

DÜNYA DEVRİMÇİ SÜRECİ

a) Dünya sosyalist sisteminin doğuşu:

Dünya sosyalist devleti Rusya'da gerçekleştirilen Ekim devrimi sonucunda meydana geldi. 1921 yılında da Moğolistan Halk Cumhuriyeti kuruldu ve Sovyet Rusya halklarının yardımıyla kapitalist olmayan yolla yürümeye koyuldu. İkinci Dünya harbinden sonra Orta ve Güney Doğu Avrupa'da ve Asya'da birçok memleket kapitalizmden ayrıldı. Bunların halkları çetin mücadelelerden sonra devrim yoluyla kapitalizmin egemenliğinden kurtularak, sosyalizm kuruluşu yolunda ilerlemeye koyuldular. 1959 yılında da Amerika kıtasında ilk sosyalizm ışığı etrafı aydınlatmaya başladı. Bu Küba devrimi idi. Ve kahraman Küba halkı, bu suretle sosyalist toplumda yerini aldı.

Dünya sosyalist sistemi, dün denecek kadar yakın bir geçmişte kurulmuştur. Buna rağmen, çok kısa bir zamanda büyüyüp güçlenmiştir. İkinci Dünya harbinden önce sosyalist sistem, yeryüzü topraklarının % 17'sini kaplıyordu. Nüfusuda dünya nüfusunun % 9'unu teşkil ediyordu. Şimdi ise yeryüzü topraklarının % 26'sını kaplamaktadır, nüfusu da dünya nüfusunun % 35'idir. Dünyanın dört bucağındaki küçük büyük memleketler, hangi gelişme düzeyinde bulunurlarsa bulunsunlar, sosyalizme yönelmişlerdir. Çağımızda birçok millet, Sovyet halklarının açtıkları sosyalizmin yolunda yürümeye koyulmuşlardır. Bütün halklar ergeç bu yolun yolcusu olacaklardır.

DEVLETLER ARASINDA YENİ TİP İLİŞKİLER

Sosyalist ülkeler halklarının başarıları devamlı olabilmesi için yapılması gereken en önemli ~~meden~~ ödev, dünya sosyalist sisteminin birliğini proleterya enternasyonalizmi temelleri üzerinde durmadan kuvvetlendirmektir.

Birliği koruma zorunluluğunu kanunlar gerektirmektedir. Sosyalist devletleri birbirleriyle sıkı bir birlik içinde bulunmaları objektif kanun bir olaydır. Fakat bu yakınlaşma ve birlik her zaman kolayca gerçekleşmemektedir. Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde bazen çelişkiler belirmekte, yeni yeni karmaşık problemler ortaya çıkarak çatışmaktadırlar. Tüm bunlar kafa kafaya verilerek karşılıklı ve yaratıcı bir şekilde çözülmelidir. Emperyalizmi ortadan kaldırmak, sosyalizmi ve komünizmi bütün dünyada zafere ulaştırmak sosyalist topluluğa dahil devletlerin ortak amaçlarıdır. Sosyalist ülkelerin halkları, bu ortak amacı gerçekleştirebilmek için, önlerine çıkan bütün zorlukları hep birlikte yenmek ve çözülmesi gereken problemleri elbirliğiyle çözmek zorundadırlar.

Sosyalist topluluğun biçimlenip gelişmesi uzun ve karmaşık bir süreçtir. Sürekli ve karmaşıktır, çünkü, bu topluluğa dahil memleketlerin ekonomik, sosyal ve politik gelişmeleri bir düzeyde değildir. Halklarının tarihi geçmişleri gelenek ve görenekleri birbirlerinden farklıdır. Sonra, bu memleketler arasında, insanlık tarihinde eş görülmemiş ilişkiler kurulmaktadır.

DÜNYANIN GELİŞMESİNDE ÇÖZÜMLEYİCİ KUVVET

Çağımızın temel çelişkileri

Sosyalizmin birleşik güçleriyle dünya kapitalist güçleri ikiye ayrılmışlardır ve birbirlerine karşıt durumdadırlar. Aralarındaki çelişki de çağımızın temel çelişkisi.

Zamanımızın temel çelişkisinin muhtevası nedir? belli başlı özellikleri nelerdir? bu günkü toplumun gelişmesinde ne gibi rol oynamaktadırlar?

İlk önce şunu belirtelim: Emekle kapital, işçi sınıfı ile burjuva arasındaki çelişki, kapitalist sistemin temel çelişmesiydi ve hala da öyledir. Karşıt sosyal sistemler, yani dünya sosyalist sistemi ile dünya kapitalist sistemi arasındaki çelişki, emekle kapital, işçi sınıfı ile burjuva arasındaki çelişkiye arttırıp derinleştirmektedir. Zamanımızın temel gelişmesinin sınıfsal karakteri ve en büyük özelliği de işte budur.

Çağımızda işçi sınıfı (kapitalist sistem çerçevesi içerisinde ki kısmı sömürülmekle beraber), yalnız sömürülen bir sınıf değildir, aynı zamanda, kapitalizme karşı sosyalist sistemde devlet egemenliğini, elinde bulunduran, iktidarda olan bir sınıftır. Sosyalist olmayan memleketlerdeki işçi sınıfı ile birliğini kuvvetlendirmek için mücadele eden ve devlet egemenliğini elinde bulunduran bu sınıf, kapitalist ülkelerde hala iktidarda olan diğer bir sınıfın yaniburjuva sınıfının karşısında cephe almış durumdadır..

Çağımızın temel gelişmesinin, sınıfsal bakımdan bir özelliği daha vardır, o da, gittikçe derinleşip şiddetlenmekte olmasıdır. Çünkü bu gelişme, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki derin zıddıyetleri, burjuva sınıfı ile işçi sınıfı arasındaki sınıfsal menfaat-uyuşmazlıklarını yansıtmaktadır. Her iki tarafda, dünya gelişmesini birbirine karşıt iki doğrultusunu, birbirine zıt iki eğilimi temsil etmektedirler. Taraflardan biri dünya sosyalist sistemi, ilericiğin, yaratıcı, yapıcı emeğin ve barışın temsilcisidir. Taraflardan ikincisi olan kapitalizm ise, gericiğin, yıkıcılığın ve harbin temsilcisidir. Taraflar arasındaki ilişkiler, amansız mücadele ilişkileridir. Bu mücadele, konke tarihi şartlara uyarak çeşitli şekillere bürünebilir. Fakat, özü, aslı daima sınıf mücadelesidir. Hemde amansız bir sınıf mücadelesi. Sosyalist ve kapitalist

Ekonomik ve askeri kudreti durmadan artan dünya sosyalist sistemi bu güçlerin başında gelmektedir. Dünya sosyalist sistemi, yer-yüzündeki barışsever kuvvetleri mıknatıs gibi çekip etrafında toplayan bir merkez halini almıştır.

Bu güçlerin ikincisi, sömürge esaretinden kurtulan devletlerden büyük bir kısmını teşkil ettiği sosyalist olmayan barışsever kuvvetlerdir. Askeri blokların katılmanın kendi bağımsızlıkları için doğurduğu tehlikeleri yakından görmekte olan daha birçok memlekette bloklara katılmama politikası gütmektedir.

Üçüncü kuvvet, sosyalizm ve toplumsal ilerleme uğrunda, emperyalizme ve onun saldırganlık politikasına karşı mücadele eden uluslararası işçi sınıfıdır.

Dördüncüsü de, geniş halk yığınlarının katıldığı harp aleyhtarı harekettir. Halklar, artık, harp ve barış meselesinin çözümüne gittikçe daha aktif şekilde katılmakta ve bu işi kendi ellerine almaktadırlar.

Bu barış güçlerinin var oluşu, Sovyetler Birliği Komünist Partisine ve diğer memleketlerin komünist partilerine, çağımızda harbin önlenilebileceği ve uluslararası anlaşmazlıkların görüşmeler yoluyla çözümlenmesi gerektiği sonucuna varmaları imkanını vermiştir. SBKP programında bu hususta, "Kudretli sosyalist cephesinin, sosyalist olmayan barışsever devletlerin, uluslararası işçi sınıfının ve barış davasını koruyan bütün güçlerin birleşik, ortak gayretleri sayesinde, dünya harbi önlenilebilir" denilmektedir. Ancak kapitalizm var oldukça harplerin kökenleri de var olacaktır. Sürekli bir barış, ancak, bütün ülkelerde komünist toplum düzeni kurulduktan sonra dünyamıza hakim olacaktır.

Barış içinde yanyana yaşamak, silahlı küçadeleden tamamıyla vaz geçmek değildir. Emperyalistler silah zoruyla barışı bozdukları şu veya bu halka hakim olmaya kalkıştıkları zaman, elbette kendilerinsilahla gereken cevap verilecektir.

BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA ŞARTLARINDA SINIF MÜCADELESİ

Bazı kimseler "Barış içinde yanyana yaşama politikası, sosyalizmle kapitalizm ve emekle kapital arasındaki ilişkileri uzlaştırıp barıştırmaya politikasıdır, karşılıklı pazarlıkla örtbas etme yoludur, sınıf mücadelesinden ve sosyalist devrimden vazgeçme siyasetidir" diyorlar.

Halbuki, barış mücadelesi ile emekçilerin devrim savaşı ve halkların milli kurtuluş savaşları arasında sıkı bir bağlantı vardır. Bunlar, çeşitli yönleriyle birbirlerine bağlı bir bütünün zemin ve zamana uygun belirti biçimleridir. Bunun içindir ki komünistler, barış ve halklar arasında dostluk uğrunda mücadele ederlerken hem devrim savaşını hem de milli kurtuluş savaşını daha fazla alevlendirirler.

DEVİRİMCİLİK ÖRNEĞİ

Dünya sosyalist sistemi, dühyanın gelişme seyri üzerinde, her şeyden önce, sosyalizm ve komünizm kuruculuğu alanında elde ettiği başarılarla örnek olarak tesir etmektedir. Ondan örnek alan insanlık, sosyalist topluma ulaşmak için yürüttüğü savaşımı hızlandırmaktadır. Lenin, sosyalizmin, uygulama alanından örnekler vermek suretiyle tesir sahasını genişleteceğini söylemiş ve "Komünizmin öneminin, uygulama alanından örnekler vererek ispat ettiğimiz" demiştir.

Sosyalizm, dünya tarihi üzerine en büyük tesirini, iktisadi kuruculuk alanında elde ettiği başarılarla, kapitalizme karşı yürütegeldiği iktisadi yarışmadaki üstünlükleriyle yapmaktadır. V.İ. Lenin, bu hususta şöyle demiştir "Biz, milletlerarası devrim hareketi üzerine en büyük tesirimizi iktisadi politikamızla yapmaktayız. Dünya çapındaki savaş bu alana getirilmiş bulunmaktadır. Bu işi başardığımız zaman, zaferimiz, milletlerarası çapta, sağlam ve kesin olacaktır."

Zamnızın en büyük, en güçlü hareketi olan uluslararası komünist hareketi, işçi sınıfının yürüttüğü devrim savaşının yönetici kuvvetidir. tarihte hiçbir siyasal hareket yoktur ki, omuzlarına komünist hareketi kadar ağır ve çetin vazifeler almış olsun. Ne zindanlar ve sürgünler, ne faşistlerin tabutluk ve toplama kamp-ları, ne korkunç işkenceler altında ölümler, komünistlerin doğru davalarına karşı olan inancına sarsamamış, bu dava uğrunda savaşma azimlerini kıramamıştır. Yine tarihte hiçbir hareket yoktur ki komünist hareketi gibi durmadan büyüüp genişlemiş, zaferler üstüne zaferler kazanmış olsun.

Sosyalist ülkelerin komünist partileri kendi ülkelerinin iktidar partileridir. Sosyalist ülkelerin halkları, kendi komünist partilerinin yönetimi altında, kapitalist esaretinden kurtulmuşlardır. Ve şimdi sosyalizm ve komünizm kuruculuğu yolunda ağır, fakat çok önemli işler başarmaktadırlar. Dünya sosyalist sistemi bir bütün olarak emperyalizme, gericiliğe karşı halkların yürüttüğü savaşın başını çekmektedir. Dünya sosyalist sistemine dahil ülkelerin arasındaki ekonomik, politik, askeri, kültürel ve ideolojik alanlarda her türlü yardımlaşmayı hiçbir karşılık beklemezsiniz daha üst boyutlara çıkarmaktadırlar.

Dünya sosyalist topluluğunun ortaya çıkması, büyük Oktobr Sosyalist Devriminden sonra en önemli toplumsal ilerleme başarısı ve aynı zamanda insanlığın daha öte ileri hareketinin çözümü etkenidir. Bu topluluğun gelişmesi, topluluğu oluşturan ülkelerin gitgide güçlenmeleri, uyguladıkları uluslararası politikanın yapıcı etkisinin durmadan artması, bugün insanlığın sosyal ilerlemesinde ana doğrultuyu oluşturuyor. Dünyada sınıfsal güçler dengesi emperyalizmin zararına değişmiş bulunuyor. Sosyalist devletler artık dünya gelişmesinin kenarda kalan "seyirci"si değildir; bu devletler sözkonusu gelişmeyi gitgide daha aktif biçimde etkiliyorlar. Sosyalist ülkeler büyük ailesi, sosyalist enternasyonalizm ilkeleri temeli üzerinde kurulan ve gelecek dünyanın ilk örneğini oluşturan yepyeni tipten ilişkiler yarattı. Düşüncelerde ve amaçlarda ortaklık, devlet bağımsızlığı, tam hak eşitliği ve birbirlerinin içişlerine karışmazlık ilkeleri gözetilerek, tüm alanlarda kardeşçe işbirliğinin gelişmesini koşulluyor. EYK çerçevesi içinde ikili ve çok yanlı ekonomik ilişkiler gitgide daha büyük boyutlara ulaşıyor. Sosyalist topluluk ülkeleri arasındaki askersel bağlaşma, uluslararası güvenliğin garantisidir, barışın çıkarlarına ve devrimci kazanımların savunulmasına hizmet etmektedir.

Sosyalist sistem dünya devriminin gelişimi üstünde, barış ve demokrasi uğruna emperyalizme karşı yürütülen savaşımın üstünde belirleyici bir etki yapmaktadır. Tarihin akışı, dünya devrimci hareketinin her yeni başarısı en başta sosyalist sistemin, özellikle Sosvyetler Birliği'nin gücüne ve kudretine, sosyalist ülkelerin tüm dünyada barış ve ilerlemenin kaderi üstündeki etkisine bağlıdır. İşçi hareketinin strateji ve taktiklerini işleyebilmek, anti-emperyalist savaşımın eğilimlerini kavramak ve her ülkenin özgül Tarih bağlamını dikkate alarak bu savaşımın izlemesi gereken doğru yolu belirlemek için dünya sosyalist sisteminin (ve en başta S. Birliği'nin) rolünü aydınlatmak son derece önemlidir. Bu yine zorunludur, çünkü sosyalist topluluğun taşıdığı önemi çok iyi kavrayan sosyalizm düşmanları esas saldırılarını ona karşı yöneltiyorlar. Emperyalizm sosyalist ülkeleri bölmek için, onların politik ve toplumsal düzenlerini "zayıflatmak" için ekonomik, askeri ve diğer yöntemlere başvurmaktadır. Marksizm-Leninizmin bu sorun üstündeki temel tezlerinin gözden geçirmeyi amaçlayan komünist hareketi içindeki oportünist girişimler de dünya sosyalizminin devrimci atılımındaki egemen rolüne karşı yöneliktir.

Sosyalist sistemin böyle önem kazanmasının nedeni somut olarak nereden ileri gelmektedir? Sosyalist sistem niçin çağımızın temel ^(devrimci) itici gücüdür? Dünya devrimci süreci üstündeki etkisi esas olarak nasıl bir eğilim göstermektedir?

Sosyalist sistem devrimci hareketin belirleyici etkenidir, çünkü onu oluşturan halklar sosyalist devrimi yapmışlardır; Başlıca maddi, ideolojik ve politik araçları kendinde toplamaktadır. Günümüzde, dünya proletaryası sosyalist sistemin varlığında politik, ekonomik, askeri, ideolojik ve ulusül ve uluslararası çapta örgütlü bir güç sahibidir.

Daha önce Engels'de geleceğin sosyalist ülkelerinin öteki halklar üzerinde yapacakları devrimci etkinin esas olarak bunların, bütün ülkelerin halklarının ve özellikle sömürgelerindikkatlerini çekecek olan toplumsal düzenlerine dayanacağını belirtmişti. Yeni düzen öyle güçlü bir örnek meydana getirecektir ki yarı-uygar ülkeler kendi kendilerine sosyalizm eğilimi duyacaklardır. Ekonomilerinin gerekleri, diyordu Engels, bu yönde ortaya çıkacaktır.

Lenin bu alandaki örneğin taşıdığı değer hakkındaki görüşü de bilinmektedir. O, ulusal ekonomide örnek gücünün önemini küçümseme ve alay etme alışkanlığı, daha çok, proletaryanın iktidarı almasından bu yana meydana gelen temel değişiklikler üzerinde düşünmemiş kimselerde görülmektedir, diyordu. (1) Halk kitleleri devrimi her şeyden önce konumlarını etkileyen gerçek değişikliklere göre yapıyorlar. Bunun için Lenin şöyle diyordu: Özellikle ekonomi-politikamız kanalıyla uluslararası devrim üzerinde etki yapıyoruz. Bu görevi iyi yapalım, o zaman bu nihai ve kesin olarak uluslararası ölçüde kazanmış olacağız." (2)

Yarım yüzyıl önce SSCB'de sosyalist inşa başladığında ve insanlığa emperyalizmden kurtuluş perspektifi açıldığında sosyalizmin düşmanları "geri kalmış" "doğu" vb. ülkesi olan S. Birliği'nin deneyinin diğer uluslara model olamayacağını, genel gelişme yasalarını içermediğini savlıyorlardı. Gerçeklik bu peygamberlerin hakkını yedi (!). Bugün, gelişmiş ve vaktiyle geri kalmış ülkelerin sosyalist yola girmeleri olgusu sosyalizm yasalarının tüm insanlığa uygulanamayacağı yollu savları çürütmektedir. Sosyalist topluluk halklarının çabaları sayesinde yeryüzünün tüm hakları için yeni toplumsal düzene giden yol açılmıştır.

1) Lenin, Yapıtlar, C, 27, S, 2II'den alıntı.

2) Lenin, Yapıtlar, C, 32. S. 466

Ekonomilerinin büyük uluslararası öneminin bilincinde olan sosyalist ülkelerin komünist partileri sosyalist inşada doğru bir çizgiyi korumaya,olası hataları azimle aşmaya,bütün araçlarla sosyalist düzeni güçlendirmeye çalışıyorlar.

İkinci olarak,dünya sosyalizmininuluslararası devrimci hareketin akışı üzerindeki etkisi sosyalist ülkelerin emperyalizmin güçlerini hareketsizleştirmeki,onun karşı-devrim ihraç etme girişimlerininidizginlemesi,kapitalist ülkelerin ve eski sömür gelerin emekçilerinin emperyalizme vi iç gericiliğe karşı verdikleri savaşımın koşullarını iyileştirmesi olgusunda görülmektedir.

Sosyalist topluluk kurtulmuş ülkelere de büyük bir maddi ve başka yardımlar vermektedir.Lenin,tarihsel bir gelecekte Rusya'nın utkan proletaryasının kurtulmuş halklarla işbirliği etmekten geri kalmıyacağını ve"onların makine kullanımını öğrenmelerine ,çalışmalarının yükünü hafifletmelerine,demokrasiye,sosyalizme geçmeye yardım etmeye"çalışacağını söylüyordu.(I)Bu sözler günümüzde sosyalist sistemin tümü için geçerlidir.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler ulusal kurtuluş hareketine ve devrimci savaşıma kapitalist ülkelerle,özellikle Latin Amerika ülkeleriyle olan ticari ve ekonomik ilişkide rini geliştirerek de katkıda bulunuyorlar,çünkü,bu ülkelerin ABD karşısındaki bağımlılıklarını zayıflatmaya,emperyalizmin etkisini yılmaya yardımcı oluyor.

Kapitalist aşamadan geçmeksizin sosyalist yolu seçen kurtulmuş ülkeler için sosyalist topluluk,bunların proletaryası yeterince gelişmemiş olduğunda bile onlara bu geçişi tamamlama olanağını sağlayan gücü temsil etmektedir.Sosyalist sistem örnek gücüyle ve verdiği destekle bu ülkelere proletaryasının,demokratlarının güçlerini kat be kat arttırmaktadır.

Dünya sosyalist sistemi devrimci hareketi barışa dönük dış politikasıyla etkilemektedir.Bu politikayla yeni bir dünya savaşını önlemeyi,önemli uluslararası problemleri ilerleme yönünde çözmeyi amaçlamaktadır.Sosyalist devletler emperyalist saldırının kurbanlarından yana çıkıyorlar,genel silahsızlanma uğruna savaşarak böylece küçük devletlere varolma olanağını sağlıyorlar.

~~Tüm bu sözlenenler göstermektedir ki, Marksist-Leninist per-~~

1) Lenin, Yapılar, C.23.s.73

Tüm bu söylenenler göstermektedirki, Marksist-Leninist partilerin etkisi altında bulunan komünist ve işçi hareketi ile sosyalist ülkelerin karşılıklı eylemi, dünya devrimci hareketinin çeşitli kollarının gerçek rolünün kavranılması üzerinde temellenen bu karşılıklı eylem bu kolların savaşımının başarısı için zorunlu bir koşuldur.

Dünyada devrimci gelişme üzerinde sosyalist sistemin etkisi özellikle, sosyalist devrimi yapan ve komünizmin inşasına başlayan ilk ve en güçlü sosyalist devlet olan S. Birliği'nin rolüne dayanmaktadır.

Lenin, dünya proleter devriminin başlangıcını kaydeden Ekim devriminin ardından Sovyet Rusya'nın dünya devriminin odak noktası kalesi haline geldiğini defalarca belirtti. 18 Temmuz'unda şöyle diyordu: "Biz, uluslararası ölçüde devrimci ödevimizi, hiçbir ülkede hiçbir devrimci hükümetin yapmadığı kadar yaptık, fakat tek bir ülkenin güçlerinin bu amaca ulaşabileceği düşüncesiyle kendimizi aldatmadık. Çabalarımızın kaçınılmaz olarak dünya devrimine yöneldiğini ve savaş başlatmış olan emperyalist hükümetlerin buna son vermeye güç yetiremediklerini biliyorduk. Bu savaş ancak tüm proletaryanın çabalarıyla sona erdirilebilir; kapitalist burjuvazinin diğer ülkelerde egemenliğini henüz kurduğu bir sırada proleter komünist partisi olarak iktidara gelirken en acil görevimiz, yineliyorum, büyüyen sosyalist devrim yanğını üzerine olabildiğince çok kıvılcım saçratabilmesi için bu iktidarı, sosyalizmin bu meşalesini korumaktır." (1)

Komintern programında "... SSCB kaçınılmaz olarak ezilen ~~ulus~~ sınıfların uluslararası hareketinin dayanağı, dünya devriminin merkezi, tarihin en büyük etkeni haline gelmektedir." (2) deniliyordu.

Sovyetler Birliği'nin rolü bugünkü koşullarda daha da büyümüştür. Bu herşeyden önce, dünyanın kominizmi inşa eden ilk toplumunun, ilerlemenin öncüsü olan toplumun niteliğinden gelmektedir. S. Birliği'nin rolü sosyalist kampa destek olması dolayısıyla artmıştır. SSCB sosyalizmin askeri ve maddi kaynaklarının büyük bölümünü barındırmaktadır. Deney göstermektedirki, sosyalist ülkeler ekonomik gelişmelerini ancak SSCB ile bağlaşma halinde başarabilirler. SSCB, dünya emperyalizminin saldırılarına karşı sosyalist ülkelerin savunmasına belirleyici bir katkıda bulunmaktadır.

1) Lenin, Yapıtlar, c.28, s.19

2) Belgelerle Komünist Enternasyonal s.34 (Rusça baskı)

"Sosyalist kampın ve anti-emperyalist hareketin gücü, gelişme umutları ve olanakları herşeyden önce Sovyetler Birliği'nin gelişmesine ve gücüne bağlıdır."(1)diyordu G.Husak.

"Sovyetler Birliği'nin halkalara kurtuluş davasının ileri karkolu olduğu,ve O'nun ve partisinin çağımızın tarihinde oynamış ve oynamakta olduğu belirleyici rol unutulamaz."(2)diye işaret ediyordu L.Corvalan.

"Sovyetler Birliği emperyalizme ve savaşa karşı dünya çapındaki savaşımın başlıca ağırlığını kaldırmaktadır.O,sosyalist sistemin güvenliğinin teminatıdır,kurtuluşları için savaşan halklara belirleyici bir yardım ve destek sağlamaktadır."diyordu E.Giyerek.

SSCB'nin dünya devrimci sürecindeki öneminin bilincinde ve enternasyonal ödevine bağlı olarak SBKP,ekonomik,politik,ideolojik,uluslararası,askeri-bütün alanlarda ülkenin mevzilerini pekiştirmeye çalışmaktadır.SBKP yüksek ekonomik büyüme tempolarını koruyarak gerek ekonomik etkinliğiyle,gerekse bilimsel ve teknik düzeyiyle dünyanın en ileri ulusal ekonomisini yaratmaya çabalamaktadır.Bilim ve tekniğin ilerleyişini hızlandırmaya özellikle dikkat edilmektedir.

Sosyalist ülkelere ayrı bir tarihsel rol düşmektedir.Bütün dünya devrimci güçlerinin başarıları daha çok bu ülkelerin başarılarına,iktidardaki partilerin yeni toplumsal düzenin sunduğu avantajlardan yararlanma yeteneğine,sosyalist sistemin ağırlığına bağlıdır.Bu nedenle,sosyalist topluluğun ardıcıl kuvvetlenmesine yönelik politika tüm komünist ve işçi hareketinin,bütün anti-emperyalist öğelerin çıkarlarına yanıt vermektedir.Sosyalist ülkeler komünist partilerinin birlik ve beraberliğinin güçlenmesi birincil bir önem arz etmektedir.Sosyalizmin ekonomisi ve kültürü,savunma gücü,dünya arenasındaki etkinliği ancak bu birlik temelinde ilerleyebilir.Bunlar,sosyalist topluluğun dünya devrimci süreci üzerindeki etkisinin büyümesi için zorunlu koşullardır.

2. EMPERYALİZMİN KALELERİNDE SINIF SAVAŞIMLARI

Gelişmiş kapitalist ülkeler dünya kapitalizminin merkezidir.Kapitalizm dünya devrimine karşı savaşımını bu ülkelerden yürütmektedir.Emperyalizmin başlıca ekonomik ve askeri kaynaklarının topladığı ve ekonomik ve politik yaşamda en sağlam mevzileri tuttuğu yerler buralardır.

(1) Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Konf. s.407

(2) " " " " " s.271

E.Giyerek SBKP 24.Kongre konuşmasından.

Bu yüzden,işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin emperyalizmin kalelerindeki savaşımı uluslararası devrimci sürecin önemli bir ögesidir.Bu savaşım çürüten düzenin dayanaklarını büyük ölçüde zayıflatmaktadır.Şöyle ki:

-Emperyalizmin ekonomik temellerini sarsmakta,onu daha büyük kârlar çekmekten alıkoymakta,onukendi sınıf çıkarlarının zararına ödünler vermek zorunda bırakmaktadır;

-Kapitalist devletlerin gerici kurumlarını felce uğratmakata, anti-halkçı politik önlemlerin yolunu tıkamakta,sosyalizm uğruna savaşım için en elverişli koşulları yaratmak amacıyla demokrasiyi genişletmeye çalışmaktadır;

-Kapitalizmin halk düşmanı,asalak niteliğini,burjuva demokrasisinin kısıtlı niteliğini tüm dünya önünde teşhir etmekte,burjuva düzeninin değiştirilmesi zorunluluğunu göstermektedir;

-gerici dış politikanın alanını daraltarak böylece dünya devrimci hareketinin diğer ögelerinin -sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketi-eylemini kolaylaştırmaktadır;

-Devrimin politik ordusunun oluşmasına,kapitalizmin mezar kazıcısı olan işçi sınıfının yetişmesine ve pişmesine yardım etmektedir.

Son yıllarda,işçi sınıfının savaşımı göstermektedir ki,proletarya sermaye üzerinde baskı yapmak için çok değişik araçlar ve yöntemler kullanmakta,bağlaşmalar sorununun,savaşım sırasında belir~~ken~~en politik durumların tekilliği sorununun çeşitli çözüm biçimlerini göstermektedir.Savaşım biçimlerinin çeşitliliği,hiç şüphesiz,sosyalist devrime yaklaşma tarzı üzerinde,devrimci dönüşümlerin kendi akışı üzerinde iz bırakmaktadır.Bu yüzden,hem ayrı ayrı her ülkedeki,hem de uluslararası ölçüdeki güncel koşullara uygun olarak sosyalist devrimin strateji ve taktiğini daha önceden hazırlamak zorunlu hale gelmektedir.

Kapitalizmin "barışçıl" gelişmesi,keskin devrimci kriz yokluğu,işçi sınıfı için kapitalistlerden ödünler koparmak olanağı veri olduğuna göre,komünistler işçi sınıfının ekonomik yaşamda ve toplumun politik yapısında mevzilerinin güçlenmesi için bu ödünleri olabildiğince geniş bir hale getirmek istiyorlar.Bu mevziler ne kadar sağlam olursa,işçi hareketi doğrudan devrimci eylemlerinde o kadar başarı elde edecektir.Kitleler,hak istemleri için verdikleri savaşım boyunca politik eğitimlerini yaparlar ve devrimci enerjileri güç kazanır.

Komünist hareketin bugünkü stratejisi işçi sınıfının her kısmı kazanımını kapitalizme karşı yeni bir saldırı için bir sıçrama tahtası, tekellerin iktidarını sınırlamaya yönelik savaşım için bir başlangıç noktası yapmaya dayanmaktadır. Komünistler günün görevlerini sosyalist perspektife bağlamayı, kaçınılmaz olarak daha derin toplumsal dönüşümlere götüren politik kurumlardaki anti-demokratik, gerici güçlere karşı savaşımı içeren istemler formüle etmeyi bilmelidirler.

Sosyalizm için savaşımın yöntemleri ve somut biçimleri sorunu kapitalist ülkelerin komünist ve işçi partilerinin dikkatinden hiçbir zaman kaçmamıştır. Son on yıllarda kardeş partiler program-belgelerini önemli ölçüde zenginleştirdiler ve bir dizi yeni tez formüle ettiler. Marksist partiler, strateji ve taktiklerini işlerken sosyalizme kerteli geçişle ilgili revizyonist düşünceleri kesinlikle reddediyor, kapitalizmin sosyalizmin içinde "kök salması", sosyalizm ile kapitalizmin "yönleşmesi" (convergence-ç) gibi çeşitli anlayışları teşhir ediyorlar. Komünist partiler her zaman marksist-leninist sosyalist devrim teorisinden, Rusya'nın ve diğer Avrupa ve Asya ülkelerinin Küba'nın devrimci deneyinden esinlenmişlerdir. Onlar, çeşitli ülkelerin kapitalizminden sosyalizme geçişinde genel yasaları reddetmenin oportünizme götürdüğüne, işçi sınıfının güçlerinin bölünmesine, proletaryanın çıkarlarını burjuvazinin çıkarlarına bağımlı kılmaya yolaştığına değer veriyorlar. Fakat komünist partiler aynı zamanda ve her şeyden önce, ülkede var olan sosyo-ekonomik ve politik koşulları, ülkenin kapitalizmin dünya sistemindeki yerini ve rolünü kesinlikle hesaba katıyorlar; ikinci olarak, devrimin halk kitlelerinin işi olduğunu, devrimin yapay olarak başlatılamayacağını, dışardan ithal edilemeyeceğini, halka dayatılamayacağını düşünüyorlar; ~~ve~~ ve üçüncü olarak genel uluslararası duruma göre, halk kitlelerinin utkusu durumunda dünya emperyalizminin ülkenin içişlerine karışmaya, devrimin gelişmesini dizginlemeye kalkışacağı gerçeğine göre hareket ediyorlar. Komünist ve işçi partileri, hal ve koşulları ve daha başka şeyleri göz önünde bulundurarak proletaryanın görevlerini, savaşım biçimlerini ve yöntemlerini gösteren halkın çıkarları doğrultusunda bir savaşım planı, doğru ve eksiksiz bir strateji ve taktik hazırlamak olanağına sahiptirler.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ

Komünist hareket,ulusal kurtuluş savaşının dünya devrimci süreci için taşıdığı önem üzerinde hiçbir zaman olmadığı kadar durmaktadır.Bu kesinlikle mantıklıdır.

1960'a doğru ulusal kurtuluş savaşımı sömürge sisteminin hızla çökmesiyle birlikte parlak bir dönem yaşadı.Bu aşamada, ulusal kurtuluş hareketinin yeni eğilimleri henüz görünmüyordu,genç devletler henüz temel seçimlerini yapmamışlardı.1960 yıllarında,ulusal kurtuluş savaşının gelişmesinde belli başlı yönelimler açık bir biçimde ortaya çıktı.Asya,Afrika ve Latin Amerika'nın dünya politikası üzerindeki etkisi arttı.Kurtulmuş ülkelerde emperyalizm ile ulusal kapitalizm,bu ülkelerin gerici güçleriyle ilerici güçleri arasındaki gelişmeler şiddetlendi.

SBKP XXIV.Kongresinde L.Brejnev " Esas olan,ulusal kurtuluş savaşının,birçok ülkede,pratikte hem feodal hem kapitalist sömürü ilişkilerine karşı bir savaşım haline dönüşmesidir."diye açıkladı.

Önce Asya ve Afrika ülkelerinin ulusal kurtuluş hareketine özgü çizgileri ve özellikleri görelim.Bunların ortak çizgileri şunlardır:

1)Son olarak Libya ve diğer ülkelerdeki olayların tanıklık ettiği gibi anti-emperyalist devrimlerin kesintisiz süreci. Hala sömürge bağımlılığına tabi halkların ve ülkelerin kurtuluşu için emperyalizme karşı yürütülen savaşım sürmektedir. Arap halklarının kurtuluş hareketi dünya emperyalizmine karşı savaşımında istisnai bir rol oynamaktadır.

2)Ülkelerde meydana gelen sosyo-politik dönüşümler derinlik kazanmaktadır.Toplumsal farklılaşma büyümekte,küçük-burjuvazinin yurtsever katmanları da içinde olmak üzere demokratik güçler,emekçi kitleler ile emperyalizm,iş gericilik ve ulusal burjuvazinin emperyalizmle uzlaşmaya yetenekli öğeleri arasındaki çatışma şiddetlenmektedir.

3)Bir dizi devletle işçilerin ve daha genel olarak ücretlilerin sayısal büyümesi.(1968'de Asya ülkelerinde 120 ila 150 milyon ücretli hesap ediliyordu.İşçi sınıfının büyüme temposu nüfusun toplam artış temposunun yaklaşık üç misli geçmektedir.

4)Sosyo-ekonomik problemlerin çözümü sırasında bağımsız ülkeler halkları derin devrimci dönüşümlere,emekçi köylülerin lehine ve onların katılımıyla feodal ve pre-feodal ilişkileri ortadan kaldırmak,yabancı tekellerin

ortadan kaldırmak,yabancı tekellerin saltanatını tasfiye etmek, politik ve toplumsal yaşamı,devlet aygıtını demokratikleştirmek, ulusal kültürü ve ilerici gelenekleri canlandırmak,devrimci partileri sağlamlaştırmak ve olmayan yerlerde yaratmak zorunluluğuna her geçen gün daha çok inanıyorlar.

Gelişme yolundaki ülkelerde toplumsal ilerleme esas olarak sosyalist ülkelerle işbirliğinden geçmektedir.Bu işbirliği ulusal ekonominin gelişmesine,emperyalizm karşısındaki bağımsızlığın kuvvetlenmesine katkıda bulunur.Bu ülkelerdeki devrimci, demokratik ve ilerleme güçlerini ve böylece anti-emperyalist ortak cepheyi güçlendirir.

Kapitalist olmayan yoldaki ülkeler ulusal kurtuluş hareketinin en ilerici öncü kollarıdır.Onlar,Asya ve Afrika'nın tarihsel kaderi için özellikle önemli olan yeni bir yolu açımsamaktadırlar.

Latin Amerika'daki gelişmeleri Asya ve Afrika'nın gelişmesindeki ortak çizgilerden ayırd edilen ve kıtadaki devrimci süreci etkileyen bazı su götürmez ortak çizgiler taşımaktadır.Nelerdir bu çizgiler?

1-Latin Amerika ülkelerinin çoğunluğu bağımsızlıklarını daha geçen yüzyılın başında kazanmışlar ve uzun bir dönem özerk bir gelişme göstermişler,kendilerini bağımsızlıktan yoksun etmek girişimlerine karşı savaşmışlardır;Çok uzun bir süreden beri de kapitalist gelişmeye bağlanmışlardır.

2-Latin Amerika halkları Amerikan emperyalizmine ve onların sömürücü ve baskıcı ortaklarına karşı savaşmaktadırlar.Bu ülkelerde ulusal egemenlik ve ekonomik bağımsızlık uğruna yürütülen savaşım yabancı tekellere ve yankilerin latifundiya mülkiyetine karşı savaşımla sıkı sıkıya birleşmektedir.Bu günkü aşamada,kıta ülkelerinin bağımsızlık içinde gelişmelerine yardımcı olma aracı olarak ekonomik bütünleşme giderek güncellik kazanmaktadır.

3-Latin Amerika ülkelerinde uzun bir sınıf savaşımı deneyimine sahip olan kalabalık bir kent ve kır proletaryası vardır.İşçi sınıfının sayısı durmaksızın artmaktadır.Nitekim,Kolombiya'da,1938'de kırsal nüfus %71'i kent nüfusu ise%29'u oluşturuyordu;1951'de bu sayılar karşılıklı olarak %61 ve%39 idi,1964'e gelindiğinde oran nerdeyse eşitti.Ülkenin altı büyük kentinde altı milyon kişi yaşamaktadır.1964 sayımına göre işçi ve memurların sayısı 3 milyona yükselmişti,başka deyişle tüm faal nüfusun %58'i.

4-Latin Amerika kitasında devrimci hareket batı yarımküresinde ilk sosyalist devletin doğuşuyla son bulan Küba Devriminin etkisi altında gelişmektedir. Sosyalizmin yolunu açacak olan anti-emperyalist ve demokratik hareketler canlanmaktadır. O halde, Latin Amerika bugün sadece devrimin dalgalarıyla inip kalkan bir kıta değil, dünya devrimci sürecinin gelişmesine her geçen gün daha çok katkıda bulunan bir köprü başıdır da. Önceleri devrimin çevresinde bulunan Latin Amerika giderek bir deprem merkezi haline gelmektedir.

Latin Amerika'nın gelişme özellikleri komünist partilerin strateji ve taktiklerinin, kullandıkları yöntemleri ve bigimlerini etkilemektedir. Latin Amerika'nın bütün ülkelerinde komünist partisi vardır. Böylece, ulusal kurtuluş hareketi dünya devrimci hareketinin atılımında önemli bir rol oynamaktadır. Gelişigine ve derinliğine gelişmekte, yeni ülkelere ve yeni katmanlara uzanmakta, emperyalizme ve giderek kapitalizme karşı yönelmektedir. Bazı ülkelerde ise aşırı sosyalist ve marksist-leninist perspektifte gelişmektedir.

Geleneksel sömürgecilik sisteminin yeni bir eziyet darbesi daha indirilmiştir. Son sömürge imparatorluğu (Portekiz) çöktürüldü. Zimbabve'de ırkçılığın egemenliği son verildi. Vietnam'ın utkusunu, Laos ve Kamboğya yurtsever güçlerinin üstün gelmeleri, 1970'li yılların çok önemli bir olayını oluşturdu. Dünya sosyalizmi taraflardan kesinlikle desteklenen bu ülkeler, dünyanın bu kesiminde halkların kurtuluş savaşını geniş ölçüde silahlı mücadelelerle bölmeyi deneyen başarısız emperyalizmin en büyük devletini yenilgiye uğratmayı başardılar. Etiyopya ve Afganistan'daki halkçı devrimler, Nikaragua halkının utkusu da emperyalizmi ağır yumruklarla sarsıttı. Emperyalizmin güçlerinin diktatörlük rejimlerine dayanarak emperyalist egemenliği koruma ve sürdürmeyi başarabilecek durumda olmadıkları bir daha kanıtlandı. İran devrimi de emperyalizmin ciddi bir yenilgiyi oldu.

Kaynaklar: Bolşevist Komünizm S. 57-73

Leninizm, Kapitalizm - Sosyalizm Gevres. 332-388

Kısaltma Yayımları

B. Duman

Karl Marks ve Fredrik Engels, "Komünist Partisinin Manifesti" adlı eserlerinde, sınıfların uzlaşmaz gelişmeleriyle birlikte milletler arasındaki düşmanlıkların da ortadan kalkacağı ve eski, kapitalist toplumun ve çılgınca politika-sının yerine yeni toplumun geleceğini belirterek şöyle demişlerdir: " Bu toplumun enternasyonal prensibi barış olacaktır. Çünkü her halka tek bir prensip hakim olacaktır. O da emektir."

Barış ve barış içinde yanyana yaşama politikası, ilk önce, dünyada ilk emekçi devleti olan Sovyetler Birliğinin dünya sosyalist sistemi kurulduktan sonra da, diğer sosyalist ülkelerin devlet politikası oldu.

BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA POLİTİKASI

Barış içinde yanyana yaşama üzerine Lenin'in prensibi

Değişik sosyal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşama prensibi Lenin tarafından ortaya konmuş ve bilimsel temeller üzerinde her yönden geliştirilmiştir. V.İ. Lenin sovyet devletinin kuruluşundan birkaç saat sonra toplanan ikinci Savetler (Şuralar) kongresinde söylediği nutukta şöyle demişti: " Biz, bütün soygun ve baskı paragraflarını reddediyoruz. fakat, iyi komşuluk şartlarını ve ekonomik anlaşmaları kapsayan bütün paragrafları reddetmek şöyle dursun, canı gönülden kabul ediyorum."

Lenin sosyalizmi er-geç bütün dünyada zafere ulaşacağına olanca varlığı ile inanıyordu. Fakat, bütün memleketlerin, sosyalizme hep birlikte, geçemeyeceğini söylüyordu. Bazı halklar, ekonomik gelişmelerini bulunduğu düzeye, sınıf mücadelesini gerginlik derecesine, burjuva güçleriyle proletarya güçleri arasındaki orana ve benzeri şartlara bağımlı olarak, başka memleketlerden daha önce sosyalizme ulaşacaklardır. BU görüşlerden hareket eden Lenin, şu sonuca varmıştı: Belirli bir tarihi süre içinde dünyada sosyalist devletlerle birlikte kapitalist devletlerde bulunmaktaydı. Lenin, bu yüzden, barış içinde yanyana yaşama politikasının taraftarı ve titizlikle uygulayıcısı idi. Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Sovyet hükümeti dış politikada Lenin'in bu prensibini kendilerine şaşmaz bir kılavuz yapmışlardır.

Sosyalist ve kapitalist devletlerin barış içinde yanyana yaşamalarını objektif gelişme kanunları gerektirmektedir. Bu gün böyle korkunç imha silahları vardır ki, bunlar, dünyanın bir ucundan öte ucuna, hemde istenilen hedeflere kıtalar arası balistik roketlerle gönderilebilmektedir. Bu şartlar içinde yeni bir dünya harbine sebep olanlar, yüz milyonlarca insanın ölümüne ve birçok memleketin yeryüzünden silinmesine yol açacaklardır. Bu yüzden, harp ve barış meselesi zamanımızın en önemli, en aktuel meselelerinin başında gelmektedir. Çağımızda bütün barış-sever güçlerin birinci ödevi, nükleer harbi önlemek için aralıksız mücadele etmektir.

Barış içinde yanyana yaşama politikası, çağdaş toplum gelişmesinde önemli rol oynayan yürütücü (itici) güçlerin bilimsel çözümlere sonuçlarına dayanmalıdır. Lenin, devletler arasındaki genel ekonomik ilişkilerin sosyalizme düşman hükümet veya sınıflardan herbirinin istek, irade ve kararlarından çok daha kuvvetli olduğunu söylüyordu. Bunları, sosyalist memleketlerle barış içinde yaşamaya mecbur eden kuvvet de, işte bu ekonomik ilişkilerdir. Sosyalist toplum kurmakta olan halklara gelince, onlar için barış, hayati derecede önemlidir. Esasen sosyalist toplumda harplerin ekonomik temeli olan özel mülkiyet ortadan kaldırılmıştır. Bu yüzden, bu toplumda, harpten, başka halkları, başka devletleri yağma etmekten menfaat bekleyen sınıf ve sosyal gruplar yoktur. Sosyalizm, yeni bir toplum kuruculuğudur. Yani yaratıcılıktır. Halbuki, barış uğrunda mücadele edilmezse, harbi önlemek için gayrat sarfedilmezse, yeniyi kurmak, yaratmak buz üstüne yazı yazmak gibi birşey olur. İşte bütün bunlardan dolayı barış ve sosyalizm bir bütündür.

Sovyet halkları için barış içinde geçen her gün, yapıcı, kurucu emek, yaratıcı arayış ve emek kahramanlıkları günüdür. Sovyet halkları için her barış günü binlerce ton metal ve yakıt, zahire ve süt, onbinlerce metre kumaş ve yine onbinlerce çift ayakkabı yeni okul, yeni hastahane vesaire demektir. Sovyet halkı için barış içinde geçen her gün henüz incelenmedik kutup bölgelerinde dev buzları yara yara ilerleyen atom enerjili buzkıran demektir. Kosmosun sırlarını çözen, aya, venüseinen uzay gemileri demektir, her gün binlerce ve binlerce Sovyet ailesini mutlu kılan yeni apartman daireleri demektir.

Marksist partiler, barış içinde yanyana yaşama politikası güderlerken, dünyada, barışı korumaya muktedir güçlerin bulunduğu gerçeğini gözönünde bulundurmakta ve bu güçlere dayanmaktadır.

Sosyalist ve kapitalist devletlerin barış içinde yanyana yaşamapolitikası,iki sistem arasındaki mücadelenin özel bir şeklidir.Yani bu,asla sınıflararası bir barış değildir.Sınıf savaşımının yeni tarihsel şartlar altında devamıdır.

Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır.Birbirine karşıt iki sistem arasındaki çetin mücadelelerin çağıdır. İşte,zamnızın bütün bu özelliklerini kendinde toplayan ve onun ifadecisi olan sosyalizmle emperyalizm arasındaki gelişme,çağdaş insanlığın yalnız bir kesimini içine alan kısmî, mahalli bir gelişme değildir. İnsanlık toplumunu bir bütün halinde kapsayan bir sosyal gelişmedir.Şu da bir gerçektir ki, dünyada kapitalist ve sosyalist devletlerden başka,sömürge esaretinden kurtulmuş bulunan,fakat yollarını henüz yeteri de recede açıklıkla belirleyememiş olan devletlerde vardır.Lakin bu durum,çağımızın temel gelişmesinin bütün insanlığı kapsadığı hakkındaki hükmü değiştirmemektedir.Demek oluyor ki, gelişmekte olan ülkeler üçüncü bir kuvvet veya denildiği gibi üçüncü bir dünya değildirler.Bunlar,sosyalizmle kapitalizm arasında bir ara bölgeyi teşkil etmekte ve temel gelişmeyi temsil eden taraflardan birine,bir kısmı da diğerine yaklaşımaktadır. Karşıt sosyal sistemler arasındaki gelişme,daima hareket halindedir.Harekete ve gelişmeye uygun olarak,dünya arenasındaki kuvvetler oranı sosyalizm güçleri yararına ve emperyalizm güçleri zararına değişmektedir.Kuvvetler oranının sosyalizm yararına değişmesini sağlayan faktörler işte bunlardır:Dünya sosyalist sisteminin durmadan güçlenip gelişmesi,ekonomik ve askeri gücünün artması,dünya kapitalist sistemindeki genel bunalımın gitgide derinleşmesi ve bütün gelişmelerinin şiddetlenmesi,uluslararası kommünist ve işçi hareketinin güçlenmesi milli kurtuluş hareketinin kuvvetlenmesive emperyalizmin sömürge sisteminin çökmesi,halkların barış hareketi başta olmak üzere demokratik hareketinyığınsal bir hal alması,Dünya sosyalist sistemi çağımızda artık bütün devrimci güçlerin çekim merkezi haline gelmiştir.

Bir zamanlar emperyalizm dünyanın tek sahibiydi.Bu devir, artık,bir daha geri dönmemesine çöküp gitmiştir.Şimdi dünyanın gelişmesinin esas muhtevasını,esas yönünü,esas özellikle,rini emperyalizm değil,sosyalizm ve sosyal ilerleme güçleri belirlemektedir.

Barış içinde birlikte yaşama politikası, asla, sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişkileri uzlaştıırıp, barıştırmak ve sınıf savaşı-
mından vazgeçmek demek değildir. Marksist, Leninistler, toplumsal ge-
lişme kanunlarına dayanarak bilirlerki, kapitalizm, ancak sınıflar
arasındaki mücadeleler yoluyla ortadan kaldırılacak ve yeni toplum
yani sosyalist toplum, bu mücadelenin en yüksek biçimi olan sosyalist
devrimle gerçekleşecektir.

Değişik sosyal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşamala-
rı politikası, uluslararası işçi sınıfının ve emekçilerin burjuvaziye
karşı yürüttükleri mücadeleye ve mücadeledeki zaferlerine, dünya sos-
yalist devrimine, insanlığın kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemine
hizmet etmektedir. ~~Kapitalizmde~~

Kapitalizmde, en büyük çelişki, kapitalle emek arasındaki uyumsuz-
luğun doğurduğu çelişkidir. Sınıf mücadelesini, işçi sınıfı ile bur-
juvazi arasındaki mücadeleyi yaratanda işte bu uyumsuz çelişkidir.
Sosyalist hareketin başlangıcında işçi sınıfının mücadelesi teşki-
latsızdır. ve aralarında bağlantı bulunmayan grupların burjuvaziye
karşı aksiyonları kolayca ve gaddarca bastırılıyordu. Şimdi ise ör-
gütlüdür. Uluslararası çaptadır, internasyonal bir karakter kazanmak-
tadır. Dünya sosyalist sisteminin kurulmasından sonra bu mücadele
devletler arası alana da yayılmış kapitalist toplumsal sistemle
sosyalist toplumsal sistem arasında bir mücadele düzeyine yüksel-
miştir. Sınıf mücadelesi artık her alana yayılmıştır. İki karşıt sis-
tem arasındaki sınıf mücadelesi ekonomik, politik ve ideolojik alan-
larda yapılmaktadır. Fakat her iki sistem arasında en çetin mücadele
ekonomi alanında yürütölmektedir. Buna sosyalizm ile kapitalizm ara-
sında, uluslararası çapta barış içinde ekonomi yarışması denmekte -
dir.

BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA ŞARTLARINDA İDEOLOJİ MÜCADELESİ

Barış içinde yanyana yaşama politikası ideoloji alanını kapsa-
maz. Çünkü, komünist ideolojisiyle burjuva ideolojisi birbirleriyle
uzlaşamazlar, barış içinde yaşayamazlar. Komünist ideolojisi işçi sı-
nıfının ideolojisi, bütün emekçilerin ideolojisi, toplumsal ge-
lişme kanunlarının bilimsel analizine dayanarak, sosyalizm ve komü-
nizm zaferinin kaçınılmaz olduğunu açıklar, bu zafere giden yolları
gösterir, yeni toplumun belli başlı özelliklerini ortaya koyar, onun
üstünlük ve olanaklarını belirtir. Burjuva ideolojisinin amaçları
ise, özel mülkiyet ve sömürüye dayanan kapitalist toplumun değişme-
yeceğine, sürüp gideceğine cümlealemi kandırmaya çalışmaktır.

Burjuva sınıfının ideologları, ideoloji mücadelesini komünistlerin icad ettiklerini söylüyorlar. Halbuki, ideoloji mücadelesi, özel mülkiyetle sınıfların türeyişle özdeştir. Bu zamanda ortaya çıkmıştır. Ve o zamandan beri devam etmektedir. Çıkarları birbirine karşıt sınıflar varoldukça sürüp gidecektir.

Bilindiği üzere, yeni toplum, yani sosyalizm, kapitalizmle yürütülen çetin savaşlar sonucunda zafere ulaşmaktadır. Bu savaşla birlikte ideoloji mücadelesi de yürütülür. ve çok önemli bir rol oynar.

Komünizm ideleri, dünyanın her köşesinde geniş ilgi toplayan ve büyük bir çekim gücüne sahip olan idelerdir. Bu ideler, insanlığın gelişmesi sırasında ortaya çıkan meselelere çözüm getirmekte bu suretle toplumun doğru yolda gelişmesini sağlamaktadırlar.

İşçi sınıfı ideolojisi ile burjuva ideolojisi arasında barış hüküm sürebilmesi için bu iki sınıf arasındaki uzlaşmaz gelişmelerin ortadan kalkmış olması gerekir. Halbuki, kapitalizm var oldukça bunun imkanı yoktur. İki ideoloji arasındaki barış komünistlerin Marksizm, Leninizm ilkelerinden, işçi sınıfının, tüm halkın çıkarlarını savunmaktan vazgeçmeleri demektir. Ki bu, olanaksızdır.

Leninizm, teori ve pratiği uluslararası proletaryanın önde gelen temsilcilerine savaş ve barış sorununda temel öğeyi, onun sınıfsal içeriğini görmeyi öğretti. Onlara, uluslararası arenada herşeyden önce sınıfsal çıkarların çatıştığını kavramayı öğretti.

BARIŞI KİM VE NİÇİN TEHDİT EDİYOR?

Bizce yumuşamanın karşısında konum alanların davranışlarını sadece öznel nedenlerle örneğin-şu veya bu derecede önemli rol oynasalar bile-ABD'de seçim öñü savaşımı ve Brjezinski'nin ABD politikası üzerindeki kötücül etkisiyle, İngiltere'de Tutucu'ların üstün gelmesiyle açıklamak doğru olmaz. Yumuşamaya karşı eğilimlerimiz dünyada gelişmekte olan nesnel süreçlerin doğal tepkisi olarak irdelemek gerekir. Kanımızca, emperyalist politikacılarla ortaya çıkan sorunları "güce başvurma" yoluyla çözmeye kalkışmak gibi tehlikeli istekler uyandıran etkenleri enaz 5 grupta toplayabiliriz.

Birincisi, emperyalizmin 1970'lerde uğradığı yenilgiler: Çin-Hinax di'nde ABD saldırısının başarısızlığa uğratılması, Afrika'da eski Portekiz sömürgeciliğinin yıkılması, Etyopya, Afganistan, İran ve Nikaragua'daki devrimler. Bu yenilgiler, kapitalizmin gitgide derinleşen genel bunalımının halkların ulusal kurtuluş ve sosyal ilerleme savaşımındaki yükselişin yasal sonucu olsada, emperyalizm bütün bunlardan ötürü herşeyden önce yumuşama politikasını suçluyor.

İkincisi, sosyalist topluluk ülkelerinin ekonomik, politik ve askersel konumlarının daha fazla sağlamlaşması ve emperyalist politika üzerinde etkiler yapıyor. Özellikle ham madde ve enerji fiyatlarında yükselişlerin neden olduğu elverişsiz koşullara karşın, EYK ülkeleri, 1970'lerde en önemli gelişme göstergelerinden biri olan yıllık sanayi üretimi ve ulusal gelir artış hızı bakımından kapitalist ülkelerdekini iki misline yakın bir gelişme göstermeye devam ettiler. Emperyalist çevrelerin yumuşama koşullarında sosyalizmi "yıpratmayı" başarabilecekleri ümitleri boşa çıktı.

Üçüncüsü, gelişme halindeki ülkelerde anti-emperyalist eğilimler belirginleşti ve başlıca kapitalist devletlerin bu ülkelerden petrol ve diğer maddeler dışalımına bağımlılığı arttı.

Dördüncüsü, bu grup etmenler arasında, askersel-endüstri kompleksinin yumuşamaya ve silahsızlanmaya karşı gösterdiği direnişi, saymak gerekir. Bu kompleksin temsilcileri yani tekeller, bankalar ve hükümetler birliği çevreleri, yumuşamanın başarısından kendi ekonomik, politik güç ve etkileri bakımından, kapitalist dünyadaki konumları bakımından haklı olarak tehlike olarak görüyorlar. ~~Enxexxx~~

En sonu, beşincisi, en gerici tekelci sermaye çevrelerinde ve herşeyden önce ABD'de endişeler uyandıran etmenler, yani emperyalist kampın kendi içindeki çelişkilerin sertleşmesi, pazar ve hammadde kaynaklarının kızıışması, Fransa, FAC, Japonya gibi etkili politik güçlerinin kendilerine özgü bir politika izlemek istekleri. Emperyalizm, ekonomiyi ve toplumsal yaşamı militaristleştirmeyi bir "evrensel payanda" yani kapitalizmin gitgide derinleşen genel bunalımı koşullarında kendi blokunun bütünlüğünü yenileme ve sağlamlaştırmaya yardımı olacağını umduğu "payanda" sayıyor.

Kaynakları: Bilimsel Komünizm 142-149

B. DUMAN

SSCB VVE DİĞER KAPİTALİST ÜLKELERLE TİCARİ,EKONOMİK, BİLİMSEL,KÜLTÜREL İLİŞKİLERİN GELİŞTİRİLMESİ ve ÇELİŞKİLERİ

Sürekli enflasyon süreci,enerji kaynaklarının ve hammadde fiyatlarının dünya çapında artması,para ve döviz durumunun sarsılması,işsizler sayısının artması ve toplumsal çelişkilerin derinleşmesi endüstrileşmiş kapitalist ülkelerde yeniden üretim koşullarını 50'li ve 60'lı yıllara kıyasla önemli ölçüde güçleştirdi. Bu da doğal olarak ekonomik gelişmenin tempolarını etkiledi.Örneğin ABD,FAC,Fransa ve İngiltere gibi ülkelerde 70'li yıllarda ki genel ekonomik büyümeyle endüstri üretiminin dnamığı şöyleydi(Çizelge 1 ve 2)

Çizelge 1 (70'li yıllarda gayri safi ulusal hasıla önceki yıla kıyasla artış oranı % olarak)

	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980
FAC	2,5	2,9	4,9	0,4	-2,4	5,1	2,6	3,4	4,2	1,8
Fransa	5,5	5,5	5,4	3,0	0,1	4,7	3,0	3,2	3,0	1,8
İngiltere	2,4	2,3	8,1	-1,8	-1,8	3,6	1,8	3,0	0,5	-2,3
ABD	2,5	5,8	5,5	-1,4	-1,3	5,7	4,9	4,1	2,0	-0,8

Çizelge 2 (70'li yıllarda endüstri üretimi) önceki yıla kıyasla artış oranı % olarak

	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980
ABD	0	7,9	8,4	-0,4	-8,9	10,2	5,6	5,8	3,5	
FAC	1,6	3,4	6,6	-1,8	-5,4	7,3	3,0	2,5	5,8	
İngiltere	-0,8	2,9	8,7	-2,4	-4,7	3,0	3,9	3,1	2,5	
Fransa	5,3	7,5	7,1	2,5	-6,1	8,8	1,6	1,6	5,0	

Çizelge 1 ve 2 için kaynaklar :Birleşmiş Milletler ve OECD verileri

SOSYALİST ÜLKELER

70'li yıllar sosyalist topluluk devletleri için ekonomik ilerleme dahil,çok yankı gelişmenin devamını oluşturdu.EYK üyesi ülkelerin ekonomilerinin sağlamlaşması,toplumsal üretimin entansif hale getirilmesiyle ilgili geniş bir önlemler sisteminin hazırlanması ve gerçekleştirilmesiyle ifadesini buldu.Bu süreç,bilim ve tekniğin kazanımlarının,planlama ve yönetim sisteminin yetkinleştirilmesinin ve ekonomik işbirliğinin ve entegrasyonun derinleştirilmesi temeline dayanmaktadır.Son aylarda komünist partileri kongrelerinin yapıldığı,SSCB,Bulgaristan,DAC ve Çekoslavakya'yı ele alalım.Bunların genel ekonomik büyümesinde ve endüstri üretimindeki artış ⁽³⁾ üç ve ⁽⁴⁾ dört sayılı çizelgelerde belirtilmiştir.

Çizelge 3

1971 -1980 yıllarında üretilen ulusal gelir

(Önceki yıla kıyasla artış oranı % olarak)

	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980
SSCB	5,6	3,9	8,9	5,4	4,5	5,9	4,5	5,1	2,5	3,8
Bulgaristan	7,0	7,5	7,8	8,1	9,0	6,2	6,5	5,5	6,9	5,7
DAC	4,6	5,6	5,6	6,3	5,0	3,3	5,2	3,8	4,0	4,2
Çekoslovakya	5,5	5,7	5,2	5,9	6,2	4,1	4,2	4,1	3,1	3,0

Kaynaklar:"Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerin İstatistik yıllığı"(1976,1980) ve ulusal istatistik dairelerinin verilerine göre hesaplanmıştır.

Çizelge 4

1971-1979 döneminde endüstri üretimi

(Önceki yıla kıyasla artış oranı % olarak)

	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979
SSCB	7,7	6,5	7,5	8,0	7,5	4,8	5,7	4,8	3,4
Bulgaristan	9,1	9,1	9,0	8,2	9,6	6,8	6,8	6,9	5,4
DAC	5,6	6,0	7,0	7,3	6,4	5,9	4,8	4,7	4,5
Çekoslovakya	6,9	6,6	6,7	6,3	6,7	6,5	5,6	5,0	3,7

Kaynaklar:"Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerin İstatistik yıllığı"(1976,1980).

OECD ülkelerinin 1980 yılındaki ortalama gayri safi ulusal geliri ancak yüzde bir oranında artmıştır.Bu oran,1979 yılında % 3,4 idi.Bu ise,yerinde saymak anlamına gelir.ABD ile Büyük Britanya'ya gelince,bu ülkelerde ulusal gelirden gerilemeye tanık oluyoruz.Bu ülkeler için,bu yılın perspektifleri de oldukça karanlıktır.Nitekim,Batı Almanya'daki birçok kurumların öngörülerine göre,FAC'de ulusal gelir % 1,5,Büyük Britanya'da %2,Fran - sa'da ise % 0,5 oranında azalacaktır.Bütün bunlar,kapitalist ülkelerin yeni bir olağan ekonomik bunalım içinde olduklarına tanıklık etmektedir.

ÇALIŞMA HAKKI : İKİ SİSTEMİN GERÇEKLERİ

Burjuva anayasaları "İnsan hakları üzerine"bol parlak sözlerle doludur.Bu anayasalar burjuva demokrasisinin dünyanın özgürlük ve eşitlik timsali olduğu izlenimini yaratırlar.Federal Almanya anayasası şöyle diyor:"Her Alman vatandaşı,istegine,yetenegine,mesleksel yeterliliğine göre herhangi bir devlet hizmetine girmekte eşittir".Japon anayasası şöyle diyor:"Herkes çalışma hakkı ve görevine sahiptir."benzer ifadeler birçok kapitalist ülkenin anayasasında yer alır.Ama hepsinde değil.ABD'de içinde birçok kapitalist ülkenin anayasası çalışma hakkı üzerinde hiç söz etmez.

Her ne kadar eşitlik açıkca ilân edilmiş olsa da,bu gerçek eşitliğe ulaşıldığı anlamına gelmez.Lenin şöyle diyor:"Yasa ve gerçek birbirinden farklıysa anayasa bir uydurmadır.Yasa ile gerçek birbirine uygunsa ancak o zaman anayasa uydurma olmaktan çıkar."(1)

ABD'de örneğin,çalışabilen herkesin çalışması diyebilinen bir kavram vardır.Herhangi bir kişinin bundan,bütün çalışabilir nüfusun çalışma hakkı olduğunu çıkarabilir.Gerçekte ise bu kavram,işsizliğin düzenlenmesi veplanlanması anlamına gelir.ABD ekonomistleri,işsizlik düzeyi ülkedeki varolan işgücünün % 4'ünü geçmezse,bunun,çalışabilen herkesin çalıştığı anlamına kabul edildiğini söylemişlerdir.

En hafif deyimle söylemek gerekirse burjuva istatistikçileri tarafından hesaplanan işsizlik oranı insanlık dışıdır.(Bak Çizelge 1)

Çizelge 1

En gelişmiş 7 kapitalist ülkede işsizlik oranları
(Toplam işgücüne oranla)(x)

	1950-1959	1960-1969	1970-1974	1975-1980	1980
ABD	4,3	4,6	5,2	6,6	7,7
Japonya	2,0	1,3	1,3	2,0	2,0
FAC	5,0	0,8	1,0	3,5	3,4
Fransa	1,8	1,5	2,6	5,1	6,3
İngiltere	1,2	2,0	3,4	5,8	7,4
İtalya	7,4	5,1	5,7	6,9	7,5
Kanada	4,1	5,1	5,7	7,5	7,5

(x)Kapitalist ülkelerde kabul edilen istatistiklere göre,toplam işgücünün kapsamına çalışabilir nüfustan ekonomide ve orduda görevli olanlar,aynı zamanda iş arayanlar girer.

24 kapitalist ülkenin üye olduğu OECD'nin verilerine göre, 1980'de 19 milyon olan işsiz sayısı 1981 sonunda 25 milyona çıkmıştır. Bugün ABD'de 9,5 milyon işsiz vardır. Bu savaş sonrası için bir rekordur. 1930'lardaki "büyük bunalım"dan sonra Batı Avrupa en ağır "işsizlik hastalığı"yla kasıp kavrulmaktadır. 15 milyon kişi veya işgücünün yaklaşık % 9'u çalışma hakkından yoksundur. Ortak Pazar ülkelerinde işsizlik, savaş sonrası en yüksek düzeye ulaşmıştır. Ortak Pazar'a üye 10 ülkede, "istenmeyen insan" sayısı toplam 10,7 milyon veya aktif nüfusun % 9,7'sidir. Belçika'da, İngiltere'de ve İrlanda'da 8 kişiden biri çalışma hakkından yoksundur. En ağır darbeyi yiyen kadınlar, gençler (diplomalı uzmanlar da bunların içindedir) ve ulusal azınlıkların temsilcileri başta olmak üzere, her toplumsal kesimden çalışan insanlar kelimenin tam anlamıyla işsizliğin yükünü omuzlarında taşımaktadırlar.

Bütün kapitalist dünyada, çok uzun bir süre için işten çıkarılan insan sayısı artıyor. OECD verilerine göre 1973'ten 1979'a kadar, daha uzun bir süre için işten çıkarılanların yüzdesi toplam işsiz sayısı içinde Federal Almanya'da yüzde 42,8'den yüzde 58,2'ye Fransa'da yüzde 60,3'ten yüzde 74,5'e, İngiltere'de yüzde 53'ten yüzde 60,9'a, ABD'de yüzde 18,9'dan yüzde 20,2'ye, Hollanda'da yüzde 52,1'den yüzde 67,1'e ve Belçika'da (6 aydan daha fazla) yüzde 61,2'den yüzde 74,9'a ulaşmıştır.

Sosyoloji uzmanlarının düşüncesine göre, 6 ay, iş aramak için kritik bir devredir (5 ay içinde işsiz bir insan genellikle biriktirdiği bütün parasını harcar). İnsan şu verilerin ardında ne kadar çok insanın trajedisinin gizlendiğini kolaylıkla gözünün önüne getirebilir. ABD'de 1979'da 10,8 hafta olan ortalama işsizlik süresi, 13,5 haftaya çıkarılmıştır. Aralık 1980'de 6 aydan uzun bir süre iş bulamamış olan Amerikalıların sayısı 1,5 milyona ulaşmıştı. 1980 yılı boyunca 21,4 milyon kişi kısa veya uzun süre işsizdi. Bu, bir önceki yıla oranla 3 milyon daha fazladır.

İşsizlik parası çoğu kez, yalnızca, belirli yıl çalışmış olanlara ve belli bir süre için işsizlik sigortası ödemiş olanlara ödeniyor. Bazı ülkelerde zise işsizlik sigortası çalışanların bazı kesimlerine verilmiyor (tarım işçilerine, ev hizmetlerinde çalışanlara, geçici olarak çalışanlara vb.). İşsiz kalan herkesin işsizlik parası almadığına veriler açık ortaya koyuyor. FAC'nde 1980'de 766.000 kişiden 388.000 kişi, yani yalnızca 2 kişiden biri işsizlik parası ve yardımı aldı. İngiltere'de 1980 ortalarında, 500.000 kişi bir yıldan fazla bir süre işsiz kaldıkları için işsizlik parası hakkından yoksun kaldılar. ABD'de daha 1975'de "istenmeyen kişi" olarak kabul edilenlerin üçte ikisi

işsizlik parası aldıkları halde,bugün iş arayan 9,5 milyon kişinin ancak üçte ~~iki~~ biri işsizlik parası alıyor.Kanada'da ise üç kişiden biri işsizlik parası almıyor.Aşağı yukarı 400.000 işsiz Fransız da,pratik olarak geçimini sağlayacak parasal yarıdan yoksundur.Diğer yandan işsizlik paralarının,işsizliğin yol açtığı maddesel kayıpların bedelini karşılamaktan çok uzak olduğu da unutulmaması gereken noktalardan biridir.İngiltere'de toplam işsizlik parası,belli bir oranın dışında,ek ödeneklerle birlikte ücretin aşağı yukarı yüzde 50'si kadardır.ABD'de 1975'de işsizlik parası işsiz kalan işçilerin önceleri aldıkları ücretin yüzde 42'si tutarındaydı.ABD'de işsizlik parasının bugünkü düzeyi ise çalışanların bir çoğunun eski gelirlerinin yüzde 20-30'unu geçmez.

Çizelge 2

Fabrika ve meslek okulları ve buralarda kayıtlı olanların sayısı (1.000 kişi olarak)

	1960 -1961		1980 -1981	
	Okul sayısı	Kayıtlı Olanlar	Okul sayısı	Kayıtlı Olanlar
Bulgaristan	236	42,1	300	151
Macaristan	187	125	268	154
DAC	1,146	338	977	459
Küba (1)	-	9,2	248	80,8
Moğolistan	-	-	37	22,1
Polonya	3,724	363	3,274	749
Romanya	519	127	603	140
SSCB (2)	3,684	1,064	7,242	3,659
Çekoslovakya	1,806	241	2,089	393

(1) Fabrika okulları

(2) 1 Ocak 1961-1981 dönemi içinde teknik eğitim yapan ve SSCB Devlet Planlama Komitesine bağlı Teknik Meslek okulları
Kaynak:Ekonomik Yardımlaşma Konseyi(EYK) üye ülkelerin yıllık istatistik kitabı,1981.

BARIŞ VE YARATICI ÇALIŞMALAR YOLUNDA

(SBKPM Merkez Komitesi'nin "SSCB'nin 1981 ve 1985 yılları ve 1990 yılına kadarki dönem ekonomik ve sosyal gelişme anadöğrülleri" tasarısı üstüne.

Onuncu beşyıllık döneminde SSCB'nin ulusal geliri, önceki beş yılla kıyasla 400 milyar ruble arttı. Bu artış toplumsal üretimin daha yoğun biçimde gelişmesine ve halkın yaşam düzeyinin bir hayli yükseltilmesine olanak verdi. 1976-80 yıllarında 1200'den fazla büyük sanayi kuruluşu işletmeye açıldı, binlerce işletme ve fabrika modernize edildi. Bunun sonucu olarak, sanayi üretimi hacmi 717 milyar ruble arttı. Teknik ilerlemeyi belirleyen işkolları (enerji üretimi, makina yapımı, araç ve gereç üretimi) daha hızlı tempolarla gelişti. Yatık üretimi, elektrik enerjisi üretimi, demir-çelik ve renkli metaller üretimi arttı. Geçen beşyıllık dönemde, Batı Sibirya'da petrol çıkarımı yaklaşık beş kez; doğal gaz çıkarımı yaklaşık 4,5 kez arttı.

Tarımımız kesintisiz ve sürekli olarak teknik araçlarla donatılıyor ve gitgide endüstriyel bir çehre kazanıyor. Yalnız onuncu beşyıllık döneminde, sovhozlar ve kolhozlar 1 milyon 800 bin traktör, 1 milyon 300 binden fazla taşıt otomobili, 540 bin kadar biçer-döğme, milyarlarca ruble tutarında diğer tarım teknik araçları ve yaklaşık 400 milyon ton mineral gübre aldılar. Emegin elektrikle donatımı 1,4 defa yükseldi. Sulama ve arazi ıslahı çalışmaları geniş ölçüde devam etti, RSFC'nin topraklardışı kesiminde tarımı geliştirme kompleks programı daha öte gerçekleştirildi. Ve hava koşulları elvermediği halde, hububatta yıllık ortalama ürün ilk kez olarak 200 milyon tonu aştı.

Sovyetler Birliği'nin ekonomik gelişmesini kapitalist dünyanın baş ülkesi olan ABD ile kıyasladığımız zaman, sosyalizmin özellikleri ve üstünlükleri açık bir biçimde gözler önüne seriliyor. 1970-79 yıllarında SSCB'nin ulusal geliri % 57, ABD'nin sadece % 33, SSCB'nin endüstri üretimi % 72, ABD'nin endüstri üretimi ise % 41 artış gösterdi. Bu nedenle iki ülkenin ekonomik gelişme düzeyleri arasındaki fark bir hayli azaldı. Bugün SSCB'nin ulusal geliri ABD'nin ulusal gelirinin yaklaşık olarak üçte ikisiyle denklenir. Birçok göstergelerde, örneğin çelik, petrol, demir cevheri, mineral gübreler, traktörler, dizel ve elektrik lokomotifleri üretiminde Sovyetler Birliği, ABD'ni bir hayli geçiyor. Sovyet ekonomisi durmaksızın büyürken, Birleşik Amerika ve onun yanısıra ve diğer gelişmiş kapitalist ülkeler, son 10 yıl içinde 3 kez üretimde düşüş bunalımları yaşadılar.

Bunların en ağırlı,derinlik ve genişliği bakımından 1930 yılları "büyük bunalım" ıyla kıyaslanan 1973-1975 yılları ekonomik bunalımı oldu.Kapitalist ekonomi daha bu buhalımın sonuçlarından kurtulmadan, 1970'lerin sonunda ve 80'li yılların başında yeniden bunalım durumuna düştü.1980 yılında ABD'nde ulusal gelirin % 1-2,Büyük Britanya'da % 2-2,5 oranında azalması bekleniyor.

Onbirinci beşyıllık içinde partinin uygulayacağı şöyle özetlenebilir:

Halkın genlik düzeyini ardıcıl biçimde yükseltmeye yönelik önlemler sisteminin gerçekteşmesi;

- Ülke ekonomisinin ardıcıl biçimde büyümesinin sağlanması ve üretim yapıllışlarının yetkinleştirilmesi ;
- Ülke ekonomisinin bütün kollarında hizmetlerin nitelikçe iyileştirilmesi,toplumsal üretimde etkinliğin artırılması;
- Bilimsel teknik ilerlemenin hızlandırılması;
- Çevre korunmasının iyileştirilmesi;
- Dış ekonomik ilişkilerde etkinliğin artırılması...

Bugün de,ekmek,çeker,süt,et,tereyağı ve diğer birçok besin ve endüstriyel tüketim malları perakende devlet fiyatlarının 10-15 yıl önceki gibi kalmış olması sosyalist ekonominin en güzel örneğidir.

Bilindiği gibi,bu dediğimiz dönem içinde,kapitalist ülkelerde ortalama enflasyon düzeyi % 7-8'i,bazen de% 10'u buluyordu.

Enflasyon boyutlarının daha açık bir biçimde kavrayabilmek için,başlıca besin maddeleri somut fiyatlarına ilişkin verileri ele alalım.Örneğin,ABD'nde 1kg.beyaz ekmek 1970 yılında 54 sent,1980'de 1 dolar 5 sent;1 kg sığır eti aynı sırayla 2 dolar 84 sent ve 6 dolar 30 sent;1 kg. tereyağı 1 dolar 90 sent ve 4 dolar;1 litre süt 30 sent ve 58 sent ediyordu.Yani başlıca besin maddeleri 10 yıl için de ABD'nde yaklaşık olarak 2 kat pahalılaştı.

Büyük Britanya'da aynı yıllarda perakende alış-verişde beyaz ekmeğin fiyatı 11 pensten 46 pens'e;et 1,3 ten 5,2 sterlin'e;tereyağı 37 pens'ten 175 pens'e;süt 8 pens'ten 29 pens'e çıktı.İngiliz emekçilerinin yaşamı 10 yıl içinde ortalama 4 kat pahalılaştı.(

İtalya'da da fiyatlar aynı hızla artıyor.Öyle ki söz konusu yıllarda ekmek fiyatı 230 İtalyan lirasından 900 liraya;et 2260'tan 7470 liraya;tereyağı 1800'den 4500 liraya;süt 135'den 495 liraya yükseldi.

Japonya'da 1970 yılında 125 yen olan 1 kg.prinç 80'de 326 yen'e; balık 1300'den 4000 yen'e; et 1370'den 3410 yen'e çıktı.

SSCB'de sosyalist ekonominin bir büyük ulaşımında, son 50 yıldır işsizlik diye birşey bulunmamaktadır. Aktiv nüfusun (erkek ve kadın) onda dokuzundan çoğu halk ekonomisinde çalışmaktadır.

Kapitalist ülkelerde ise yığınsal işsizlik emekçileri kırıp geçiriyor. 15 en gelişmiş kapitalist ülkede resmen kayıtlı işsizler sayısı bugün 19 milyon kişiyi buluyor. İşsizlik özellikle ABD'nde (bütün ücretli işçilerin % 8'i) ve İngiltere'de (2 milyon kişiden fazla), FAC'nde (2 milyona yakın).

SBKP Merkez Komitesi'nin 26. Kongre'sine sunacağı sosyal gelişme ve halkın yaşam düzeyinin yükseltme programı, reel bir temele, yani Oktobr Devrimi'nden sonra 60 küsur yıl içinde Sovyet halkı tarafından yaratılan büyük endüstriyel potansiyele dayanıyor. Tüm sosyalist ekonomi mekanizmini genişletme ve yetkinleştirme yönündeki özel, kuşkusuz, bu programı yaşama geçirilmesi bakımından çözümü bir önem taşıyor. İşte bu nedenle, "Ana Doğrultular" tasarısına, endüstri üretiminin daha öte arttırılması ve geliştirilmesine ilişkin sorunlar arasında böylesine büyük bir yer ve önem veriliyor. Bu doğrultulardan ikisine, hiç abartmasız, kilit noktası gözüyle bakabiliriz.

Birincisi, halk ekonomisinde ilerici yapısal değişiklikleri, dayanıklı ve dengeli genişletilmiş yeniden üretimi sağlayan kolların daha çabuk geliştirilmesidir.

İkincisi, endüstrinin "b" grubunda üretim artışının "a" grubundaki üretim artışına kıyasla daha hızlı tempolarla sağlanmasıdır. Böylece genel olarak endüstri üretiminde % 26-28, tüketim eşyaları üretiminde % 27-29 artış öngörülüyor.

SBKP Merkez Komitesi'nin tasarısında öngörüldüğü üzere, 1985 yılın da elektrik enerjisi üretimi 1550-1600 milyar kw. saate, petrol çıkarımı 620-645 milyon tona, doğal gaz çıkarımı 600-640 milyar metreküpe, haddelenmiş demir üretimi 117-120 milyon tona, mineral gübreler 150-115 milyon tona (hepsi koşullu birim olarak) çıkarılacaktır. Kimya ve petro-kimya sanayiinde üretim hacmi % 30-33 arttırılacaktır.

Kaynak: Yeni ŞAĞ yayınları - Haziran 1981.

xx İki dünyanın gelişmesi.
Şubat 1981: Barış ve yaratıcı gelişmeler yolunda.
Mayıs 1982

xx Gelişme hakkı, iki sistemin gencekleri

Kısaltılarak alınmıştır.

B. DUMAN

" İnsan,Sovyetler Birliği'nin olmadığı bir dünya düşünebilir mi ? "

Bir İlerici Arap Ulusal Lideri(1)

1. Bölüm

: Dünya devrimci sürecinin üç bileşkeninden biri olan ULUSAL KURTULUŞ DEVRİMLERİ veya kurtulmuş ülkelerin dünya devrimci sürecindeki rol ve önemleri, olağanüstü bir yere sahiptir.

Sosyalizme yönelmek veya sosyalizmi kurmak için,dünya çapında emperyalizme ve gericiliğe karşı yürütülen savaş,bağımlılık altındaki ulusların kurtulmaları uğrunda yapılan savaştan ayrı değildir.Bunlar birbirini bütünleyen parçalardır.

Sosyalizm,her türlü tutsaklığı yok etmek değil midir ? O halde,sömürge zincirinin parçalanması,sosyalizmin özüyle çakışan bir olgudur.

Çağımız genel özelliğiyle,kapitalizmden- sosyalizme geçiş çağıdır.Aynı zamanda bu emperyalizmin sömürge sisteminin çöküşüyle eş zamanlıdır.İki elin parmakları sayısındaki emperyalistler,kanla,savaşla,baskınla,kuşatmayla,santajla,her türlü yalan- dolan ve parasal satın almalarla kendi uluslarının yanında,yüzlerce ülkeyi de tutsaklaştırmışlar ve sömürgeleri haline getirmişlerdi. Ve daha düne dek de insanlığın yarısı,bu ülkelere çalışıyordu.Ne var ki,sömürge ulusları,emperyalistlerin sömürücü kanlı barbarlığından başka bir şey görmediler bu zaman dilimi içinde.Yer altı ve yer üstü kaynakları,ana malları,uygarlıkları,kültürleri,sadece bir kâr malı'ydı.

İnsan olmanın doğasına ters olan bu işlerlik yani sömürgecilik,kuşkusuz"sonsuz" olamazdı.Ulusların özgürlükleri uğrunda ardıcıl savaş yürütmeleri ve 1917'de Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin gelmesi,ulusal kurtuluş hareketlerine hız vermiştir.Milyonlarca yoksul rus işçi ve mujik'inin kurtulması,siyasal gücün yanında büyük bir tinsel destek olmuştur,sömürge uluslarına. Ekim Devrimi'nden sonra yüzlerce ülke,tam sömürge veya yarı sömürge(örnek : Türkiye) olmaktan kurtulmuşlardır.

Daha sonra,Sovyetler'de sosyalizmin kurulması,1945'de faşizmin askersel olarak belinin kırılması,sosyalist ülkelerin doğması,işçi sınıfının hareketinin uluslararası alanda yükselmesi,Komünist partilerinin kurulması, toplumda rollerinin artması ulusal kurtuluş hareketleri ve kurtulan ülkeler için elverişli koşullar yaratmıştır.

Ve böylece ulusal kurtuluş bayrağı dalgalanarak,önüne geçilmez bir nehir olmuştur.Emperyalizmin temellerini sarsan ve güzel dünyamızın güzelliklerine bir koca demet karanfil katan bir hareket olarak ilerliyor. Hindistan'dan Küba'ya,Afganistan'dan Angola'ya dek,o ana karadan bu ana karaya atlayarak yükseliyor.

İnsanlık tarihinin en yüz kızartıcı olaylarından biri olan sömürgecilik,günümüzde başta ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti gibi klasik sömürgeciliğin ve ırkçılığın sonu yaklaşıyor.

Sömürgecilik,insan tarihinin nesnel gelişme yasalarına, ilerlemesine ve ulusların çıkarına ters,aykırı bir olaydır.En son kale düşünceye dek,ulusal kurtuluş savaşları devam edecektir.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNİN ÖNEMİ,ÖZELLİKLERİ VE İTİCİ GÜÇLERİ

Ulusal Kurtuluş Hareketleri çağımızın gelişmesinde büyük bir öneme sahip.Bugün artık dünya devrim sürecini, bu bileşkensiz düşünemiyoruz.Sosyal ve toplumsal ilerlemenin önemli bir etmeni.

" Üzerinde güneş batmayan" gibi imparatorlukların bırakmak zorunda kaldıkları,yıkıntılar üzerinde bu yeni genç ülkeler,yaşamlarını kurma savaşımı veriyorlar.Ülkelerindeki binlerce sorunla uğraşırken,uluslararası alanda politikaya etkin bir şekilde katılıyorlar.Bir nükleer savaşın dünyayı cehenneme çevirmemesi için,Barış savaşımına destek oluyorlar.Emperyalistlerin " istedikleri gibi at oynatmalarına" dur diyen SSCB,Sosyalist dünyanın yanında bu güçler bir kuvvet.

Kısaca : ulusal kurtuluş hareketi,emperyalizme politik,diplomatik,ekonomik,askersel ve moral olarak ağır bir darbe indiren güç durumunda.

Bu hareketin utkusu ve dünya sömürge sisteminin çökmesi insanlığın ilerlemesine büyük etki eden tarihsel bir

olaydır.UKH,emperyalizmin temellerini oynattığı gibi, çelişkilerinin artmasına neden olmuş ve çağımızın özelliği olan kapitalizmiden- sosyalizme geçişe katkıda bulunmuştur,bulunuyor.

Onun içindir ki,dünya sosyalist sisteminden sonra,dünya devrimci sürecinin kopmaz ikinci bileşkeni olarak,görülmektedir.

Ne var ki,ulusal kurtuluş savaşı vermiş ülkelerin büyük çoğunluğu siyasal olarak bağımsız bir devlet olmalarına karşın,bu ülkelerin ulusları daha " güven " içinde değiller.Bu karmaşık sürecin bir nedeni iç'ten kaynaklanırken,diğer ve en önemli nedeni dıştan gelen daha doğrusu " arka kapıdan" dalmak isteyen emperyalizm'dir. Emperyalizm,genç egemen devletleri yeni yöntemlerle sömürmek,eski sömürsünü sürdürmek planındadır.Emperyalizm, bu gibi ülkelerin"iyi bir dostu değil" aksine amansız bir düşmanı olmaya devam ediyor. Özgürlük ve bağımsızlık savaşı veren uluslar şu veya bu şekilde sürekli karşılarında emperyalizmi ve onun ekonomik,politik,askersel bloklarını buluyorlar.Örnek olarak : 1961 Küba olayı, Orta Doğu'da İsrail'in arap ülkelerine sayısız saldırısı,Vietnam savaşı,Afganistan,vb...

Her toplumsal devrimin temel sorunu,erk sorunudur.Bu sorun,ulusal kurtuluş savaşları içinde geçerlidir.Sorun,devletin ele geçirilmesidir.Giderek belirli sosyal temeller üzerinde doğması,gelişmesi ve itici güçlerinin yaşamsal sorunlarını çözmesidir.

Ulusal Kurtuluş Savaşı veren ülkeler,emperyalizmin yankıntısını devralıyorlar.Yaşamına da kurtuluştan önce emperyalizm yön veriyordu.Ve bu ülkelerin kimileri,sosyalist ülkelere veya komşuları olan ilerici hareketlerin yükseldiği ülkelere karşı,bir atlama tahtası olarak kullanılıyordu,kullanılıyor.İç'te ise,en azgın barbarlık,ezgi,işkence ulusa karşı yapılıyordu.Bu ve buna benzer nedenlerden ötürü,kurtuluş devriminin temel ödevi : emperyalizmin başta ekonomik ve siyasal egemenliğine son vermesidir.Politik ve ekonomik egemenliği ele almak,ulusal başına buyruk devleti kurmak.

Ne var ki,bu erk nasıl ele alınacaktır ? Kiminle ? Kime karşı olarak ? Bu karmaşık görev nasıl çözülecek ?

Özünde anti emperyalist,anti feodal ve demokratik olan UK Devrimleri,değişik ülkelerde ve değişik koşullarda oluyor.Kuşkusuz her ülkenin gelişim hızı ve düzeyi aynı değil.Bu durum,kurtuluş devrimlerini etkiliyor.Bunun yanında politik farklılıklar da söz konusu.Kimisinde tarım ve sanayi systemsiz var.Kimisi sadece tarım ülkesi,endüstriden tamamen uzak.Feodal kalıntılar çok veya az.Diğer taraftan,işçi sınıfı var,cılız.Kimisinde yeni doğmada.Köylüler var,kabarık.Ulusal burjuvazi,kent küçük burjuvaları,aydınlar,ulusalcı subaylar,(Türkiye'de Kemalistler) ve yurtsever gençlik gibi sınıf ve katmanlar kurtuluş devrimine şu veya bu ölçüde katılıyorlar.Yani,proemperyalistlerin dışındaki tüm ulusal güçler,bu devrimde çıkar gören tüm güçler bu harekete katılıyor.Kuşkusuz,her grup devrimin amacını ve görevini,kendi çıkarına göre görüyor,yorumluyor.

Ulusal Kurtuluş Devrimlerinin temel itici gücü işçi sınıfıdır.Ne ki,şunu görmek gerekir : işçi sınıfı kimi ülkelerde- yukarda vurgulandığı gibi- nicel ve/veya nitel olarak zayıf durumda.Bu durumda kurtuluş hareketinde rolü o derecede değildir.(Örnek : 1920 Anadolu Kurtuluş hareketinde,Türkiye İşçi Sınıfının durumu) Diğer yönden,işçi sınıfı toplumda nesnel olarak en devrimci güçtür.(nicel ve nitel durumu ne olursa olsun)Bu yüzden,devrimi sonuna dek destekler,tamamlanması için ardıcıl çalışır.Gelecek demokratik dönüşümler ve emperyalizme vurulacak darbe,işçi sınıfının uğrunda savaştığı sınıfsız toplum için,sosyalizm için elverişli ortam yaratacaktır.

Her ülkenin somut tarihsel koşulları birbirine uymadığı için,sosyal ve ekonomik gelişme durumları değişik olduğu için,devrimin itici güçlerinin rolleri ve görevleri değişik olduğu için,ulusal kurtuluş devrimi ayrı bir süreç içinde yol izler.

Bu durumu SBKP 26.Kongre Raporu'nda Brejnev şöyle dile getiriyor:"(.....) Bu ülkeler çok çeşitlidir.Bunlardan kimileri kurtuluştan sonra devrimci-demokratik yoldan yürümeye koyuldular.Diğerlerinde kapitalist ilişkiler yerleşti.Kimileri gerçekçi bir bağımsız politika izliyor,diğerleri ise bugün emperyalizmin politikasının dümen suyunda gidiyorlar.Tek sözle tablo karışık renkte dir."

İç savaşında,ekonomik kurtuluşun yolu ve yöntemi nasıl olacaktır ? Politik özgürlükten sonra,ikinci aşama budur.

Kimi sınıf ve katmanlar şu yolu,diğerleri başka yolu istiyebilirler.Ve o yolda savaşım yürütürler.

Kurtulmuş ülkeler hangi yolu seçecekler ?

kapitalist yol mu,

yoksa kapitalist olmayan yol mu ?

Siyasal bağımsızlık kazanıldıktan sonra,ülkenin belirli bir gelişme yoluna koyulması kolay olmuyor.Belirtildiği gibi,bu,karmaşık bir süreçte gidiyor.Büyük burjuvazi,gerici.güçler,işbirlikçiler ülkenin kalkınma yolu için kapitalizmi ısrar ederlerken,emekçi halk,işçi sınıfı ve diğer ulusal güçler,gerçek bağımsızlık için çalışıyorlar.Emekçi yığınlar,yıllardır varolan özlemlerinin giderilmesini istiyorlar.Kapitalizmden nefret ediyorlar.Yüzyıllardır sömürü,baskı altında yaşayan uluslar kapitalizmi haklı olarak yadsıyorlar.

Ne var ki," karışık renkteki bu tablo" da,kimi kurtulmuş ülkeler,kapitalizm yolundan,emperyalistlerin çıkarlarından yana bir yola koyuluyorlar.

Geri bıraktırılmış ülkeler,sosyalizme varmak için,zorunlu olarak kapitalizmi yaşamak zorunda mıdırılar ? Lenin bu soruya hayır,diyor.

Geri bıraktırılmış ülkeler kurtuluş savaşından sonra sosyalizme yönelebilirler.Gelişmiş ülkelerdeki kurlup gelişen sosyalizmin,sosyalist ülkelerin olanaklarıyla.Sosyalist ülkelerin işçi sınıfı,ekonomik ve politik yönden geri kalmış ülkelerin emekçilerine her yönde yardımda bulunurlar.

Tarihte bunun ilk örneği,Moğolistan'dır.

Kapitalist olmayan yolun ekonomik ödevi,ulusal devrimi tamamlamak,sosyalizm için zorunlu olan maddi ve sınıfsal koşulları oluşturmaktır.Sonra da,ulusal devrimi sosyalizme dönüştürmektir.

Şunu önemle vurgulamakta yarar var : kapitalist olmayan gelişme yolu,ancak çağımızda olanaklıdır.Yani kapitalizmden-sosyalizme geçiş çağı olan 20.yüzyılda ve daha sonra.Dünya sosyalist sisteminin kurulup,gelişip ve pekiştiği çağımızda,ulusal kurtuluş hareketlerinin utkusunun güvencesi budur.

II.Bölüm :

Sovyetler Birliği ve Kurtulmuş Ülkelerle ilişkileri

" Sovyet cumhuriyetinin büyük utkular kazanan proletaryası,geri kalmış ülkelerin halklarına elini uzatarak,yardım etmek olanaklarına kavuştuğu zaman bu halkların gelişmeleri,şimdiki aşamalarından daha ileri gidebileceklerdir." (2)

Lenin

Lenin'in kalıtını sürdüren SBKP,son programında kurtulmuş ülkelerle ilgili şöyle diyor : " SBKP,sömürge ve yarı sömürge boyunduruğunu silkip atan halklarla kardeşçe birliği,milletlerarası siyasetin köşe taşlarından biri saymaktadır.Bu birlik,dünya sosyalizmiyle dünya milli kurtuluş hareketinin yaşamsal çıkar ortaklığı üzerine kurulmuştur.SBKP,ulusal bağımsızlıklarını kazanma ve kuvvetlendirme yolunda yürüyen halklara,sömürge sisteminin tamamıyla yokedilmesi uğrunda savaşıyan bütün halklara yardım etmeyi kendisi için enterhasyonal ödev saymaktadır."(3)

Demek sorun,ulusal ile enternasyonalin çağdaş diyalektikliğidir.İlk sosyalist ülke doğarken bu ilişki,yüce önder çağımızın en büyük Marksisti Lenin tarafından dile getirilmiş ve Sovyet ülkesi,SBKP bu ilkeyi programına alarak,yasalaştırmıştır.

Biz bu yazımızda,Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin kurtulmuş ülkelerle her türlü ilişkisini ayrıntılarına inerek veremeyeceğiz.Örnek olarak verirsek,Türkiye-Sovyetler Birliği ilişkileri başlı başına ciltler alacak bir araştırma konusudur.Aynı şekilde bu diğer ülkeler içinde geçerlidir.

Konuyu 26.Kongre raporundan çıkarak ana hatlarıyla genişletip,örneklerle süslemeye çalışacağız.Ve yazımızın sonunda bu konuda yararlanılması gereken küçük bir kaynakçada gösterip,yazımızı bağlayacağız.

Şurası açıkça bir gerçektir ki,gerek Sovyetler Birliği olsun gerek diğer sosyalist sistem ülkeleri olsun,diğer ülkelerle ilişkilerini her türlü geliştirme çabası içindedirler.

"Üçüncü dünya ülkeleri" "kurtulmuş ülkeler" veya Blok dışı olarak değişik şekilde tanımlanan 100 aşkın bu ülkeler topluluğuyla Sovyetler Birliği'nin ilişkileri gelişiyor. Bu ülkelerin içinde, gerici diktatörlüklerin, faşist diktatörlüklerin, parlamenter demokrasilerin, sosyalizme açık, sosyalizme yönelen demokratik devletlerin olduğu ve örneğin Avusturya gibi emperyalist aşamada (teorik olarak da olabilir) olan ülkelerin bulunduğu çok renkli bir arenada, sıkı ve yakın iş birliği sürdürmek kolay olmasa gerek.

Ne var ki, sorunun bu kadar karmaşık olmasına karşın, sorunu, ilkeli ve karşılıklı çıkara dayalı, dostluktan yana bir politika çözebilir. Ne ki gene sorun tek yanlı olmadığı için, iki ülke arasında olacağı için, Sovyetlerin uzattığı dost el, aynı dostlukla tutulmayabilir. Bunun örneklerini yaşıyoruz. Bir Mısır, Fas, Somali ve Türkiye bu değişik örnekleri oluşturuyorlar.

Diğer taraftan Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin ulusal (kendi ülkelerinde) ve uluslararası alandaki üstün başarıları, emperyalizme karşı savaşı halkların dikkatini çekiyor. Bu halklar sosyalist ülkelerin başta ekonomik güçleriyle yakından ilgileniyorlar. Sovyetler Birliği'nin, diğer sosyalist ülkelerin dünya çapındaki oynadıkları rol, üstlendikleri çok yönlü görevler gene bağımlılıktan kurtulma savaşı veren halklara politik alanda büyük destek sağlıyor. Bu gibi ülkelerin artık BM kendilerinden yana "veto hakkını" kullanacak bir "5 büyük"ten "biri" var.

Orta Doğu'da Filistinliler'in kendi topraklarında özgür, başına buyruk egemen devletlerini kurmak için verdikleri savaşa, en ardıcıl destek olan Sovyetler değil mi ? 26. Kongre raporunda Brejnev, Orta Doğu'da adil bir barışın kurulabilmesinin temel koşullarından biri olarak Filistinlilerin kendi öz devletlerini kurmasını, söylüyor.

25 yıla yakın bir süre Fransız ve ABD emperyalizminin bombardımanları altında bağımsızlıklarını kazanan kahrâman Vietnam halkı, ülkenin bütünlüğünü sağladıkları sonra hemen Sovyetlerle yakın dostluk, iş birliği başlattı. Ve hemen ardından EYK'ne girdi. Bu, Vietnam'ın sosyalizm kuruculuğu yolunda ilerlemelerinin en büyük güvencesidir.

SBKP 26.Kongre raporunda Brejnev şöyle devam ediyor :
" Geride bıraktığımız son beş yıl içinde Sovyetler Birliği Angola,Etyopha,Mozambik,Afganistan ve Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti ile dostluk ve iş birliği anlaşmaları bağlandı.Geçenlerde de Suriye ile Dostluk ve İş birliği anlaşması imzalandı." (4)

Yaşamda varolan nesnel gerçeklikler,bilimsel kavramlarla bir özdeşlik içindedir.Ve zaten komünist partilerinin görevi de bu gerçekliği yakalamak değil midir ?

İlk sosyalist devletin yöneticisi olarak SBKP,ulusal kurtuluş savaşlarını vermiş ve kalkınma yoluna koyulan, demokratik biçimli yönetimleri yeğleyen,bir dizi ülkeye en doğal enternasyonal görevini yerine getiriyor.Bu kimlerinin dediği gibi bir " bağımlılık zinciri" değil, tarihsel sorumluluğunun somut kanıtı oluyor.

Eğer bu,gerçekten " Sovyetologların" dediği gibi bir sömürü yardımı ise,o zaman bu ülkelerin gerçek sözcülerinin söylediklerine bakmak gerekir.

Örneğin,Angola Halk Kurtuluş Hareketi Emek Partisi, politik ve ideolojik eğitim subesi Müdürü L.F.Pizarro şöyle diyor : " enternasyonalizm,ulusalı gerilettiği, yitip gitmesine yol açtığı anlamına gelmediğini..."

" Partimiz,ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesi boyunca halk savaşının dinamizmi ile uluslararası dayanışma arasında ilişki sorununu doğru bir perspektife yönlendirmeyi başardı.(5)

" Angola,proletarya enternasyonalizminin etkinliğinin,moral,maddesel ve politik olarak en değişik belirtileriyle etkinliğinin parlak bir örneğidir."(6)

Angola'nın anti emperyalist kurtuluş savaşı,sadece Angola'nın kurtuluşuyla kalmıyacak,Afrika'da ırkçılığa,sömürgeciliğe büyük bir darbe indirecek(indirdi) ve sosyalizmin Afrika'da sınırlarını genişletecektir.

Kuşkusuz yazımızı sadece Angola örneğiyle bırakmıyacağız.Diğer kurtulmuş ülke yöneticilerine de söz vererek yazımızı sürdüreceğiz.

Etyopya Emekçiler Partisini Örgütlenme Komisyonu MK organı teorik dergisi baş redaktörü A.Dagnew,Etyopya dev-

rimi ile ilgili şunları diyor :

" Etyopya devrimi,sosyalist ülkelerin ve devrimci demokrasinin desteğinden yararlanıyor.Devrimimiz sosyalist topluluğun yardımları sayesinde başarıya ulaştı. Bu askersel,ekonomik,sosyal ve kültürel yardım yeni toplumu kurma savaşımında bizim yalnız olmadığımızı,devrimimizin de sosyalist güçlerin ve tüm ilerici güçlerin yürüttükleri uluslararası savaşımından ayrılmıyacağını gösterdi ve kanıtladı."(7)

Etyopya'daki 1974 devrimi artık Etyopyalıların "arapça dua etmelerini " değil ama," amerikanca" soyulmalarını önliyecek,önlüyor.

Yemen Sosyalist Partisi MK sekretaryası ideolojik şube propaganda ve ajitasyon sektörü yönetmeni F.A.Ahmed, " çağımızın koşulları dikkate alındığında,uluslararası etkene öncelik tanınmalıdır" dedikten sonra şöyle devam ediyor :

" Deneyimin gösterdiği gibi,bizim deneyimiz olsun,diğer kardeş partilerin deneyimi olsun,devlet sektörünün kurulmasında,savunma yeteneğinin arttırılmasında vb..sosyalist ülkeler komünistlerinin yardımı,insanların kafalarında ve kalplerinde olumlu bir etki yapıyor."(8)

Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulan Demokratik Yemen, kalkınma savaşımı verirken,kapitalist ülkeleri kendisine örnek almıyor.Küba'nın,DAC'nin deneylerini inceliyorlar.Sosyalist ülkelerin deneyimleri,ülkeleri açısından önemli rol oynarken,Demokratik Yemen komünistleri ülkelerinde enternasyonalist bilincin derinleşmesi için çalışıyorlar.

Orta Doğu'nun sağlam güvencesi sayılabilecek komşumuz Suriye,karagün dostumuz Sovyetler Birliği ile ilişkilerini pekiştiriyor.26.Kongre'de Brejnev'inde vurguladığı gibi,Sovyet-Suriye dostluğu bölgede adil bir barışın sağlanmasına katkıda bulunacaktır.

Suriye'de üretilen elektrik enerjisinin % 70'ini sağlayan "As-Saura" hidroelektrik kompleksininin yapımında Sovyetlerin katkısı büyüktür.

Suriye Komünist Partisi MK üyesi Y.Garro,dünya sosy-
list sistemi ve SSCB için şunları söylüyor :

" Dünya sosyalist sistemi barış için,ulu-
sal ve sosyal kurtuluş için savaşım ver-
mekte olan bütün halkların dayanağıdır.
Bundan ötürü bu sistemin savunulması,güç-
lendirilmesi,emperyalizmin ve dünya geri-
ciliğinin onu karalama,çamur atma,kötü-
leme yönlü bütün denemelerine karşı di-
reniş gösterilmesi,yalnız enternasyona-
list değil,aynı zamanda ulusal karakterli
birincil ödevimizdir.Emperyalistler,ulus-
lararası devrimci hareketin çokkun geliş-
mesinden korkuyor,bu gelişme ve başarıla-
ra,tüm dünya devrimci süreci güçleri ara-
sındaki birliğin ve herşeyden önce bu güç-
lerin Sovyetler Birliği ve öteki sosya-
list topluluk ülkeleri etrafındaki birlik
ve dayanışmasının temel olduğunu da gayet
iyi anlıyorlar.Bu nedenle,Amerikan emper-
yalizminin,şimdiye kadar olduğu gibi,bu-
günde başlıca çabalarını - hele örneğin
bizim bölgemizde(altını ben çizdim)
halkların Sovyetler Birliği ile dostluk
ve iş birliğini baltalama ve zayıflatmaya
yöneltilmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

Emekçi yığınların ulusal çıkarları ile
enternasyonal çıkarları arasında hiç bir
çelişki yoktur."(9)

Y.Garro devamla,halkların sosyalist sistemle ve bu
sistemin öncüsü Sovyetler Birliği ile savaştan ilişki-
lerini durmadan güçlendirmeleri gereğine,kendi deneyim-
leriyle inandıklarını,dile getiriyor.

Ve arap ülkelerinde,Sovyetlerle dostluk belgisini be-
nimseyenlerin yalnız komünistler olmadığını da vurgu-
layarak,yazımızın en başında yer verdiğimiz belgiyi
onurlanarak söylüyor.

Sovyetler Birliği- Afganistan ilişkileri üzerinde biraz
daha uzun ve ayrıntılı durmak gerekecek.

Dünyanın en geri kalmış ülkelerinden biri olan Afganistan, Nisan Devriminden hemen sonra, 1978 aralığında, Sovyetler Birliği ile dostluk, iyi komşuluk ve iş birliği antlaşması imzaladı.

"(.....) SSCB bize daha devrimi utkuya ulaştırdığımız aylarda paha biçilmez yardımlarda bulundu."

" Ülkemiz, ilan edilmedik bir saldırıya uğradığı zaman Sovyetler Birliği yine Afganistan'dan yana çıktı ve bizim ricamız üzerine (altını ben çizdim) cumhuriyetimizi savunmak üzere belirli sayıda askersel birlikler gönderdi." (10) B.Karmal

" Emperyalizm, Afganistan Devrimi'ne karşı ilan edilmiş gerçek bir savaş başlattı. (.....) Bu durum karşısında, dost ülkenin istediği (altını ben çizdim) askersel yardımı yapmak zorunda kaldık." SBKP 26. Kongre raporundan." (11)

Demokratik Afganistan'ın Sovyetler Birliğinin kazanımlarını koruması, sağlam bir komşu devlet olması, diğer taraftan da yeni devrim yapmış bir ülkeyi korumak, kendi sınır bölgesini güvenli tutmak da Sovyetlerin hakkıdır.

Angola ve Etyopya örneği Afganistan'da da görülmüştür. Fazla söze gerek yok ! Gerektiği zaman, koşullar dayattığı zaman yardımın içinde askersel yardım da vardır. Ayrıca, kendi ülkelerinden kalkıp kimi zaman okyanus aşarak seve seve savaşa giden bu ateşli enternasyonalistleri de onurlanarak karşılamak gerekir. Sovyetlerin ve diğer sosyalist ülkelerin, yeri geldiği zaman fabrika yeri geldiği zaman tank göndermesi de, bizlere, iyi bir örnek olmalıdır.

26. Kongre'de Brejnev'in tek cümlesiyle : " Biz devrim ihracına karşıyız, ama karşı-devrim ihracına da asla razı olamayız."

Sovyetlerin, sosyalist ülkelerin ardıcıl yardımlarıyla Afgan komünistleri ülkelerinde toplumu yenileme çabalarını derinleştirerek ilerliyeceklerdir.

Örnekleriyle anlatmaya çalıştığımız Asya ve Afrika'daki bir çok kurtulmuş ülkeye Sovyetler Birliği olanakları ölçüsünde kimi zaman da aşarak her alanda dost elini uzatıyor. Bir çok kurtulmuş ülkede Sovyet^{ve} diğer sosyalist ülkelerin teknisyenleri, uzmanları, doktorları, öğretmenleriyle ülke kalkınmasına yardımcı oluyorlar.

Onbinlerce uzman büyük bir özveriyle çalışıyor. Doğanın ve toplumun değiştirilmesi savaşımına katılıyorlar. Kendi anayurtlarından binlerce km uzakta - FAC'de göçmen işçilerin yaptıkları gibi değil - dünyanın çehresini değiştirme devinimine hız veriyorlar. Bu insanlar kendi ülkelerinin onurları olduğu gibi, Türkiyeli komünistlerinde övünecekleri enternasyonalist insanlardır.

3. Bölüm :

Sovyetler Birliği ile gelişme halindeki 64 ülke arasındaki ekonomik ve teknik iş birliği anlaşması yürürlükte. Bu ülkelerden 21'i asya, 33'ü afrika bunlardan 6'sı arap, 27'si ise tropik afrika ülkeleridir. 10'u ise, Latin Amerika ülkeleridir.

SSCB'NİN GELİŞME HALİNDEKİ ÜLKELERE YAPTIĞI EKONOMİK VE TEKNİK YARDIMIN GELİŞME HIZI (yüzde hesabıyla) (12)

	1960	1965	1970	1975	1977
Toplam :	100	177.6	279.3	480.2	614.8
Ülkeler :					
- asya ülkeleri	100	152.9	267.5	436.0	616.6
- afrika "	100	240.9	302.9	470.1	380.5

Çizelgede görüldüğü gibi, 17 yıl içinde artış 9 kat olmuştur.

Gelişmekte olan ülkelere Sovyetlerin yardımıyla yaklaşık 600 işletme kurulmuş bulunuyor. Bir okadar da imzalanmış projeler bekliyor.

Sovyetler Birliği gelişmekte olan ülkelere ağırlıklı devlet sektöründeki işletmelere öncelik veriyor. Ve bilhassa özellikle endüstriye, ağır endüstriye, makine yapımına, maden çıkarmaya, enerji üretimine hız veriyor.

Dediklerimizi kanıtlayan çizelge şöyle :

GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELERDE SSCB'NİN YARDIMIYLA KURULAN
İŞLETMELERİN KAPASİTESİ(1978) (13)

	<u>ölçü birimi</u>	<u>kurulmuş,kurulması tasarlanmış,başlanmış</u>
elektrik santralleri	mil.kw	11.92
dökme demir	mil.ton	17.90
çelik	" "	14.64
haddeden geçiril- miş madenler	" "	13.35
demir	" "	14.00
kömür	" "	21.47
petrol	" "	65.32
petrol(işlenmiş)	" "	17.63
prefabrika konut yapımı		3.495
demiryolları uzunluğu	km	2.072.0
tahıl	bin ton	1.253

Gelişmekte olan ülkelerde toplam endüstri ve enerjinin % 74 'ten fazlası ve metalürjinin % 37'si Sovyetlerin yardımıyla gerçekleşiyor.

Sovyetlerin endüstri ve enerji alanındaki yardımlarını yukardaki çizelgelerin dışında,biraz daha açarak genişletelim :

Endüstri alanında,Sovyet-Hindistan ilişkilerini görelim :

Yirmi yıldan bu yana Hindistan'da demir-çelik sanayinin öncüsü olan Bhilay metalurji işletmesi,bu ülke arasında bir simge durumunda.

Tüten kalın tuğla bacalar,Sovyet-Hint dostluğunu somutluyor.

Bunun yanında,makine yapımı işletmeleri,kömür ocakları donatımları,sadece Hindistan'da değil,diğer ülkelere de taşmış durumda.

Cezayirde ise,El Haccar metalurji işletmesi ülkede üretilen çeliğin % 95'ini sağlıyor.

Nijerya'daki metalurji işletmesi kurulduğunda ülkenin hemen hemen tüm metal gerek-

sinmesi karşılanacak ve dış alım en alt düzeye inecek.

Bunların dışında Sovyetler Birliğinin İran, Türkiye, Pakistan gibi ülkelerde metalurji işletmeleri kurması var, sürüyor.

Hindistan, Mısır ve Türkiye'de alüminyum işletmeleri kuruyor. Irak'ta elektro-teknik donatımlar işletmesi faaliyette. Afganistan, İran, Mısır, Arap Cumhuriyetlerinde makine yapımı işletmeleri kurulmuş durumda.

Enerji işletmelerinde ise; her kesin bildiği Mısır'daki dünyanın en büyük barajlarından biri Assuan var. Bu baraj sayesinde Mısır tüm elektrik enerjisinin yarısından fazlasını elde ediyor.

Emperyalistler kalkınma yolundaki ülkelerin hangisine böyle bir enerji işletmesi kurmuşlardır ? !

Gene Suriye'deki Fırat barajı sayesinde, ülkenin gereksiniminin dışında, komşu arap ülkelere elektrik enerjisi yollamaya başlamıştır.

Afganistan'da da Sovyetlerin yardımıyla kurulan elektrik işletmelerinin ülke içinde payı % 63'e yaklaşmıştır 1977 yılında.

Bu ülkelerin dışında Sovyetler İran, Irak v... ülkelerde elektrik enerjisi işletmeleri kurmaya devam etmektedir.

Madencilik alanında ;Gine'de boksit çıkarma işletmesi çalışıyor.

Irak'ın Kuzey Rumeyla petrol bölgesi, Sovyetlerin yardımıyla, ulusal petrol merkezi haline gelebilmiştir. Suriye ilk kez Sovyetlerin yardımıyla petrol çıkarmaya başlamış, petrol dış satımına geçmiştir.

Hindistan'da Sovyetlerin yardımıyla çıkarılan petrol ülkenin petrol gereksiniminin % 70'ini karşılıyor.

Cezayir'e de petrol aranmasında büyük yardımları olmuştur.

Bunların dışında, Hindistan, Türkiye, Mısır, Etyopya gibi ülkelerde büyük petrol rafinelerinin kurulmasında Sovyet yardımı vardır. Nijerya ve Irak'ta ise, petrol boru hatlarının döşenmesine yardım ediyor.

Tarımın gelişmesine yardımlarına gelince; birçok ülkede sulama tesisleri kuruyor. Devlet çiftlikleri, ya-

pay gübre işletmeleri, tarım tekniği örgütleri meydana getiriyor. Ulusal gereksinimler için, tarım uzmanları yetişmesine yardım ediyor.

Hayvan bakım merkezleri, hayvancılıkta yüksek verim elde etmek için SSCB'nin yardımları önemli rol oynuyor.

Sovyetler Birliği geliştirmekte olan bir ülkeye gerek endüstri gerek tarım alanında yardımlarını, her hangi bir ön koşul dayatmadan yapıyor.

Batının bize dediği gibi " batının sütçüsü, kabzımalı, manavı, sebzecisi" olun, demiyor. " Ulusal ağır endüstri sizin nenize gerek" demiyor..

Sovyetler Birliğinin "ulusal kadroların yetişmesi"ne yaptığı katkının yanında, birde kredi politikası güdüyor.

Sınıf düşmanlarının, prosovyetlerin en çok kullandıkları konulardan birisi budur. Bu konu üzerinde biraz durmakta yarar var.

SSCB geliştirmekte olan ülkelerle ilişkilerini uzun erimli (10-20 yıl süreli) kuruyor.

SSCB'nin açtığı krediler uzun sürelidir. Kredilerin faiz oranı % 2.5- 3 dür. 8 ile 15 yıl süre tanınıyor. Kredilerin ödenmesine gerekli işler yapıldıktan sonra veya işletme tamamlandıktan sonra başlanıyor.

SSCB ödemelerin genellikle malla takas edilmesini öngörüyor, öneriyor.

Kısaca, emperyalistler ne istiyor, buna bir göz atalım: faiz oranları % 5- 7 . Hatta aşırıya. Bazı durumlarda % 8.5 ile % 18'e kadar yükseliyor. Kredilerinin dövizle geri ödenmesini dayatıyorlar. Ayrıca istedikleri politik yaptırımlarda işin çabası !

Sovyetler Birliği ile gelişme yolunda olan ülkeler arasındaki teknik ve ekonomik ve hatta kültürel ilişkiler her iki tarafın da karşılıklı çıkarına uygun düştüğünden yaşamsal öneme sahiptir. Ve bu nesnel durum, ilişkilerin daha da gelişmesi ve pekişmesi için elverişli ortamı genişletiyor ve sıcak tutuyor.

IV. Bölüm :

SSCB ve Kurtulmuş Ülkeler ilişkisine, Dünya Komünist hareketinin - bu arada DKP ve TKP'nin- bakışı

5- 17 Haziran 1969'da Moskova'da yapılan 75 komünist ve işçi partisinin uluslararası danışma toplantısında, üzerinde ağırlıklı durulan konulardan biri, "emperyalizme karşı savaşta, komünist ve işçi partileriyle tüm anti emperyalist güçlerin eylem birliği" şeklinde formüle edilen belgiydi.

Ve bu savaşta, çözümleyici güç dünya sosyalist sistemidir. Her biçimde süzdürülen ulusal kurtuluş savaşları dünya sosyalist sisteminden başta da SSCB'den yeri doldurulamıyacak destek görüyor.

Sosyalist sistemle işçi ve ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki birliğin kuvvetlenmesi, anti emperyalist savaşın gelişmesi için son derecede önemlidir. (14)

Komünist ve işçi partilerinin toplantılarına katılan ve kendi ülkesini temsil eden Alman Komünist Partisi son programında bu konuya şöyle yer ayırıyor :

" Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş yeni bir aşamaya vardı. Emperyalist sömürge sistemi kesin olarak yıkıldı.

(.....)

AKP, çağımızı şekillendiren gücü, insanlığın bugününü ve geleceğini, zamanımızın üç ana devrimci akımının ilârlmesinde -sosyalist dünya sistemi, kapitalist ülkelerdeki işçi devinimi, ulusal kurtuluş hareketlerinin ilerlemesinde- görür. (15)

AKP, emperyalizmin "hayvan doğasını, insanlığa karşı olan derin düşmanlığını ve ahlaksızlığını" son 6. Kongre'de vurguluyor ve anti emperyalist savaşında kazanılan utkular sıralandıktan sonra kurtulmuş ve kurtulma yolundaki ülkelerle ilgili görevlerini şöyle dile getiriyor : " Bizim, asya, afrika ve Latin Amerika devletlerinin halklarına karşı tutumumuz sınırsız anti-emperyalist dayanışmadır.

(.....) Geçmişte olduğu gibi gelecekte de

dayanışma içinde onların safında yer alacağız."(16)

" Her şey Barış için ! " belgisiyle 6.Kongresini kapatan AKP'nin ne kadar ateşli bir enternasyonalist parti olduğunu tüm Türkiyeli komünistler yakından bilirler.

Yazımızın bir yerinde Türkiye-SSCB ilişkileri ciltler tutacak bir araştırma konusudur,demiştik.

Sanıyorum,diğer ülkelere oranla Türkiye-SSCB ilişkileri ayrı bir takım özellikler taşıyor.Sovyetler'le 600 km'lik bir sınırimız olması,kızıl Oktobr'un ilk kıvılcımlarının ülkemize savrulması,TKP'nin doğuşunda Oktobr'un hamurunun bulunması,Kurtuluş Savaşımızda takalarla gelen cephaneler,ilk tohumu atılan ikili dostluk anlaşmaları,Lenin'le-M.Kemal'in mektuplaşmaları,Sovyet yardımları,kurdukları fabrikalar,vb...

Ne ki,bu 60 yıla varan komşuluk ilişkileri dostlukların karşısına hayınlıkları da dikmiştir.M.Suphi'lerin Karadeniz'de alçakça öldürülmelerinden,gelmiş geçmiş Cumhuriyet hükümetlerinin "anti SSCB" bir tutum içinde olmaları," kuzeyden tehlike var" yalanını ve korkutmacasını sürekli diri tutmaları ve karagün dostumuza karşı NATO'ya bağlanmamız,topraklarımızı "Sovyetlere karşı ABD'ye satmamız" bu süre içinde yaşadığımız hayınlıkların en irisini oluşturuyor.

İhtiyar laz kaptanlarının anılarında sıcak tuttıkları Oktobr'un ülkesinin anılarını,TKP 60 yıldır savaşıyor savunuyor.

Hiç bir güç,hiç bir kuvvet tarihe kazınmış bu olguyu unutturamaz.

Ülkemizde veya başka bir yerde,"anti Sovyetizmin incelenmesi ve şiddetlenmesi" demek,onların korkularının daha da arttığının açık kanıtıdır.

TKP,şununla açıkça övünebilir : doğuşundan bugüne kadar hiç bir zaman anti-Sovyetik bir konuma düşmemiştir. Düşmüyecektir.

Atılım'ın hangi sayısını ele alırsak,işlenen bu dostluğu görürüz.

TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen,yaptığı her konuşmada

Sovyetlerin yardımını, SBKP'nin önemini vurgulamıştır, vurguluyor, vurguluyacaktır.

TKP'nin tüm yazılı belgelerinde; programında, ulusal konferansında, plenumlarında, MK açıklamalarında, radyosunda Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'nden, Lenin'in partisi SBKP'den onurla söz eder.

İlk ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelerden biri olan bizim ülkemiz ve ülkemizin ulusal partisi olan TKP, SSCB ve ulusal kurtuluş hareketi arasındaki diyalektiği Mayıs 1980 Plenumunda şöyle özetliyor :

" Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği başta olmak üzere dünya sosyalist sisteminin, reel sosyalizmin günden güne güçlenmesi, Leninizm bayrağı altında savaştan komünist ve işçi partilerinin başarıları, Leninizm'in esinleyici etkileriyle parlak utkular kazanan ulusal kurtuluş hareketleri Leninci ülkü ve ilkelerin doğruluğunu ve yenilmezliğini kanıtlıyor." (17)

TKP'nin Ağustos 1981 Plenumunda ise :

" (.....) Sömürgecilik sistemi yıkılıp gitti. Ulusal kurtuluş hareketleri büyük başarılar, utkular kazanıyor. Kurtulan ülkelerin, halkların kimileri sosyalizme doğru yöneliyor. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da devrimci hareketler barışçıl ve barışçıl olmayan değişik biçimlerde gelişiyor." (18)

Ülkemizi çok yakından ilgilendiren Orta Doğu'daki yükselen ilerici, anti emperyalist hareket emperyalizmin bölgedeki eski konumunu sallıyor.

Emperyalizm, başta ABD emperyalizmi bölgede "(.....)

..... güçlenen anti emperyalist savaşı geliştirebilmek, gelişen ulusal kurtuluş hareketini ezebilmek için her yola başvuruyor." (19)

" TKP, Orta Doğu'daki tüm ilerici, anti emperyalist, barış yanlısı güçlerin ABD emperyalizmine ve onun amaçlarına karşı birliğine, dayanışmasına büyük değer biçiyor, bunun daha da güçlendirilmesi için

aba harcıyor." (19)

Yazımızı Brejnev'in sözleriyle noktallıyoruz :

" Yoldaşlar,hiç kimsenin kuşkusunu olmasın ki,SBKP,ileride de SSCB'nin kurtulmuş ülkelerle işbirliğini geliştirme,dünya sosyalizmi ile ulusal kurtuluş hareketi arasındaki bağlaşıklığı güçlendirme doğrultusunu şaşmadan,ardıcılıkla uygulamaya devam edecektir." (20)

Kuşkumuz yoktur !

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

DİP NOTLAR :

(1) Yeni Çağ

1981 sayı : 10 sayfa: 1006

(2) Bilimsel Komünizm

sayfa : 133

(3) SBKP Program

sayfa : 43- 44

(4) SBKP 26.Kongre

TKP yayınları sayfa : 12

(5) Yeni Çağ

1981 sayı: 10 sayfa: 985

(6) Yeni Çağ

1981 sayı: 9 sayfa: 925

(7) Yeni Çağ

1981 sayı: 9 sayfa: 925

(8) Yeni Çağ

1981 sayı:9 sayfa: 940

(9) Yeni Çağ

1981 sayı: 10 sayfa : 1005

(10) Yeni Çağ

1981 sayı: 6 sayfa: 577

(11) SBKP 26.Kongre

TKP yayınları sayfa : 12

(12) Yeni Çağ

1979 sayı: 7 sayfa : 691

(13) Yeni Çağ

1979 sayı: 7 sayfa : 692

(14) Bildiri 1969

Blinkfüer Verlag- Hamburg sayfa: 27

(15) AKP Program

sayfa : 8- 9

(16) AKP 6.Kongre Raporu

sayfa : 16

(17) TKP 1980 Mayıs Plenum Raporu

sayfa : 6

(18) TKP 1981 Ağustos Plenum Raporu

sayfa: 6

(19) TKP 1982 Mayıs Plenum Raporu

sayfa : 3

(20) SBKP 26.Kongre

sayfa : 15

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

ÇAĞIMIZIN ÖZELLİKLERİ

Sosyalizm, artık sadece bir bilim, sadece bir teori değildir. Teoriden pratiğe inmiş, günümüzün gerçeği olmuş, reel bir toplum haline gelmiştir. Sosyalizm ve komünizm bütün insanlığın tek gelişme yoludur. Çağımız, insanlığın en güzel günlere, komünist topluma dev adımlarla ilerlediği bir çağdır.

Çağ nedir? İçinde bulunduğumuz çağın özellikleri nelerdir? Devrimci güçleri hangileridir? Bu konumuzda bu sorulara cevap bulacağız.

Tarihsel çağ kavramı ve Ekim devriminin önemi

Gelişme (Progresif) denilen ileri gidiş bir formasyondan (Toplum biçiminden), bir başka formasyona (Toplum biçimine) geçiş dünyanın tüm ülkelerinde aynı zamanda olmaz. Bu her ülkenin özel şartlarının ve uluslararası durumunun başka başka olmasından kaynaklanır. İşte bu nedenle bir sosyal-ekonomik formasyondan diğere geçiş, çeşitli ülkelerde çeşitli zamanlarda olur.

Bunun esas nedeni şudur : Toplum, geliş mesinin her tarihi döneminde son derece karmaşık bir yapı durumundadır. Bu toplumda çeşitli sosyal-ekonomik formasyon ve sistemler, türlü türlü sınıflar ve sosyal gruplar, uluslar ve devletler vardır. Bunlar daimi bir mücadele halindedirler. Birbirlerinin de aralıksız olarak etkilerler.

Örneğin, dünyanın bu günkü durumuna bir göz attığımızda halen insanlığın üçte biri sosyalist ve komünist toplumu kurmakta, geri kalan üçte ikisi ise sosyalist olmayan ülkelerde yaşamaktadır. Sosyalist olmayan ülkeler arasında gelişmiş kapitalist ve emperyalist devletler bulunduğu gibi, henüz kapitalizm aşamasına ulaşmamış memleketlerde vardır. Dahası milyonlarca insan, özellikle Afrikada, hala sömürge esareti altındadır.

Toplum, gelişmesi sırasında belirli tarihi dönemlerden geçer. Bu belirli dönemler "ÇAĞ" kelimesi ile ifade edilir. Çağ kavramı ile insanlık tarihindeki olayların temel, genel yönleri açıklanır. Lenin, her çağın genel ve özel yönleriyle açıklanmasını istiyor, kendisi de genel olanı çözümlmeye büyük önem veriyordu. Herhangi bir çağın karakterini belirtebilmek için, tarihi olayların genel taraflarının özelliklerini bulup ortaya çıkartmak, yani insanlığın o aşamadaki gelişme eğilimini göstermek, bu gelişme eğilimini göstermek, bu gelişme eğiliminin iletkeni olan sınıfı belirtmek gerekir.

Lenin bu konuda şöyle der : "Belirli bir çağda, belirli bir tarihi hareketin yavaşını, hızlıını gelişeceğini ve negibi başarılar elde edeceğini önceden bilemeyiz. Fakat, belirli bir çağın içeriğini, esas gelişme yönünü ve o zamanki tarihi durumun belirleyici özelliklerini belirledikten sonra, bu çağa hangi sınıfın yön vereceğini , verdiğini anlayabiliriz." Demekki her çağın karakterini açıklayabilmek için her şeyden önce insanlığın ne yönde gelişmekte olduğunu ve bu hareketin başında hangi sınıfın bulunduğunu belirleyip bilmek lazımdır.

Rus işçilerinin, emekçi köylülerle güç birliği yaparak proletarya diktatörlüğünü kurdukları 7 Kasım 1917 tarihi, dünya tarihine yeni çağın, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının başlangıcı olarak girmiştir. Lenin bu konuda şöyle der : "Sovyet devletini kurmaya başlamak, bu suretlede yeni çağı açmak bahtiyarlığı bize nasip oldu. Bununla ne kadar övünsek azdır ve haklı olarakta övünmekteyiz. Çünkü başladığımız bu yeni çağ, bütün kapitalist memleketlerde baskı altında tutulan ve her tarafa, yeni hayat yolunda, burjuvaziyi yenilgiye uğratma yolunda, proletarya diktatörlüğü kurma yolunda, insanlığı kapitalizmin esaretinden, emperyalist harplerden kurtarma yolunda ilerleyen yeni sınıfın egemenliği çağıdır."

Oktobr devrimi, bir tek memlekette, Rusyada zafere ulaşan bir Rus devrimiydi. Bu bakımdan, Rusya halklarının iç meselesi, bir ulusal davasıydı. Buna rağmen kısa sürede sınırlarını aşarak dünya tarihinin gidişi üzerinde pek büyük etki yaptı. Pek çok sorunları çözdü. Böylece Marsizm-Leninizmin doğruluğunu uygulamalarda ispat etti. Kapitalizme karşı ve sosyalizmi kurma uğrunda yürütülen mücadelelerde büyük tecrübelerle işçi sınıfı hareketini zenginleştirdi. Bütün insanlığa yeni topluma, sosyalizme götüren yolu açtı. Oktobr devriminden sonra kapitalizmin sömürü alanları daraldı, kapitalizm genel bunalımlar dönemine girdi, çünkü artık kapitalist olmayan yolda gelişmek isteyen ülkeler için artık sağlam bir müttefik ve dost vardı.

Oktobr devrimi ile, sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin halklarında uyandırdı ve bu ülkelerde ulusal kurtuluş savaşları alevlendi.

Görüldüğü gibi, çağımızın devrimci güçleri, Oktobr devriminin dolaysız etkisi ile ortaya çıkmışlardır, ve emperyalizme karşı verilen savaşında güçlerini birleştirmeleride bununla başlamıştır

Çağımızın İçeriği

Günümüzde kapitalist sistemle idare olunan ülkelerin bilim adamları, gözü kardan başka bir şey görmeyen sistem adamları olarak yetiştirildiklerinden, çağımızın karakterini belirtirlerken ya gerçekleri göremedikleri için, yada saptırmak amacıyla olmadık yalanları savururlar. Çünkü kafaları karışık olduğundan sosyal olayları da karmakarışık görürler ve objektif tarafsız bir değerlendirme yapamazlar. Bazıları Atom enerjisinin bulunması nedeniyle, çağımızın yönetici gücü Atom bombasıdır, çağımızın adıda Atom çağıdır derler. Şurası doğrudur, bilimsel ve tekniksel devrimler, gelişmeler zamanımızdaki toplumun gelişmesinde önemli bir rol oynamaktadırlar. Fakat toplumsal gelişmeler sadece teknik gelişmelere bağlanabilir mi? Toplumun gelişme sürecinde teknik yalnız değildir ki sadece kendisi belirleyici rol oynasın. Toplumdaki egemen güçlerin yapısına göre gelişme gösteren teknik "etken" değil, "edilgendir". Üretim ilişkilerine bağlıdır. Bu nedenle böyle bir iddiada bulunanlar, toplumdaki ilişkileri ve onların ardında duran sınıfsal güçleri göz önüne almazlar. Bu konuda "Bilimsel-Teknolojik devrim döneminin getirdikleri" konusunu biraz daha açarsak konuya daha yakından bakmış oluruz.

20. yüzyılda elektronik, otomasyon'un hızla gelişmesi, elektro-beyinlerin bilimsel olarak yaşama geçmesi maddi üretimin teknik yönünü oldukça geliştirdi. Organizmanın moleküllere, submoleküllere ve atomlara bölünmesinin buluşu (Mikro dünyanın içeriğinin açıklanması) ve uzayla ilgili çalışmalar, yeni buluşlar (Makro-dünya), karşıt güçler arasındaki birlikteliği ve maddenin hareketi ile ilgili diyalektik yasaları doğruladı. Bilgi edinmedeki bu korkunç sıçrama bilimle teknik arasındaki yapay kopukluğu birleştirmeye başladı. Bilim-Teknik ikilisi evrimsel yapıdan çıkıp devrimsel yapıya büründüler. Bu birliktelik ve onun devrimci niteliği karşılıklı bir ilişki doğurdu: Bilimdeki devrimci ilerleme tekniği etkiler ve onu değiştirirken, teknikteki değişimde bilimi olumlu yönde etkiler. Yani bilim etken bir nitelik alır.

Bu sistem içinde insan artık dolaysız rol almaktaydı. Onun görevini büyük ölçüde bilgi sayarlar almaktadır ancak insan devreder çıkmamıştır, tam tersine üretimin planlanması, programlanması ve yönetiminde daha etkin bir rol alma olanağı doğmuştur. Burada üretici güçlerin ana ögesi = insan gücü ilkesi değişmiyor. Yüz yıl önce üretimin yüzde 94'ünü insanın fizik gücü ve yüzde 6'sını makine üstlenmişken, bugün bu görevi yüzde 99 oranında makine üzerine almış durumdadır. Burjuva ideologlarının savlarının aksine "insan faktörü" edilgen bir duruma düşmemiş, tam tersine üretime

katılan düşünsel eylemini giderek geliştirme olanağına kavuşmuştur.

Toplumsal bilincin bir şekli olan bilim ile üretici güçler arasındaki ilişki bugüne dek yüzeysel bir ilişkide iken, bilimsel teknolojik devrim aşamasında üretici güçler ile bilim uyum içinde tek bir güç halinde birleşmiştir. Yani böylece bilim artık doğrudan bir üretim gücü olarak devreye girmiş oluyordu. Vede insanın dolaysız rolü dolaylı bir biçime dönüşüyordu. Ancak üretimdeki katkısı dahada artıyordu. Böylece ortaya "Bilim-İnsan-Teknik" üçlüsüne bağlı bir sistem çıkmış bulunuyordu.

Bilimsel teknolojik devrim toplum içindeki bütün insanları üretime çeker. Böylece insan Faktörü sadece fiziksel güç olarak değil, düşünsel güç olarak üretimde vardır. Bu yaygınlaşma geniş kitlelerde bilginin yoğunlaşmasını gerektirecektir. Bu ise yeni bir eğitim sistemi demektir. Yani eğitimde devrim. Böylece "Üretim-Bilim-Eğitim" üçlüsü bilimsel teknolojik devrimin sacayağını oluşturur. Artık eğitim içi boş, kof anlamdan sıyrılıp, üretici güçlerle bütünleşmek zorundadır.

Tarihsel gelişim içinde bilimsel araştırmalar, önce bir arayış dönemine girmişler, doğa (Tabiat) ve toplum gerçeklerini tek tek olgulardan yaklaşıp anlamaya çalışmışlardır. Çözümleme (analiz) dönemi denen bu dönemden sonra bilim ve teknolojinin zorunlu-çağdaş birlikteliği bilimin bütünleşmesini yani sentezi dayatmıştır. 19. yüzyıl ortalarında Marks şöyle diyordu : "Doğa bilimleri zaman içinde insan bilimiyle bütünleşecek ve aynı şekilde insan bilimi de doğa bilimleriyle birleşecek. Tek bir bilim haline dönüşeceklerdir."

İnsanın kendisi ile ve çevresi konusunda edindiği bilgilerin giderek artışı onda, önce kendi düşünsel dünyasının gelişmesini sağlayacak, yaratıcı yeteneklerini mükemmelleştirecek ve ikinci olarak içinde yaşadığı koşulların daha insanca olması için çaba harcayacak ve son olarakta kendi biyolojik ve toplumsal doğasını düzeltmeye çalışacaktır. Bu ise ancak doğa bilimleri ile toplumsal bilimler tek bir bilim içinde sentezi ile olasıdır.

Günümüz kapitalist ülkelerinde bilimin gücü, özellikle kazanç ve çalışanın sömürülmesine dayanan üretim ilişkileri içinde üretici olma niteliğine kavuşamamıştır ve toplumsal bağlantılardan kopuk bir hale dönüşmüştür. Bu durumdan bilim daima teknik gelişimin gerisinde kalır.

Bugün burjuva biliminde bir krizden söz etmek yerinde olur. Kapitalist toplumlarda bilim artık insanları doğadan koparmakta onları bir çıkmaz sokağa götürmektedir. Doğal olarak bilimdeki bu

kriz kapitalist ülkelerde eğitimdede bir bir kriz doğurmaktadır. Yalnızca seçkin (elit) bir kitleye seslenen burjuva eğitiminin kendisinden beklenen toplumsal işlevinden çok uzaklardadır ve onunla çelişir. Yani, bir yanda toplumu daha ileri götürecek olan bilimsel-teknolojik gelişme, öte yandan buna ayak uyduramayan ve engelleyen burjuva bilim ve eğitim anlayışı.

Şimdi biz yine yukarda açıkladığımız konular ışığında konumuz olan çağımızın içeriğine dönelim.

Çağımızın içeriğini en doğru şekilde yalnız Marksizm-Leninizm açıklayabilmiştir. Yeni çağın içeriğini Lenin şöyle belirtmiştir "Kapitalizmi ve izlerini ortadan kaldırmak, komünizm düzeninin temellerini kurmaya yönelmek."

Leninin yine yeni çağ hakkındaki görüşleri şöyle özetlenebilir: "Bütün dünya ülkeleri, kapitalizmden sosyalizme ve komünizme hep birlikte ve aynı zamanda geçmezler. Bu devrimci geçiş, birbirine zıt iki toplumsal sistem arasındaki mücadelelerle uzun bir tarihsel devre boyunca devam edecektir. Ekim devrimiyle tarihte ilk defa tek bir memlekette kurulan işçi sınıfı diktatörlüğü, zamanla enternasyonal hale gelecektir."

Leninin bu görüşü, komünist ve işçi partileri temsilcilerinin 1960 yılının kasım ayında Moskovada toplantıda ve Sovyetler Birliği Komünist partisi programında her yönden gelişmiştir. Şöyle denmektedir. "Temel içeriği kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımız, birbirine karşıt iki toplumsal sistem arasındaki mücadelelerin çağıdır. Sosyalizm ve milli kurtuluş devrimlerinin çağıdır, sömürge sisteminin tamamiyle ortadan kalkmakta bulunduğu çağdır.

DÜNYA DEVRİMCI SÜRECİ

Toplumsal gelişmenin günümüzdeki aşaması insanlığın önüne sadece uluslararası işçi sınıfının ve bağlaşıklarının devrimci savaşlarıyla çözülebilir nitelikte sayısız ertelenmeyecek toplumsal sorunlar koyuyor. Böylece devrimci sürecin içeriği önemli ölçüde genişliyor.

Komünistler, insanlığın kapitalizmden sosyalizme geçişini tarihi görev olarak kabul ederler. Bunun doğruluğunu onaylayan gerekçeler çoktur.

İnsanlığın maddi-teknik olanakları durmadan gelişiyor. Devlet tekelci kapitalizminin sosyal çerçevesi, bu olanakların halkın yararına kullanılmasına engel oluyor. Gericici politikacılar, savaş kışkırtıcıları, büyük askersel sanayi kompleksleri silahlanma yarışını körüklüyorlar. Devlet tekelci kapitalizmi böylelikle var olan olanakları sadece emekçilerin ihtiyaçlarının giderilmesinde kullanılmasını engellemiş olmuyor, veya sadece sosyal ilerleme yolunda engel olarak durmuyor, aynı zamanda medeniyetin varlığı içinde büyük bir tehlike oluşturuyor.

Toplumsal yıkımlara karşı biricik alternatif tüm halkların demokrasi ve sosyalizm yoluna girmeleridir. Dünya çapında devrimci güçler ile kapitalizm arasındaki çatışma çağımızın temel içeriğini oluşturuyor. Bu toplumsal gelişimin ana yönünü, devrimci sürecin varlığını belirliyor.

BÜTÜNSEL
VE
GENEL

Devrimci sürecin özelliklerinde şu noktalar ortaya çıkıyor. Birincisi, bu sürecin "bütünsel" bir karakter kazanmış olmasıdır. Ekim devrimi sömürge dünyasında çok geniş bir ulusal kurtuluş hareketine güç kazandırdı. Bu hareketi uluslararası işçi sınıfının savaşımları ile birleştirdi. Sosyal ilerleme savaşının ayrılmaz bir parçası olarak bütüne bağladı.

İkincisi, dünya devrimci süreci "genel" bir karakter kazandı. Bu süreç günümüzün toplumsal ilişkilerinin tüm yanlarını kapsıyor ve aşağıdaki güçleri bünyesinde topluyor :

A- Sovyetler Birliği işçi sınıfının yaratıcı dönüşümler yarat-
tan çalışmaları ve tüm Sovyet halkı, aynı şekilde yeni toplum
kuruculuğundaki sosyalist kardeş ülkelerin emekçileri.

Sovyetler Birliği ve reel sosyalizmin tüm ülkeleri kapita-
lizmle mücadelede belirleyici bir rol oynuyorlar. Güçler denge-
sinin değişiminde onların başarıları ana payı oluşturuyor. Her
yönlü gelişmeleri tekelci kapitalizmin etki alanını daraltıyor
ve emperyalistlerin saldırı politikalarına, karşı devrim ihraç
etme politikalarına karşı kapıları sürgülemeye halklara olanak-
lar yaratıyor. Reel sosyalist ülkelerin gelişen ekonomik ve
savunma güçleri bir termo-nükleer dünya savaşının önlenmesinde
ve saldırganların dizginlenmesinde baş koşuldur. Sosyalist güç-
lerin ve demokratik güçlerin artan ağırlıkları, kapitalist güç-
ler üstüne uygun uluslararası bir durum yaratıyor. Bu uygun du-
rum ulusal kurtuluş hareketleri, genç ulusal devletlerin poli-
tik bağımsızlıkları, ekonomilerinin gelişmesi, sosyalist doğrul-
tuda gerçek, ileri bir hareket ve sosyal ilerleme için yeni bir
hızlandırıcı oluyor.

B- Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki emekçiler ve işçi sınıfının
devrimci dönüşümler uğruna savaşmaları. Dünya devrimci sürecini
önemli bir halkası anti-tekel devrimlerdir ve bunlar sosyalist
gelişmelerdir. Sosyalist ilişkilerin gelişmeleridir.

C- Emperyalist ön gelişmeye karşı, feodalizme yarı feodalizme
karşı, yerli emperyalist bürokratik burjuvaziye karşı savaşında
orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerdeki emekçilerin ve
işçi sınıfının devrimci dönüşümler uğruna savaşmaları. İçerik-
lerine göre bu ülkelerin her birinde devrimin kendi ulusal özel-
likleri vardır. Ama bu devrimlerin her birinde de sosyalist
devrimin gelişmesinin perspektifi vardır.

Sosyalist ülkelerin başarıları kapitalist ülkelerdeki emekçi-
lerin ve işçi sınıfının aktifleşmesine yardımcı oluyor ve işçi
sınıfının sallanan sosyal tabakalar üstüne etkisini artırıyor.
Her durumda güçler bileşimindeki değişimleri demokrasi ve sos-
yalizmden yana çeviriyor.

D- Anti-emperyalist ulusal kurtuluş devrimleri, sömürüye karşı,
komprador burjuvaziye karşı yönelmiştir ve ulusal bağımsızlığı,
bağımsız devlet olma hedefini izlemektedir.

E- Gelişmekte olan ülkelerde ulusal demokratik devrimler, ulus-
lararası tekellere karşı ve bürokratik burjuvazinin erkine kar-
şı bir hedef izlerler. Devrimin amacı sosyalist gelişme yoluna
bir dizi ara basamaklarla varmaktır.

F- Barış için, bir atom savaşının önlenmesi, silahlanma yarışının durdurulması için, askersel sanayinin saldırı politikasına karşı ve uluslararası tekellere karşı savaşan halkların anti-emperyalist demokratik hareketidir.

Özetle dünya devrimci süreci yer küremizdeki toplumsal yaşamın tüm yanlarını temelden değiştirmeye yönelik bir çağrıdır. Bu nedenle sosyal açıdan onu genel olarak niteliyoruz.

BÖLÜNMEZ
VE

GERİYE

DÖNDÜRÜLEMEZ

Dünya devrimci süreci "bölünmez."

Bu gerçekliğin varlığı, toplumsal yaşamın tüm yanlarının ve sınıf savaşının dev boyutlarda uluslararası nitelik kazanmasını arttırmaktadır. Bunun için barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık sosyal ilerleme ve sosyalizm için savaşan tüm güçlerin güçlenmesi ve gelişmesi yaşamsal önemdedir.

Olayların gösterdiği gibi, bugün için tek bir ülke ölçüsünde isole olarak kapitalizme karşı başarılı savaşım yürütmek olanaklı değildir. Uluslararası alanda kapitalizm kozmopolit örgütlenmiştir. Uluslararası tekeller mevcuttur. Saldırgan anlaşmalar ve bloklar vardır. Bunlar şu veya bu kapitalist ülkedeki devrimci hareketin bastırılması amacıyla dış müdahaleleri olanaklı kılmaktadır. Bu nedenle demokrasi ve sosyalizm için savaşım daima kapitalist sistem ile sosyalist sistem arasında dünya düzeyi çerçevesinde olmaktadır.

Şurası açıktır ki, Küba, Vietnam, Angola, Kamboçya, Mozambik, Habeshistan, Afganistan, Nikaragua ve diğer ülke halklarının başarı ve zaferleri, onların sosyalist dünya sistemince desteklenildiğinin canlı bir göstergesidir. Yaşam, her türlü ekonomik ve politik otarşı deneyiminin, ulusal kabağa çekilmenin, dünya devrimci sürecine etkisinin negatif olduğunu kanıtlıyor.

Bu sürecin bir önemli özelliği de "geriye döndürülemezliktir."

Emperyalistler her zaman olduğu gibi devrimci güçleri durdurmak için ve onlara bir yenilgi hazırlamak için büyük bir güç sarfediyor. Bunun için Vietnam ve Küba'da olduğu gibi direkt saldırı yapıyor, Şili'de olduğu gibi askersel devirme uyguluyor. Ama tarihin öğrettiği gibi emperyalistler devrimi durduramazlar. Çünkü devrimler günümüz toplumunun bütünsel nesnel hareket sürecinin zorunlu neticesidir.

Şurasıda açıktır ki, tek tek ülkelerde ciddi başarısızlıklar ve hatta sınıf savaşının çok geniş cephesinde ağır yenilgilerde olabiliyor. Ama bu devrimlerin zafer dolu genel eğilimini göğleyemez. Emperyalizm, sosyalizmi geri bastırmaya, onu ekonomik olarak zayıflatmaya, coğrafi sınırlarını daraltmaya muktedir

değildir. Sovyetler Birliğinin ve bütünsel reel sosyalizmin gelişen gücü, Küba'da, Vietnam'da, Laos'da, Kamboçya'da, Afganistan'da, Angola'da, Habeşistan'da, Mozambik'de, Güney Yemen'de ve Nikaragua'da devrimci güçlerin başarıları, dünya devrimci sürecinin yükselen gelişiminin tanığıdır.

Bu izlenimler bize önemli sonuçlara varmamızı olanaklı kılıyor : Sosyalizmin genişliğine ve toplumsal sistem olarak gelişmesi ki bu, insanlığın sosyal ilerlemesinde somutlanıyor, günümüzün bir nesnel yasallığının derin izleridir. Kapitalizm tarihsel insiyatifi kaybetti. Bütün bunlar dünya devrimci sürecinin geri dönülmezliğini ifade ediyor.

Bu geri dönülmezlik saptaması, kendiliğinden bir toplumsal gelişmenin kabul edilirliliği ve sosyalizme evrim-reformcu bir yolun izlenmesi ile geçilebilirliğini onaylamak değildir.

(İTİCİ GÜÇ
VE ERK
SORUNU

İnsanlık toplumunun devrimci dönüşümünde ana itici güç uluslararası işçi sınıfıdır.

Günümüzün üç büyük devrimci gücünün birliğinin sağlanması, içinde oportünist güçlerin baskısını aşarak gerçek yönünü buluyor. "İşçi sınıfı tarafından yönlendirilen sosyalist ülkeler," "kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve tüm demokrat ruhlu tabakalar," "anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketleri". Uluslararası dayanışma, bu üç gücün sıkı bağı tüm insanlığın tarihsel görevlerinin çözümü için en önemli koşuldur.

Devrimci süreçte merkezi sorun erk sorunudur.

Marksizm-leninizm ve zafer dolu devrimlerin deneyimleri, sosyalist devrim ile kurulan erkin yegane içeriğinin işçi sınıfının erki olduğunu öğretiyor. Kapitalizmin genel bunalımının bu günkü aşamasında pek çok kapitalist ülkede sosyalist devrim, bir demokratik devrim tipinde görülüyor. (Bu anti feodal burjuva demokratik devrimden farklı). Öyleyse uzun veya kısa bir zaman için bir geçiş hükümeti zorunlu. Bu, demokratik devrimci halk hükümeti demektir. İşçi sınıfı büyük veya küçük ölçüde öncü rol oynuyor.

Devrimci sürecin bundan sonraki gelişmesi işçi sınıfının yöneticiliğinde emekçilerin tam erkinin kurulması, sosyalist temel üstüne toplumun dönüşümünün sağlanması zorunluluğu geliyor.

BİRLEŞİK CEPHELERİN DOĞUŞU VE GÜNÜMÜZDE ARTAN ÖNEMİ

Günümüzde toplumsal değişikliklerin emekten yana gelişmesinin ana kaynağını temel üç devrimci gücün -sosyalist sistem, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş savaşları- emperyalizme karşı birlikte yürüttükleri savaş oluşturmaktadır.

Bu birliğin tek bir, tek bir ana yönü vardır; barış, demokrasi, sosyal ilerleme yolunda emperyalizme en ağır darbeleri indirmek. Çağımızın aktuel sorunlarının çözümü, dünyanın değiştirilmesi ve yenilenmesi gibi konular, birliğin ana yönü ile belirlenen "ortak düşman" a karşı verilen ortak savaşımın içinde yer alır.

Ortak düşmanın varlığı, devrimin bu üç bileşkenini birbirinin doğal bağlaştığı yapmıştır. Lenin, "bizim zaferlerimiz arttıkça, kapitalist sömürücüler de daha fazla birleşmeyi öğreniyorlar" (cilt 40, sayfa 244) diyerek, hem düşmanın bize karşı yaptığı ortaklığı dile getiriyor, hem de güçlenmek amacıyla birleşen düşmana karşı birlikte savaşmanın gerekliliğini ortaya koyuyor.

Bu yazıda, temel devrimci güçlerinin dünya devrimci süreci- ortak düşman emperyalizme karşı, hedeflerine ulaşma savaşındaki bazı aşamaların yön ve biçimleri gözden geçirilmektedir.

ULUSAL KURTULUŞ DEVRİMİNİN GELİŞME AŞAMALARI

Ulusal kurtuluş devrimlerinin anlaşılması, ulusal süreçlerin ve bu süreç içinde gelişen eğilimlerin de kavranmasını gerektirmektedir.

Lenin bu konuda şunları yazıyor: "Gelişen kapitalizm, ulusal sorunda iki tarihsel eğilim tanır. B i r i n c i s i, ulusal yaşam ve ulusal hareketlerin uyanışı, ulusal baskıya karşı savaşım ve ulusal devletlerin doğuşudur. İ k i n c i s i, her alanda uluslararası ilişkilerin gelişmesi ve artması, ulusal sınırların kırılması, sermayenin (genelde ekonomik alanda politika ve bilimde) uluslararası birliğinin oluşmasıdır". (Lenin, cilt II, sayfa 364, seçme eserler). Lenin böylece kapitalizmin gelişme aşamalarına değiniyor.

Kapitalizmin bu değişik aşamaları çerçevesi içinde yer alan toplumsal güçlerin konusu, bileşimi ve çıkarları da farklıdır. Değişik aşamalardaki değişik savaşım hedefleri de buradan kaynaklanmaktadır.

- a) İlk aşama - Sömürge halklarının politik bağımsızlıklarını elde etmeleri -

Halkın gittikçe artan hoşnutsuzluğu ile karşı karşıya kalan iç gericilik, emperyalizmin desteği ile, demokratik özgürlüklere karşı bir saldırıya geçmiştir. Bir çok durumda, yığınların demokratik ve yurtsever hareketini zalimce bastırmaktadırlar. Bu güçler, uluslar ve aşiretler arasındaki çekişmeleri körükleyip, böylece o ülkelerin bağımsızlığını tehlikeye düşürmektedirler. (Komünist ve işçi partileri 1969 Moskova danışma toplantısı.)

Tüm bunlar ulusal, yurtsever, demokratik ve ilerici güçlerin eylem birliğini ve dayanışmayı güçlendirmelerini gerekli kılmaktadır. Toplumsal sorunların çözülmesinde başarı kazanılması, özellikle bir birleşik cephe kurulmasına, bu görevlerin yerine getirilme-

sinde çıkarı olan tüm sınıfları, toplumsal katmanları, siyasal parti ve örgütleri bir araya getiren geniş bir bağlaşıklık oluşturulmasına bağlıdır. Bu durumda bir birlik cephenin oluşturulması belirleyici bir önem taşımaktadır.

Bu ilk aşamada, ulusal kurtuluşun sağlanması politik alanı içerdiğinden ana görev, "ulusal cephe" adı verilen, anti emperyalist, sömürgeciliğe karşı olan bir cephenin oluşturulmasından ibarettir.

Anti emperyalist ulusal cephe, sömürgeciliğe karşı çıkan, ulusal bağımsızlıktan yana olan sınıfların ve toplumsal katmanların ortak çıkarları göz önüne alınarak kurulmaktadır.

İkinci dünya savaşından bu yana, ulusal kurtuluş hareketlerinin pratiği, anti emperyalist cepheye yeni ve değişik biçimler kazandırdı. Ancak bu yeni biçimlerin de içeriği aynı kalmıştır. Ana karakter, "ulusal bağımsızlık için savaşan güçlerin cephe birliğidir." Cephe, ulusal kurtuluş devriminden önce oluşturulmuş ve ulusal kurtuluş devriminin en önemli ön koşulu olmuştur.

Bu cepheye, saflarında çağdaş toplumun bir çok sınıf ve toplumsal katmanlarını- işçi sınıfını, köylülerin çoğunu, kent küçük burjuvazisini ve ulusal burjuvaziyi- geniş ölçüde bir araya getirdiği için ulusal cephe denmektedir. Bunlar ~~ulusal~~ ulusu oluşturan sınıf ve katmanlardır. Ancak bu cephenin ulusallığı, bu cephenin başlıca politik görevinin ülkeyi yabancı boyunduruğundan kurtarmak ve ulusal bağımsızlığını ilan etmek olmasından ileri gelir.

Ulusal cepheler, sömürgeciliğe karşı savaşım veren bir ülkede değişik ulusları ve etnik gurupları da bir araya getirebilir. Öylesi durumlarda o uluslar, aralarındaki

var olan gelişmelerden bağımsız olarak sömürgeciliğe karşı savaşımında birleşirler.

Ulusal kurtuluş gerçekleştikten sonra ulusal cephenin varlığı sürebilir, ama dağılabiliirde. Cephe içinde yeralan güçlerin nasıl gelişeceği cephenin ulusal kurtuluş savaşımı sırasındaki örgütsel, politik yapısına bağlıdır. Eğer cephe sadece ulusun kurtuluşu hedefine yönelik olarak değil, aynı zamanda ülkenin yeniden kurulması hedefi doğrultusunda da birleşmiş bir örgütse yapısını koruyabilir, yada yapısında bazı değişiklikler olur. Fakat cephe geçici bir birlik oluşturuyorsa, ulusal kurtuluş amacı elde edildikten sonra parçalanma tehlikesi vardır.

b) İkinci aşama - Ekonomik bağımsızlık -
ğın ve toplumsal ilerlemenin elde edilmesi

Politik bağımsızlığın sağlanmasından sonra, bağımsızlığın yeni koşulları altında ulusal cephenin örgütsel yapısı, politik yönelimi, stratejisi ve taktikleri değişimlere uğramaya mecburdur. Cephenin artık ulusal kurtuluş cephesi olarak değil, ancak bir "ulusal demokratik cephe" olarak toplumun önünde duran yeni sorunların çözümünde savaşa katılacağı belli olmuştur. Bu durumda cephe, toplumsal, ekonomik, politik ve kültürel alanda köklü dönüşümler için savaşım yürüten güçlerin ve sınıfların bir birliği, koalisyonu, bloku haline gelir.

Ulusal cepheden farklı olarak, ulusal demokratik cephe, toplumsal derin demokratik dönüşümleri hedefler.

Ulusal demokratik cephe, işçi sınıfının ve köylülerin bir bağlaşığıdır.

Ulusal demokratik cephe saflarında proletaryayı, köylüleri, kent küçük burjuvazisini ve başkasının emeğini sömürmeyen diğer katmanları bir araya getirir.

Ulusal demokratik cephe, yalnızca toplumsal sınıf ve katmanların bir örgütü değil, aynı zamanda partilerin ve politik örgütlerinde bir birliğidir, geniş emekçi yığınlarının çıkarlarının da sözcüsüdür.

Bu cephenin görevleri ve hedefleri, emekçi yığınların toplumsal kurtuluşu, ülkenin ekonomik bağımsızlığını elde ederek her bakımdan bağımsız hale gelmesidir.

Toplumun demokratikleşmesine yönelik sorunların çözümü bu cephe ile temel kazanır.

Bu bölümde sık sık sözü edilen "demokrasi" kavramını bilimsel olarak kısada olsa incelemekte yarar var. Lenin, "gerçek demokrasi" ile görüşlerini şu ifade etmiştir; "halkın çoğunluğunun, devletin idaresine gerçek olarak katılması" (Lenin, eserleri-cilt 29, sayfa 91). Bununla bağlı olarak, ulusal kurtuluşun her iki aşamasında (özellikle ikinci aşamasında) karşı karşıya bulunduğu temel görev, toplumun sosyo-politik yaşamının demokratikleştirilmesidir. Örneğin; toplumun politik ve ekonomik bağımsızlığını tutarlı bir biçimde savunur, emperyalizme, askersel bloklara, toprakları üstündeki savaş üslerine veya yenilerinin kurulmasına, sömürgecilığe ve yeni sömürgeciliğe, emperyalist sermaye egemenliğinin yeni biçimlerine ve zorbaca iktidar biçimlerine karşıdır, bunlara karşı mücadele eder. Halka, güven altına alınmış geniş demokratik haklar ve özgürlükler verir. Konuşma, basın, toplantı, gösteri özgürlükleri verir. Halkı devlet politikasının saptanmasında söz sahibi yapar.

Bu amaçlar doğrultusunda yığınlar ve onların örgütleri için demokratik kuralların ve demokratik özgürlüklerin getirilmesi için savaş yürütmeyi hedef alan ulusal demokratik cephenin "d e m o k r a - t i k l i ğ i buradan kaynaklanmaktadır .

Demokratikleşmeyi içeren görevlerin kapsamına; insanın insanı sömürmesinin ve üretim araçlarındaki özel mülkiyetin sınırlanmasının yöntemleri de girmektedir. Bu görevler yalnızca yabancı değil, yerli sermaye sahipleriyle de ilişkilidir. Demekki bu görevler, kapitalist üretim ilişkilerini sınırlayan ve buna olanak sağlayan yasaları sınırlayan görevlerdir ve sosyalist devletten önce varlığını sürdüren ulusal demokrasi devletinin kapsamına girer.

Ulusal demokratik cephe kapsamına giren görevleri ulusal cephenin kapsamına giren görevlerle karşılaştırdığımızda, ikinci aşamada (UDC), toplumsal güçlerin yeniden guruplaştığını görüyoruz. İlk aşamadaki bazı itici güçlerin silinip gittiği görülmektedir.

Her devrim tipinin kendine özgü itici, öncü güçleri vardır. Bir devrimin niteliği o devrim süreci içinde toplumda hangi sınıfın erke geldiğine ve politik bakımdan egemen güç olduğuna, hangi üretim ilişkilerinin kurulduğuna bağlıdır.

Ezilenlerin sömürüye ve baskıya karşı direnişleri tarihin büyük itici ve yaratıcı gücü olmuştur. Sınıf mücadelesi, toplumsal gelişmenin itici gücüdür. Gerici sınıflara karşı mücadele ederek devrimde rol alan, yeni ve daha ileri üretim ilişkilerine yol açan tüm toplumsal sınıflar o devrimin itici güc'ünü oluştururlar.

Toplumsal devrimi gerçekten sonucuna ulaştıran, ardıcıl savunan, koruyan, tüm öteki sınıfları ve toplumsal grupları yanına alan sınıf, devrimin öncü gücü olur.

Bir toplumsal devrimin itici güçleri ve o devrimdeki öncü güç (öncü sınıf), öncelikle devrimin niteliği ve içinde yer al-

diği somut tarihi koşullar yani o andaki toplumsal güçler dengesi tarafından belirlenir.

Bu gün gerek gelişmiş kapitalist ülkeleri, gerekse gelişmekte olan ülkeleri sarsan derin bir ekonomik ve politik bir bunalım söz konusudur. Bunalımı atlatma yolu, eski üretim ilişkilerinin değiştirilmesinden geçiyor ki, bu, devrimci bir sıçramadır. Bu görevlerin yerine getirilmesi bir UDC kurulmasını gerektirir. Bu cephe hem emperyalizme, hem de iç geri - ciliğe karşı, barış, demokrasi ve sosyal ilerleme doğrultusunda savaşım içinde kurulabilir. Ulusal gelişmenin ve toplumsal ilerlemenin görevlerinin yerine getirilmesi yolu, yeni sömürgeciliğin saldırılarına etkili şekilde karşı çıkmanın yolu, halk yığınlarının aktifleştirilmesinden, proleteryanın ve köylülerin rolünün artmasından, emekçi - öğrenci gençliği, aydınların, kent orta katmanlarının, ordunun demokrat kesimlerinin tüm yurtsever ve ilerici güçlerin birleşmesinden geçer. (Komünist ve işçi partileri 1969 Moskova danışma toplantısı).

DEVİRİMİN NİTELİĞİ - İTİCİ VE ÖNCÜ GÜÇLERİ

Bir devrimin niteliği, o devrim süreci içinde toplumda hangi sınıfın erke geldiğine ve politik bakımdan egemen güç olduğuna, hangi üretim ilişkilerinin kurulduğuna bağlıdır.

İTİCİ GÜÇ

İnsanoğlunun ezilen çoğunluğunun ezenlere karşı mücadelesi, toplumda sınıflar ve sınıf karşıtlıkları belirir belirmez başlamıştır.

Ezilenlerin sömürüye ve baskıya karşı direnişleri tarihin büyük İTİCİ ve yaratıcı gücü olmuştur.

Sınıf mücadelesi, toplumsal gelişmenin İTİCİ GÜC'üdür.

BİR TOPLUMSAL DEVİRİMİN İTİCİ GÜÇLERİ NASIL ANLAŞILIR?

Miyadını doldurmuş, gerici sınıflara karşı mücadele ederek devrimde rol alan, yeni ve daha ileri üretim ilişkilerine yol açan tüm toplumsal sınıflar o devrimin İTİCİ GÜC'ünü oluştururlar.

ÖNCÜ GÜÇ

Toplumsal devrimi gerçekten sonucuna ulaştıran, ardıcıl savunan, koruyan, tüm öteki sınıfları ve toplumsal grupları yanına alan sınıf, devrimin ÖNCÜ GÜC'ü olur.

Bir toplumsal devrimin itici güçleri ve o devrimdeki öncü sınıf, öncelikle devrimin niteliği ve içinde yer aldığı somut tarihsel koşullar yani o andaki toplumsal güçler dengesi tarafından belirlenir.

Burjuva devrimlerinde öncü güç, burjuvaziydi. İtici güçler ise; köylülük, kent küçük burjuvazisi, doğmakta olan proletarya, zanaatçılar.

Sosyalist devrimin itici güçleri ;

çıkarları, toplumun ezici çoğunluğunun çıkarları ile çakışan tüm sömürülen halktır.

Öncü gücü ise, işçi sınıfıdır.

GÜÇLER DENGESİ NEDİR ?
GÜÇLER DENGESİNİN ÖZELLİKLERİ NELERDİR ?
GÜÇLER DENGESİNİN GEÇİRDİĞİ AŞAMALAR NELERDİR ?

Uluslararası durum sık sık değişikliklere sahne oluyor. Her gelişme aşamasında karşılıklı güçlerin birbirlerine göreceli üstünlükleri de görülüyor.

Uluslararası durum, her gelişme aşamasında dünya sahnesindeki güçlerin dengesi ve güçlerin alışımsı tarafından belirlenir.

Günümüzde güçlerin alışımsı nasıldır ? Önce güçlü bir dünya sosyalist sistemi var. Sonra giderek daha fazla daralan, bunalan ve o ölçüde de içinde ayrılmalar ve derinleşen iç ilişkilerin ortaya çıktığı kapitalist ve emperyalist ülkeler grubu var. Yine bunların yanında görece kısa bir zamanda büyük bir çoğunluğu emperyalizme karşı barışın ve bağımsızlığın güçlenmesi uğruna savaşım yürüten, değişik politik görüşten olan, bağımsızlığını kazanan sömürge ülkeler var.

Bu, günümüzün genel görüntüsüdür ve çok yönden uluslararası politikadaki olguların gidişini açıklamaktadır. Ama olayı daha iyi kavramak için diğer kategoriyide göz önüne almak gerekiyor.

Güçler dengesi kavramından ne anlıyoruz ? Bu kategori sadece dünya siyasi haritasında çizildiği gibi güçlerin cepheleşmesini yansıtmıyor, aynı zamanda onların aralarındaki ilişkileri, birinin diğerine karşı ekonomik, sosyal ve politik ağırlığını da yansıtmıyor.

Dünyamızın iki sosyal en önemli birbirine zıt devri, Ekim devriminden bu yana üç esaslı geliş-

me etabı aşılar.

İlk etap, Rusyadaki Oktober devrimi ile ilgili. 1919'daki Macaristan devrimi ile, orta Avrupadaki diğer devrimci hareketlerle ve daha sonra 1921'deki Moğolistan halk demokratik devrimi ile bağlı. Bu öyle bir etaptır ki, onun neticeleri açısından emperyalizm ile sosyalizm arasındaki savaşım şöyle ifade edilir : " Emperyalizm güçler dengesinde üstünlüğe şüphesiz sahip olduğu halde, birlik halinde, her şeyi kapsayan bir dünya sistemi olmaktan çıktı." O zamanlar sosyalizm, emperyalizm karşısında güçlü, ama sınıf düşmanlarınca sarılmış bir kale idi.

İkinci etap, Sosyalizmin 1945 de ikinci dünya savaşındaki anti faşist ve demokratik güçlerin birliğinde zaferi ile bağlıdır. Onun sonucunda, emperyalizm biricik dünya sistemi olmaktan çıktı. Onun yanında sosyalist dünya sistemi de oluştu. O zamandan bu yana dünya sosyalizminin devamlı güç kazanmasına rağmen, emperyalizm daha uzunca bir süre askersel alanda ekonomik alanda olduğu gibi üstünlüğünü korudu.

Üçüncü etap, en sonunda onların özelliklerinin 60'lı yıllarda ve 70'li yılların başında belirlediği etap oldu. Onun ana özelliği, "emperyalizmin güçler dengesindeki üstünlüğünü sosyalizme karşı kaybetmesidir." Ekonomik açıdan sosyalizm, dünya sanayi üretiminin % 41'inden fazlasını yaratmaktadır. Askersel-Stratejik açıdan Sosyalizm ve Emperyalizm, Sovyetler Birliği ve ABD, Varşova paktı ve NATO yaklaşık eşitlik elde ettiler. Dünya politikası açısından insiyatif kuşkusuz sosyalizmden yana.

Çok doğaldır, günümüzde güçler dengesi sadece Sosyalizm ile Kapitalizm arasında değildir. Bu denge Emperyalizm ile bütün karşıtı güçler arasındaki dengedir. Tüm görüşlerin ışığı altında şu denebilir : Tarihte ilk defa emperyalizm ile karşıtları arasında az veya çok bir eşitliğin yaşandığı durum günümüzde oluşmuştur. Bu tamamen yeni bir durumun ortaya çıktığını haber veriyor.

Konumuzun çerçevesi içinde bir duruma daha değinmek yerinde olur; günümüzde uluslararası ilişkilerin gelişmesinde oldukça yeni bir etap ile de iç içeyiz.

Barış için savaşım veya savaş körüklemek, yumuşama veya yumuşamayı baltalamak, bugün dünya politikasında birbiri ile çarpışan yeni güçler dengesine uygun olanaklar açıyor. Toplam olarak bu iki güçlü akım barış ve sosyalizm için düne oranla kıyaslanmayacak ölçüde uygun yeni güçler dağılımı oluşturuyor.

Bütün bunların yanında gelişmelere paralel yürüyen oportünist görüşlere karşı hazır olmalıyız ; Şu veya bu şekilde, yeni güçler dengesinin ve güçlerin yaklaşık eşitliğinin giderek daha sakin bir devreye yol açacağı söylentileri var. Dahası, güçler dengesindeki eşitliğin karşıt tarafların uzlaşmaları için uygun bir temeli oluşturması zorunluluğu savunuluyor.

Bunların hepsi hayal. İlkin, her şeyden önce güçler dengesindeki eşitlik ne sosyalizmin ne de kapitalizmin sınıfsal varlığını değiştirmez. Onların sınıfsal varlıkları şimdiye kadar olduğu gibi aynı kalacaktır. İki sisteminde toplumsal yolları son on sene içinde birbirine yaklaştırmadı, aksine birbirlerinden çok daha fazla ayrıldılar.

İkinci olarak güçlerin eşitliği hangi alanda olursa olsun politik zıtlaşmanın karmaşık görünümdeki uzun erimli bir süreci anlamındadır. Güçlerin eşitliğinin her bir devri gerçekte uzun bir süreci oluşturur. Mantıksal olarak bu süreç güçlerin birbirlerine zor uyguladıkları bir süreçtir. Bir tarafın üstünlüğünü elden kaçırmaması sırasında diğer taraf rakibine zor uygular. Konumlarını kaybeden güç, daha önceki durumunu tekrar elde etmek için zor uygularken, ikinci güç buna izin vermez ve kazanımlarını kaybetmemek için daha da geliştirmek için zor uygular. Bu yeni bir kesin duruma kadar bu süreç içinde sürer.

ÇELİŞKİ NEDİR ?

MANTIKSAL ÇELİŞKİ VE DİYALEKTİK ÇELİŞKİ FARKI !

Sağlıklı insan akli için çelişki, bilimsel olmayan, yanlış bir şeydir. Örneğin;(A)masası ya küçüktür ya da büyüktür. Bu konuda ortaya çıkan farklı görüş mantıksal çelişkidir. Bu çelişki yalnızca düşüncede ortaya çıkar. Yani masa aynı anda hem yuvarlak veya köşeli olamaz. Bu görüşlerden biri mutlak yanlıştır.

Buna karşılık diyalektik çelişki nesnel bir karakter taşır. Diyalektik çelişki maddenin kendisinde olan çelişkidir. Örneğin kapitalizmde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişki, kapitalist toplum yapısının kendi çelişkisiidir. Biz istediğimiz veya istemediğimiz için var veya yok olmaz, dayandığı ekonomik - toplumsal yasaların çarpıklığı nedeniyle çelişki onun bünyesel özelliğidir.

Çelişkiler çeşitlidir. Örneğin, bir nesnenin ya da sürecin kendi içindemi, yoksa birbirleri arasında mı olduklarına göre çelişkiler, farklı etkiler ve sonuçlar ortaya koyarlar.

İç çelişkiler, aynı nesne, süreç ya da sistem içinde karşıt yanların varlığı ile ortaya çıkar. Her nesnenin iç çelişkisi vardır. İç çelişki maddenin kendi kendine hareketinin kaynağıdır. Böyle bir çelişkiye örnek, kapitalist toplum içinde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişkidir.

Dış çelişkiler, maddeler, ilişkiler ve süreçler arasındaki çelişkilerdir. Burada karşıtlardan biri bu nesnenin dışındadır. Böyle bir çelişkiye örnek, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkidir.

İç ve dış çelişkiler arasındaki ayırımı mutlaklaştırmamak gerekir. Aynı çelişki somut duruma göre iç veya dış çelişki olabilir. Örneğin günümüzdeki insanlık toplumunu bir bütün olarak ele alırsak, sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişki bir iç çelişkidir.

Birde Uzlaşmaz (Antagonist) çelişki ve uzlaşır çelişki ayırımı vardır.

Lenin'in bilinen tezine göre, uzlaşmazlık ve çelişki kesinlikle aynı şey değildirler. Uzlaşmazlık sosyalizmde kaybolacak, çelişki yeni biçimler alarak varlığını koruyacaktır.

Uzlaşmazlığı sosyalizmde de olanaklı görmek doğru olmaz. Çünkü uzlaşmazlık, toplumsal oluşumlara marksist-Leninist somut tarihsel yaklaşımla birleştirilemez.

Bunun tersini savunanlar 1980-1981 de Polonyadaki krizli gelişmeyi ileri sürerek yasaya saldırıyorlar. Ancak Polonya Birleşik İşçi Partisinin değerlendirmesine göre Polonyada kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin görevleri tamamiyle çözülmüş olarak görülmüyordu. Sosyalizmin kurulmasının daha henüz bitmediğini söylüyor. Ülkede sosyalist ekonomik yapının yanında onlarca yıldır özel mülkiyete dayalı sağlam bir tarımcılık vardır. (Toprağın % 75'i kooperatifsiz, tek köylünün elinde). Şehirde küçük kapitalist sektörler hüküm sürüyor. (Onbinlerce özel üretici, sanayide ve ticarete aktif yer alıyor). Yine bunlar gibi etkili anti-sosyalist ideolojik akımların varlığı da bir gerçeklik. Tüm bunlar uzlaşmaz sınıfsal karşıtların nesnel nedenlerinin var olduğunu gösteriyor.

Daha henüz ekonominin tüm alanlarında sosyalist üretim ilişkilerinin mutlak hakim olmadığı toplumda, uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesi ve toplumsal bir krizin patlak vermesi olağandır. Lenin'in dediği gibi geçiş dönemi için ana sorun "Kim Kimi ?" sorusudur. Bu sınıf savaşı anlamında çok özlü bir formüldür.

Aynı krizli gelişme Sovyetler Birliğinin ve sosyalist mülkiyet biçimine dayalı ekonomisini kuran sosyalist ülkelerin durumuna uymuyor. Çünkü, onlar toplumsallaştırılmış büyük sanayinin yanısıra kollektif büyük bir ekonomiye de sahiptirler. Bunun yanında toplumun politik ve moral birliği de yüksek düzeye erişmiş durumdadır. Tüm bunlar krizin olumsuz eğilimlerinin ortaya çıkmasına karşı güçlü bir silahtır. Bu güvencenin ön koşulu da ekonominin ve sosyal gelişmenin plan doğrultusunda tutulmasıdır.

Hangi çelişkiler sosyalizme yabancıdır ? Hangi çelişkiler sosyalizmde vardır ? Sovyetler Birliğinin tarihsel deneyimleri, sosyalizmin zaferi ile sınıfsal ve

ulusal uzlaşmazlığın aşıldığını gösterir. Toplumsal gelişmede çelişkiler vardır, bunlar kesinlikle bir uzlaşmaz karakter taşımaz. (Sosyalist toplumlarda). Buradan yeni toplumun hiç sert çatışmalı bir durumu olmayacaktır sonucu çıkarılmamalıdır. Ama yine bu, sosyalist toplumlarda sınıfın sınıfa karşı ifadesi de değildir. Marksizm-leninizm, sosyalizmde yeri olmayan toplumsal uzlaşmazlık ile kişisel uzlaşmazlık arasındaki farkı sık sık belirtir. Karl Marks "burjuva üretim ilişkileri toplumsal üretim sürecinin son uzlaşmaz biçimidir" dedi. Uzlaşmazlık kişisel uzlaşmazlık anlamında değildir burada. Bireycili temelinde gelişmiş uzlaşmazlığın toplumsal yaşam biçimi halini almasıdır. Ama aynı zamanda burjuva toplumunun kucağında gelişen üretici güçler bu uzlaşmazlığın çözümü için de maddi olanakları yaratıyor.

Sömürüye dayalı toplumsal yaşamın geliştirdiği kişisel uzlaşmazlık, uzlaşmaz olmayan toplumsal çelişkilerin sosyalizm ile sağlanmasından sonra aşılmıştır.

Gelişmiş sosyalist toplumların eriştikleri yüksek düzey hiç bir şekilde mutlak karakter taşımaz. Devamlı gelişen ve karşı eğilimlere savaşım veren bir karakterdir. Örnek olarak bugün bile komünist morale zarar veren unsurlar gösterilebilir. Öyleki yabancı emeğin ürünlerin elkoymayı düşleyen ahlaki bozuk istifçiler ve parazitler tamamen ortadan kaldırılamadı. Lenin bu toplumsal yabancı otları, sınıf düşmanlarından daha az tehlikeli olarak nitelendirmedi. Bunlar aynı zamanda kapitalist toplumun mirası olan geri kalmışlığı, yeni toplumda uzlaşmazlığa götürmeyi planlayan mikrop taşıyıcılarıdır.

Sosyalist toplum sisteminin sağlamlığı, emeğin ve tüketimin ölçüsü üzerine kamu denetiminden geçer. Bu denetime emekçilerin geniş kesimi katılır. Sosyalist toplum bir emek toplumdur, bir tüketim toplumu değildir. Emekçiler için maddi ve manevi kazanımlara sahip olma özgür ve açıktır. Bunun ölçüsü, emekçinin kendi üretiminin toplumsal üretim içindeki payı oranındadır.

Sosyalizmde zaman zaman görülen olumsuz görüntüler, yeni sistemin bir "krizi" veya "toplumsal uzlaşmazlığı" anlamı taşımaz. Gelişim koşullarında zorlukların ve çelişkilerin olumsuz etkileridir.

**MAKALE
YORUM
ARAŞTIRMA
DERLEME
ÇEVİRİ**

- Proletarya Enternasyonalizmi
- Barış içinde yanyana yaşama
- İç işlerine karışmama

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ NE DEMEKTİR ?
Georg Polikeit'tan bir yazı serisi/1.Kısım
(Alman Komünist Partisi yayın organı UZ
27.10.1981)

Sovyetler Birliği, Küba, Viyetnam ve diğer sosyalist ülkeleri, Asya ve Afrikadaki devrimci hükümetlere veya dünyanın diğer bölgelerindeki anti-emperyalist kurtuluş hareketlerine ve devrimci güçlere yaptıkları yardımlar ve diğer ülkelerin iç işlerine karışmama temel ilkesini çığniyormu? Komünistler bu tür eylemleri proletarya enternasyonalizmi temel ilkesine dayanarak yaparlar. Peki bu, barış içinde yanyana yaşamının temel ilkeleri ile bağdaşır mı? Bu tür sorular, sürekli ilericilere yöneltilmektedir.

ABD emperyalizmi propadandacıları, özellikle şu günlerde, Sovyetler Birliğini dünyadaki tüm devrimci sarsıntıların sorumlusu olarak gösterme ve sosyalist ülkelerin, diğer ülkelerdeki halk güçlerinin devrimci kurtuluş savaşlarıyla her türlü dayanışmalarını "uluslararası terörü" destekleme şeklinde karalama girişimlerini dahada arttırmaktadır. Bu nedenle Üç bölüm-lü dizi halinde "Proletarya Enternasyonalizmi", "Barış içinde yanyana yaşama" ve "Diğer ülkelerin iç işlerine karışmama" kavramları üzerinde marksist görüşü ana hatlarıyla işleyip aralarındaki bağı açıklamak istiyoruz.

Proletarya Enternasyonalizmi, devrimci işçi hareketinin dünya görüşü ve politikasının temel ilkesidir. Onun temeli nesnel gerçeklikte yatar, yani sermayenin uluslararası alanda etkide bulunması sonucu işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı savaşının da zorunlu olarak aynı şekilde uluslararası karakter taşıması gerçeğinde yatar.

Karl Marks ve Friedrich Engels bunu daha "Komünist Manifesto-sunda" ortaya koyarak temel düşüncüyü dünyaca tanınan şu biçimde dile getirdiler. "Tüm ülkelerin proleterleri birleşiniz!"

SOVYETLER BİRLİĞİNDEN DAHA ESKİ BİR DÜŞÜNCE

Görüldüğü gibi proletarya enternasyonalizmi, tüm ülkelerin işçilerinin ortak varlık- ve savaşım koşullarının, ortak sınıf çıkarları ve amaçlarının ifadesidir. Bundan, başta komünistler olmak üzere işçi hareketinin devrimci güçlerinin, kapitalizmin egemenlik ve sömürüsüne karşı, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarında emekçilerin uluslararası dayanışmasını düzenli geliştirme ve güçlendirmesi sonucu çıkar. Dostça ve gönüllü birlikte çalışma, karşılıklı yardım ve dayanışma işçi hareketi eylemlerinin uluslararası koordinesi -bundan hem tek tek savaşım eylemlerinin (örneğin grevlerin), hemde barışın güvence altına alınması ve nihayet sermayenin egemenliğinin aşılması ve sosyalizmi kurma gibi temel ortak amaçlar uğruna verilen savaşımın koordinesi anlaşılmalıdır-, bu düşünceden kaynaklanmaktadır.

Anlaşıldığı üzere Proletarya Enternasyonalizmi düşüncesi, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin varlığından daha eskidir. O, işçi hareketi, devrimci sosyalizm ve genel olarak marksizm kadar eskidir.

Eğer, işçi sınıfının sermayeye karşı ortak sınıfsal çıkarlar temelinde savaşımının uluslararası birliği ilkesi, sınıf savaşımı pratiğinde kapitalizmin tüm dünyaya egemen olduğu bir dönemde doğruluğunu kanıtladıysa, Rusya işçi sınıfının 1917'de dünyanın ilk sosyalist devrimini yapıp, politik erki ele geçirmeyi başarısından sonra, bu ilke ne yanlış duruma düşmüş ne de geçerliliğini yitirmiştir.

İkinci dünya savaşından sonraki aşamada bir dizi sosyalist ülkelerin kurulmasından sonra, bugün de tüm ülkelerin işçilerini ortak sınıf çıkarları vardır. Barışın güvence altına alınması, sömürgeciliğin yok edilmesi, kapitalist sömürünün dünya ölçüsünde aşılması. Sosyalist ülkeler ve kapitalist ülkelerde içi de olmak üzere, dünyanın diğer kesimlerinin işçi sınıfı, hala bu amaçların ortak savaşımıyla gerçekleştirilmesinden yanadır, hala ortak sınıf düşmanıya, uluslararası sermaye, emperyalizmle karşı karşıyadır. Çünkü bu ortak düşman hala kapitalist ve sömürge -bağımlı ülkelerin işçilerini sömürmekte ve aynı zamanda daha önce yitirdiği konumlarını yeniden kazanmaya, yani sosyalizmi "gerilekmeye" çabalamaktadır.

Bundan dolayı sosyalist ülkelerin ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfları ve devrimci güçleri arasındaki karşılıklı dayanışma zorunluğunda sürmektedir.

Anti komünist propaganda, "Moskovanın ajanları" para ve asker aracılığıyla her yerde "karışıklık" çıkardığını ve yabancı ülkelere "dünya devrimi" ihraç etmek istediğini yayarak, Proletarya Enternasyonalizmi düşüncesini çarpıtmaktadır. Bunun ortak çıkarlar yararına sürekli karşılıklı yardım ve destek anlamına gelen Proletarya Enternasyonalizminin marksist görüş ve pratiğiyle hiç bir ilgisi yoktur.

ORTAK SAVAŞIMA EN ÖNEMLİ KATKI

Sosyalist devletlerin Proletarya Enternasyonalizmi, birincil olarak, diğer ülkelerdeki devrimci güçlere maddi, mali veya askeri yardım yapma şeklinde dile gelmez. Sosyalist ülkeler işçi sınıfının, uluslararası işçi hareketinin kapitalizme karşı ortak savaşımına yapacağı en önemli katkı, daha çok işçi sınıfının artık politik erki ele geçirdiği ülkelerde sosyalist toplumun somut kuruculuğudur. Sosyalizm kuruculuğu ne denli ilerler ve sosyalist toplum düzeninin politik, sosyal-ekonomik ve tinsel alanlardaki üstünlüğü pratikte ortaya çıkarsa dünyanın diğer kesimlerindeki işçi ve devrimci güçlerin savaşımını o denli kolaylaştırır. Sosyalist ülkelerin salt varlığı ve başarı dolu gelişimleri, sermayenin dünyanın diğer kesimlerindeki egemenliğini sarsmaktadır. Aynı şekilde bunun tersi de, yani sosyalist ülkelerdeki yanlış gelişmeler veya sıkıntılar da kapitalist dünyadaki işçi sınıfı ve devrimci güçlerin savaşımını olumsuz yönde etkilemektedir.

DAYANIŞMA MI ? "DEVİRİM İHRACI MI" ?

Kuşkusuz Proletarya Enternasyonalizmiyle ilgili bu görüş, sosyalist ülkeler işçi sınıfının, diğer ülkelerin işçi ve devrimci kurtuluş hareketlerine somut politik, ideolojik, maddi ve hatta askeri yardım yapmasını yatsımaz. Kapitalist dünyanın diktatörlerce yönetilen ülkelerinde, politik tutukluların serbest bırakılmaları için açılan kampanyalar bu dayanışmaya girer. Veya sosyalist ülkelerin Güney Afrika ırkçı terör rejimine karşı politik ve diplomatik eylemleride böyle bir dayanışmadır. Fakat Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin, ör-

neğin Viyetnam kurtuluş savaşında geniş ölçüde yaptıkları, politik, ekonomik ve askeri yardımlar da Proletarya Enternasyonalizmi ilkesine uygundur.

Ne ki bu durumda şu ayırımı göz önünde tutmak gerekir. Sosyalist Ülkelerin yaptıkları bu yardımlar, düşmanların, diğer Ülkelerde suni devrim yapma, yani "devrim ihraç etme" şeklinde karalamalıyla aynı değildir.

"İSMARLAMA"DEVİRİM OLMAZ

Marksistler, sosyalizmin utkuya vardığı Ülkelerden, diğer Ülkelere "devrim ihracı" düşüncesine her zaman karşıdırlar. Bunun ana nedeni, tarihten çıkarılan tüm deneyimlere göre, Lenin'in de dile getirdiği gibi, devrimler ne "ismarlamayla" ne de anlaşmayla yapılabilir. Devrimler ancak, milyonlarca insanın attık eskisi gibi yaşanamayacağı sonucuna vardıklarında başlatılabilir.

Marksist öğretisi, toplumsal ilişkilerin devrimci dönüşümleri, büyük önderler ve seçkin kişilerin dışardan zorlamaları sonucu değil, tersine yığınsal çıkışlarla gerçekleştirileceğinden, halk yığınlarının tarihteki belirleyici rollerinden hareketle yola çıkar. Herhangi bir Ülkedeki devrimci durum suni şekilde yaratılmaz.

Devrimci dönüşümün dışardan suni şekilde yapılmasının olanaklı olmadığını savunan bu düşünce, kapitalist egemenliğin kurtuluş savaşıyla aşılabileceği ve hareketin içindeki devrimci güçlerle başlatıldığı bir Ülkede, diğer Ülkeler ve sosyalist Ülkeler işçi sınıflarının kurtuluş hareketine (Batı Avrupanın Viyetnamdaki harekete yaptığı gibi) politik dayanışma eylemlerinin yanı sıra, anlaşmalara uygun maddi dayanışma yapmalarını yatsımaz.

"Devrim ihracı" olanağının yatsınması, aynı zamanda kesinlikle uluslararası sermayenin her türlü "karşı devrim ihracına" karşı savaşla bağlanmalıdır. Çünkü gerçekte sınıf savaşımını uluslararası alanda yürüten ve halkların emperyalist egemenliğe karşı devrimci kurtuluş savaşlarını engellemeye, devrimci gelişmeleri baskı altına almaya, hatta onları geriletmeye çalışanlar kapitalizmin merkezi güçleridir. Devrimci utkuları korumak için uluslararası işçi sınıfının ortak direnci, kapitalizmin bu uluslararası alandaki çabalarına karşı durmaktadır.

GÜNÜMÜZÜN EN ÖNEMLİ ÖZÜ : ORTAK BARIŞ SAVAŞIMI

Günümüzde dünya ortamında, Proletarya Enternasyonalizminin en önemli somut politik içeriğinin, barışın korunması ve güvencesinin sağlanması için ortak savaşım olduğu, özellikle vurgulanmalıdır. Çünkü barışın korunması ve emperyalistlerin tezgahlayabilecekleri yerel veya dünya ölçeğindeki askeri çatışmaların engellenmesi, bugün kapitalist ve sosyalist Ülkeler işçi sınıfının birincil temel yaşamsal çıkarlarıdır. Sosyalizm ekonomik, politik, kültürel ve tinsel yönden daha da gelişmesi, ilerlemesi için barışa gereksinmesi vardır. Barış için savaşın aynı zamanda kapitalist Ülkelerdeki iç çatışmaların ana sorunu haline geldi. Bu nedenle SBKP'nin kongrelerinin barış programlarında dile getirildiği gibi, sosyalist Ülkelerin barış politikası hem kapitalist hem de sosyalist Ülkeler işçi sınıflarının ortak çıkarlarına uygundur. Bu anlamda, barış politikası, Proletarya Enternasyonalizminin somut dile gelişidir.

BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA NE DEMEKTİR ?

Barış içinde yanyana yaşamamanın düşünce ve politikası, Proletarya Enternasyonalizmi düşüncesinden oldukça yenidir. Bu düşünce ve politika, ancak, sosyalizmin aynı anda tüm veya hemen tüm kapitalist ülkelerde utkuya varacağını savunan düşüncenin, kapitalizmin tek tek ülkelerde eşitsiz gelişimi nedeniyle gerçeğe uymadığı ve sosyalizmin önce bir veya bir kaç ülkede utkuya varabileceği ortaya çıkınca geliştirilebildi.

Bundan dolayı barış içinde yanyana yaşama düşüncesi, oktober devriminin Rusyada utkuya varmasıyla, sosyalist devrimin gerçekleştiği ülkelerin dört tarafını çeviren kapitalist dünya ile ilişkilerin nasıl düzenleneceği sorunu yakıcı olunca başta Lenin tarafından geliştirildi.

BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA KAPİTALİZME VARLIĞINI SÜRDÜRMESİ İÇİN GÜVENCE VERMEZ

Barış içinde yanyana yaşama düşüncesi ekim 1917'den bu yana var olan dünya ölçeğindeki kapitalizmden sosyalizme geçiş çağında, değişik toplumsal düzenli devletlerarası ilişkilerle ilgilidir.

Lenin'in düşüncelerine dayanan komünistler bu dünya tarihsel geçiş döneminde sosyalist ve kapitalist devletlerin barış içinde yanyana yaşamalarının olanaklı ve zorunlu olduğunu sürekli savundular. Bu nedenle değişik toplumsal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşamaları için savaşım, Oktober devriminden bu yana Sovyetler Birliğinin ve daha sonra diğer sosyalist ülkelerin dış politikalarının temel ilkesi durumuna geldi.

Doğaldır ki karşıt toplumsal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşamaları salt sosyalist ülkelerin buna hazır olmaları ve iyi niyet göstermelerine bağlı değildir. Uluslararası sermaye emperyalizm de sosyalist ülkelerin varlığını kabul etmeye ve onlarla barışçı ilişkiler kurmaya zorlanmalıdır.

Aynı şekilde, barış içinde yanyana yaşama ilkesi tanınıp ona bağlı kalınsa da, tek tek ülkelerde olsun, dünya ölçeğinde olsun sermaye ile işçi sınıfı arasındaki sınıf savaşımı ortadan kaldırılamaz. Çünkü sınıf savaşımı karşıt sınıflara bölünmüş bir dünyada nesnel, yok edilemeyen ve yasallıklı bir gerçektir.

Bu nedenle Lenin, kapitalist ile sosyalist devletlerin barış içinde yanyana yaşamalarının (geçici) "sahte barış" ile karıştırılmamasına ve bu ilkenin kapitalizmin varlığını sürdürmesinin güvencesi olan sınıf savaşımının dondurulması anlamına gelmediğini dikkati çekti. Bu ilke dünyanın kapitalizmle sosyalizm arasında paylaşımı anlamında gelmez. Barış içinde yanyana yaşama devrim yasağı değildir, o, her halkın kendi yazgısını belirleme hakkına uygun toplumsal ve devletsel hakkını geçersiz kılmakta değildir.

ÇATIŞMADA SAVAŞ VE ŞİDDETEN KAÇINMA

Artık sosyalist ve kapitalist devletler şeklinde karşı karşıya gelen, karşıt sınıfsal güç ve toplumsal düzenlerin arasındaki çatışmanın bu devletler arasında büyük tahribatlara yol açan savaşlar biçiminde değil, tersine bu çatışmanın herşeyden önce ekonomik yarışlar veya düşünce ve dünya görüşlerinin savaşımı biçiminde dile gelmesi söz konusudur.

Barış içinde yanyana yaşama düşüncesinin yaşama geçmesi kendiliğinden gerçekleşmez, sosyalist devletlerin bu ilkelere bağlı kalacaklarıyla ilgili iyi niyetli tek taraflı açıklamalarıyla olmaz. Çünkü Lenin'in bilimsel olarak kanıtladığı gibi, günümüz kapitalizmi emperyalizm, doğası gereği baskıcı-

dır. Gerekli ve olanaklı gördüğünde kar ve konumsal çıkarlarını askeri şiddetle elde etme, bu toplumsal düzenin iç yasallıklarına uygundur. Sosyalizm "devrim ihracına" ilkesel olarak karşı çıkarken, emperyalizmin "karşı devrim ihracı" çabaları bu toplum düzeninin iç doğasından kaynaklanır.

Bu nedenle sosyalist ve kapitalist devletlerin barış içinde yanyana yaşama ilkesi emperyalizmin baskıcı çabalarına karşı geçerli kılınmalıdır. Bu savaşımın içeriği, emperyalizmin askeri şiddet kullanma veya bununla tehdit etme, diğer ülkelere karşı açık saldırılarda bulunmaktan zorla vaz geçirmekte yatar.

Bu anda kapitalist ve sosyalist devletler arasında kesinsel çözümler, sınırlı anlaşmalar ve politik ödünler, eğer barışın korunmasına, halk çıkarlarına uygunsa olanaklıdır ve bu uğurda çabalamaya değer. Sosyalist ülkeler değişik toplumsal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşama ilkesini pekiştirmek için karşılıklı çıkara dayalı ekonomik, bilimsel, kültürel ve diğer toplumsal ilişkiler kurmaya çaba sarfediyorlar. Kuşkusuz bundan karışt sınıf çıkar ve konumların, düşünce ve dünya görüşlerinin barışması, kaynaşması ve yok olması anlaşılmalıdır.

ORTAK SAVUNMA HAKKI ÜZERİNE

Görüldüğü gibi değişik toplumsal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşamaları ilkesini geçerli kılma savaşımı genel olarak, işçi sınıfının ve bağlaştığı olan halk ve barış güçlerinin emperyalizme karşı uluslararası sınıf savaşımının bütünleyici bir parçasıdır.

Barış içinde yanyana yaşama ilkesi değişik veya karışt toptumsal düzenli devletler arası ilişkileri belirlemek için bu ilke yeterli değildir. Çünkü bu devletleri barış içinde yanyana yaşamın zorunluluğundan daha çok şeyler birbirine bağlamaktadır. Onların ortak amaçları emperyalizme karşı sosyalizmi koruma ortak çıkarı aynı toplumsal temeller ortak dünya görüş ve teorileri vardır.

Sosyalist devletlerin, özellikle sosyalizme yönelen anti-emperyalist devletlerle olan ilişkilerde salt bu barış içinde yanyana yaşama zorunluluğuna dayanmaz. Bu ilişkiler, sosyalist veya anti-emperyalist konumların korunmaları ve başarıyla daha da geliştirilmeleri için belirlenmelidir. Bundan dolayı bu ülkeler arası ilişkiler barış içinde yanyana yaşama ilkesini aşar ve anti-emperyalist dayanışma, sınıf dayanışması, karşılıklı yardım ve destek, proletarya enternasyonalizmi düşüncesince belirlenebilir ve belirlenmelidir. Böylece devletlerarası ilişkilerde karışt toplumsal düzenli devletler arası ilişkiden bir kat daha yüksek bir ilişki ortaya çıkmaktadır.

Sosyalist ve sosyalizme yönelen anti-emperyalist devletlerin proletarya enternasyonalizmine uygun karşılıklı yardım ve savunma eylemleri, bunlara katılan ülkelerin bağımsızlık ve kendi yazgılarını belirleme haklarını özgürce kullanması koşuyla karşılıklı veya ortak savunma anlaşmaları çerçevesinde yapılıyorsa, bu eylemler barış içinde yanyana yaşama ilkesine ters düşmez. Ayrıca salt sosyalist insan hakları nomlarının organı olmayan Birleşmiş Milletler koşullarında devletlerin ortak savunma hakkını tanır.

İÇ İŞLERİNE KARIŞMAMA SORUNU ÜZERİNE

"İç işlerine karışmama" kavramı bugünkü geçerli demokratik devletler arası hukukunun en önemli ilkelerinden birini biçimlendirmektedir. (UNO-Charta 2.Bölüm). Bu ilke, herhangi bir devlete, başka bir devletin sorumluluğundaki işlere karışmayı yasaklar.

"İç işlerine karışmama" ana ilkesi bütün devletlerin eşitliği ilkesinden doğmuştur ve devletler arası hukukunun diğer ilkeleriyle de sıkı sıkıya bağlıdır; Toprak bütünlüğü, sınırların ihlal edilmemesi ve şiddet yasağı ilkeleri gibi.

Buradanda ortaya çıkan şudur: "İç işlerine karışmama" ilkesi tek başına ele alınamaz. Öteki ilkelerle birlikte göz önünde bulundurulmalı, bir bütün olarak görülmelidir. Eğer bir devlet, diğer bir devletin ve halkın hakimiyeti veya sınırlarının ihlal edilmemesi ilkesine uymuyor, saygı göstermiyorsa, onun, devletler arası hukuku ihlal eden bir devlet olarak, kendisine karşı "iç işlerine karışmama" ana ilkesinin uygulanmasını isteme hakkı olamaz.

Eğer emperyalist bir devlet başka bir ülke ve halkı üzerinde hegemonya kurmuş ve bunu ne pahasına olursa olsun devam ettirmek istiyorsa, geçen on yılda Viyetnam ve bugün Güney Afrikanın Namibia üzerindeki hakimiyeti gibi, o ülkenin "iç işlerine karışmama" ana prensibinden söz etmeye hakkı olamaz.

Viyetnam halkının, Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı verdiği anti-emperyalist kurtuluş savaşının sosyalist devletlerce desteklenmesi, devletler arası hukukunun "iç işlerine karışmama" ana ilkesine aykırı olmazdı, zira zaten burada emperyalist sömürgeci iktidarın kurulmuş olması ve korunması emperyalizmin, Viyetnam halkının iç işlerine devletlerarası hukuka aykırı biçimde karıştığını göstermekteydi. Sovyetleri ve öteki sosyalist ülkelerin karşılıklı andlaşma ve dayanışmaya dayanan Viyetnam kurtuluş savaşına yardımları, Viyetnam halkının yabancı müdahalesine karşı, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine göre sürdürdüğü savaşının desteklenmesi anlamındadır. Yukardakiler bugün Güney Afrikanın ırkçı rejiminin hükümdarlığına karşı Namibiada kurtuluş savaşını veren SWAPO'nun desteklenmesi içinde geçerlidir.

SOMUT DURUMDA UYGULAMAYLA İLGİLİ

Yukardaki durumun aşağı yukarı aynısı Şili halkının CIA'nın yardımıyla yapılan askeri bir darbe sonucu işbaşına gelen Pinochet rejimine karşı sürdürdüğü bağımsızlık savaşının olduğu gibi, dünyanın öteki ülkelerinde sürdürülen anti-emperyalist kurtuluş savaşlarının maddi ve politik olarak desteklenmesinde de geçerlidir.

Bu somut örnekler göstermektedirki "iç işlerine karışmama" ilkesi soyut olarak tanımlanamaz. Soyut ilke olarak değil, aksine bu ilkenin kullanılması ve somut politik duruma göre uygulanması konusu tartışmalara neden oluyor. Tartışma konusu, sadece devletlerarası hukuku "iç işlerine karışmama" ilkesi üzerine değil, diğer somut hukuk ölçüleri ve hatta çeşitli devletlerin kendi hukuki haklarında ortaya çıkıyor.

Devletlerarası hukukuna göre "iç işlerine karışmama" yasağı tıpkı devlet içi hukuk ölçüleri de dünya çapını kapsayan bir karakter sahibi olan sınıf savaşımının gerçeğini ortadan kaldıramaz.

Emperyalizm sürekli olarak, saldırganlık eylemlerine ve diğе halkların iç işlerine karışmasını, devletlerarası hukuka uygun gösterecek gerçekler göstermek çabasında, üstelik böyle-sine kendini haklı çıkaran gerçekleri de geliştirmekte. Em-peryalistler ve onların kuklaları, demokratik devrimci güçle-re yardımı, devletlerarası hukuka ve "iç işlerine karışmama" ilkesine aykırı olarak göstermeye çalışıyorlar diye sosyaliz-in devletleri, anti-emperyalist kurtuluş savaşlarını destek-lemekten ve uluslararası dayanışmayı geliştirmekten vazgeçe-mezler.

"İç işlerine karışmama" veya "karışma" sorunu, somut politik durumdan ve var olan sınıf savaşımıyla olan ilişkiden ayrı o-larak ele alınmaz. Bu "iç işlerine karışmama" ilkesinin gen-el relative edilmesi demek değildir. Ama gerçeklerin görül-mesi, yani bir hareket i iç işlerine karışmamıdır, değildir bu-nun değerlendirilmesi emperyalist devletlerin tekelci kapi-talist çevrelerince doğal olarak başka, aynı ülkelerin işçi sınıflarınca ve iç işlerine karışılan ülkenin anti-emperya-list güçlerince daha başka olarak yapılır.

Örnek: Frelimo'ya yardım. Örnek olarak Mozambikteki Frelimo hareketine yapılan parasal yardım-ki, bu hareket Portekiz sö-mürgeciliğine karşı silahlı bir harekettir- portekizli sömür-geciler tarafından doğal ki "iç işlerine" daha doğrusu "por-tekizin sömürgesi Mozambik'in iç işlerine karışma" olarak ni-telendirilecektir. Gerçekte ise bu sadece yüzyıllardan beri bu ülkenin iç işlerine karışmış olan portekizli sömürgecile-re karşı kurtuluş savaşı veren Mozambik halkına yardımdır.

Emperyalizm var olduğu sürece, başka ülkelerin iç işlerine karışma arzuları da sürüp gidecektir ve "iç işlerine karışma politik bir gerçek olarak kalacaktır. Bunu devletlerarası hu-kuku yapmakla, ilan etmekle ortadan kaldırmaya olanak yoktur Bunun için ancak bütün sosyalist ve anti-emperyalist müdah-aleye karşı birleşmeleri gereklidir. İç işlerine karışmama il-kesinin soyut olarak görülmesinin işi nerelere vardırıldığını Fransa, İngiltere ve öteki kapitalist ülkelerin 1936 da İs-panyol Cumhuriyetini faşist Franko darbesine karşı "karışmam politikalarında" gözlemleyebiliriz.

1936 DA İÇ İŞLERİNE KARIŞMAMA İSPANYA İÇİN NE ANLAMA GELDİ ? Naziler "Condor Lejyonu" ve öteki faşist askeri birlikleri, Franko darbesine yardım için İspanyaya gönderip böylece de fe-ci bir biçimde İspanyanın iç işlerine karışırken, o, ken-dilerine demokrat diyen devletler, İngiltere, Fransa ve öte-kiler, ispanyol cumhuriyetçilerinden davet geldiği halde yar-dım etmemişler ve bunu "iç işlerine karışmama" ilkesine uyma olarak nitelendirmişlerdir. Pratikte ise bu türden bir tavır direkt olarak faşistlere yardım oluyordu, yani dolaylı olara İspanyanın iç işlerine karışma, ama demokratların değilde , darbecilerin yararına ve bütün bunlar "iç işlerine karışmama ilkesine uymak adına!

KENDİ HAKKINI TAYİNDE DAYANIŞMA GÖSTERMEK

Aksine bir demokrat ve sosyalist için ispanya cumhuriyetinin savunmasına avrupanın çeşitli ülkelerden, Amerikadan gönderi-len gönüllü savaş erlerini, örnek; Efsanevi "Thaelmann-Birli-ği" gibi hiç bir zaman iç işlerine karışma olarak görmez. Bu müdahale, faşist müdahale karşısında daha çok enternasyonal yardımdı.

Yukardaki tarihsel örnek "iç işlerine karışmama" ilkesinin soyut olarak ve o andaki politik durumdan ayrı düşünülemediğini göstermektedir.

Bir halkın, kendi kaderini tayin etme hakkını gerçekleştir-
mesine katkıda bulunmak üzere yapılan uluslararası yardım
"iç işlerine karışmama" prensibine aykırı düşmez, zira bu
devletlerarası hukukunun diğer prensiplerinden (ilkelerinden)
örneğin, her halkın sosyal düzenini kendisini n belirlemesi
hakkından ayrı düşünülemez.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

TÜRKİYE'DE KAPİTALİST GELİŞME

Kapitalizmin geç gelişmesinin nedenleri

- Osmanlı feodal toplum ve devlet yapısı
- Ticaret burjuvazisinin komprador işbirlikçi karakteri
- Feodal ağalarla ticaret burjuvazisinin bağlaşıklığı
- Feodal kalıntıların uzun süre varlığını sürdürmesi
- Emperyalist ülkelere bağımlılık

1908 burjuva devrimi

- "İttihat terakki" erke geldi. Emperyalizmle işbirliği yaptı
- I.Dünya savaşı sırasında emperyalist işgal altına girdi ülke

Ulusal kurtuluş savaşı

Ulusal kurtuluş devrimi - Sov. Rusya destekledi

- Emperyalist işgale ve osmanlı devlet düzenine son verdi
- Cumhuriyet kuruldu

Ulusal burjuvazinin durumu

- Zayıftı-Kapitalizm öncesi ilişkilere karşı önlem alamadı
- Emperyalizmle uzlaşma kapılarını açık bıraktı
- İşçi hareketine ve TKP'ye düşmanca tutum aldı
- Ulusal demokratik devrime dönüştürülemedi

1930'lar

- Devlet kapitalizmi uygulanmaya başlandı-Ulusal ekonomi gelişti
- Ulusal burjuvazinin konumları güçlendirildi-Sov.Birliği yardımı
- Ulusal ticaret sermayesinin bir bölümü sanayi burjuvazisi oldu
- Bürokratik burjuvazi oluştu

1945 sonrası

- II. Dünya savaşı sonrası ulusal burjuvazinin ulusal bir ekonomi yaratamayacağı ortaya çıktı
- Kapitalist gelişme dış yardımlara ihtiyaç duyuyordu
- Döviz yeterli değildi
- ABD Marshall planı ile ülkeye girdi
- Ulusal burjuvazinin üst kesimleri, emperyalist tekellerle ortaklıklara girdiler

1950'ler

- Bu gelişmeler ~~Yük~~ değişikliğine neden oldu.
- Demokrat parti, işbirlikçi burjuvazi ve kapitalistleşmeye başlayan büyük toprak sahiplerine dayanıyordu
- Ulusal burjuvazinin devlet üzerindeki etkinliği azaldı
- Devlet sektörü değil, özel kesim güçlendirildi

1960'lar

- Ulusal burjuvaziye dayalı 27 Mayıs hareketi giderek işbirlikçi burjuvazinin ve bürokratik burjuvazinin etkisi altına girdi
- Sanayi, ticaret, finans burjuvazisinin en üstleri devletin olanaklarını kullanarak yabancı tekellerle iç içe oldular-işbirlikçi tekелci burjuvazi oldular

1970'lerde ve günümüzde

- Tekelci burjuvazi güçlendi-Tepede 8-10 işbirlikçi tekelci burjuvazi sanayi, banka ve ticarete konumlarını artırdılar
- Tekelci grupların özel bankalarla iç içe geçmesiyle finans kapitalin çekirdeği oluştu
- Bağımlı devlet tekelci kapitalizmi yöntemleri geliştiriyor

Günümüzde ekonomik görünüm

- Sanayi iç pazara yönelik tüketim malları üretimindedir
- Gıda ve tekstil en gelişmiş sanayi dallarıdır-Metal, kimya, lastik ve gemi yapım dallarında gelişmiştir, ancak bunlar montajcı karakterdedir
- Az sayıdaki ağır sanayi işletmeleri, temel sanayi hammaddelerini üreten işletmeler devlet sektöründedir-Devlet ekonomide önemli rol oynuyor
- 500 den çok işçi çalıştıran büyük işletmelerin sayısı 500 dolayındadır
- Dış satımın ana ağırlığı tarım ürünlerindedir-Ekonomik bakımdan aktif nüfusun %60'ı tarımda çalışıyor
- Banka sermayesinin ekonomideki rolü artıyor, finans kapital geliştiriyor.

ÜLKE EKONOMİSİNİN ÇOK YAPILILIĞI

Ülkemiz ekonomisi çok yapıllı olduğundan sürekli bir yapısal bunalım vardır.

Ekonomi şu değişik ilişkileri bağrında taşıyor :

- a) Kapitalizm öncesi ilişki
- b) Kapitalizmin ilk aşamasına özgü ilişki
- c) Kapitalizmin gelişmiş ve son aşamalarına özgü ilişkiler

- 1- TARIMDA-TİCARETTE-PARA İŞLERİNDE : Kapitalizm öncesi yarı feodal ilişkiler.(Ortaklık, yarıcılık, aracılık vb.)
- 2- TARIMDA-ZANAATKARLIKTAKİ : Küçük meta üretimi
- 3- KAPİTALİST KÜÇÜK ÜRETİM
- 4- BÜYÜK YERLİ KAPİTALİST ÜRETİM
- 5- TEKELCİ SERMAYE
- 6- DEVLET KAPİTALİZMİ
- 7- YABANCI SERMAYE

Kapitalizm geliştikçe ilk ikisinin önemi azalıyor ama varlığı sona ermiyor.

Ekonominin bu yamalı yapısı, üretici güçlerin gelişmesini güçleştiriyor, emperyalizme bağımlılığı artırıyor. Sosyal eşitsizlikler, sınıfsal ayrışmalar derinleşiyor. Enflasyon, işsizlik sürekli artıyor.

Türkiyedeki sosyal politik tüm alanlardaki bunalımların temelinde yatan ekonomik bunalım yapısalıdır. Çok yapıllılık sürdükçe sona ermez.

Köklü anti-emperyalist, demokratik dönüşümler ancak yapısal bunalımı sona erdirebilir.

MARKSİSTLER ÜLKELERİ NEDEN SINIFLANDIRIYORLAR

a) Yüksek derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin yanı sıra, ekonomik bakımdan çok az yada hiç gelişmemiş bir dizi ülke vardır. Yani bu farklılaşma kapitalizmin eşitsiz gelişmesi sonucunda nesnel olarak zaten vardır.

b) Kapitalizmin gelişmesi iki ana doğrultuda oldu. Birincisi derinliğine (kapitalist üretim ileri ülkelerde gelişti), ikincisi genişliğine. (sömürge alanlarının yaygınlaşması). Birinci grup ikinci grubun ileri üretim biçimini geçmesini engelledi. Böylece farklı gelişmiş kapitalist ülkeler oluştu. (Gelişmiş kapitalist ülkeler, gelişmekte olan kapitalist ülkeler).

c) Bir şeyi değiştirmek onu tanımakla başlıyor. Farklılaşmayı saptamak KP'ler için somut ön koşuldur. Duruma uygun strateji ve taktiklerin geliştirilmesine ışık tutar.

MARKSİSTLER ÜLKELERİ HANGİ ÖLÇÜLERE GÖRE SINIFLANDIRIR

a) Lenin ülkelerin gelişme derecelerini değerlendirirken sosyalist devrim için maddi koşulların oluşup oluşmadığını araştırdı. Bu nedenle "kapitalist gelişmenin belirli düzeyi" tanımını sık sık kullandı.

b) III. Enternasyonalin 6. Kongresinde onaylanan programda şöyle yazıldı:

- Yüksek kapitalist ülkeler (ABD, Almanya, İngiltere).
- Orta derecede gelişmiş ülkeler ve sömürge, yarı sömürge ülkeler (İspanya, Portekiz, Polonya, Balkan ülkeleri).
- Üçüncü grup (Çin, Hindistan).

c) Orta derecede gelişmiş ülkelerin kıstası şöyledir: "Tarımda yarı feodal rejimin çok önemli kalıntılarını koruyan bununla birlikte sosyalist kuruculuk için vaz geçilmez maddi koşullarında belirli bir asgarisine sahip olan ama burjuva demokratik dönüşümlerini henüz tamamlamamış ülkeler".

Kurtulmuş ülkeler artık gerçek bir tarihsel topluluktur. Sanayileşmiş ülkelere tek yanlı bağlılık söz konusudur. Çok yapıllı bir ekonomi, düşük üretim güçleri düzeyi, orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin çıkarlarını emperyalist devletlerin çıkarlarıyla ve politikasıyla uzlaşmaz bir çatışma içine alıyor.

Ülkelerin sınıflandırılmasında üç değere birincil önem veriliyor.

- 1- Üretici güçlerin durumu
- 2- Üretim ilişkileri
- 3- Sosyal sınıfsal yapı

1- ÜRETİCİ GÜÇLERİN DURUMU

Bunuda bize en iyi GSYÜ ve çalışabilir nüfusun durumu gösterir.

Gayri safi yurt içi üretim, ülke ekonomisinde bir yıllık dönemde elde edilen değerler toplamıdır. "Ücretler + özel ginişim karları + faizler + rantlar + Ortaklıkların dağıttıkları karlar + kurumlar vergisi + ortaklıkların dağıtılmayan karları + sosyal sigorta primleri + vasıtalı vergiler + amortismanlar."

GSYÜ Üretici güçlerin durumunu açıklamaya yararakla birlikte tek başına veya tek tek kalemler halinde ele alınması yanlış saptamalara yol açar. Örneğin, küveytte otomobil sayısı kişi başına diğer en gelişmiş kapitalist ülkelerden fazladır.

Çalışabilir nüfus ve çalışabilir nüfus içinde ücretlilerin sayısı daha az tartışmalı göstergeler olarak değerlendirilir. Emek gücünün mal haline gelmesi, kapitalist üretim ilişkilerinin egemenliğini kanıtlar. Lenin; "Emek gücünün meta biçiminin gelişme derecesi, kapitalizmin gelişme derecesinin bir göstergesidir".

2- ÜRETİM İLİŞKİLERİ

Orta derecede gelişmişliğin en baştaki belirgenliği kapitalist egemen üretim ilişkisi olmasıdır. Bu ülkelerde kapitalist üretim biçimi tek değil ama egemen üretim biçimidir. Kapitalist ilişkilerin var olduğu ama egemen durumda olmadığı ülkelerde orta derecede gelişmişlikten bahsedilemez. Esas olarak sosyalist devrim için maddi koşulların varlığı yani kapitalist ilişkilerin kapitalizmin egemen üretim ilişkisi olarak kendini göstermesi ölçüt oluyor.

3- SOSYAL SINIFSAK YAPI

Ekonominin çok yapıllılığı, işçi sınıfının gelişimi üzerinde olumsuz etki yapıyor. Farklı sektörler, yerli yabancı, kamu özel, küçük büyük şirketler arasındaki farklılıklar işçi sınıfının vasıflarında, kültüründe, örgütlülüğünde farklılıklara yol açıyor. Hizmet sektöründe birikmeler artıyor. Küçük birimlerde çalışan işçilerin sayısı artıyor. Kent ve kır orta katmanları çok büyük bir yer tutuyor. Ekonomik yıkım bir yandan bunları sefalete sürüklüyor, bir yandan da sayısını arttırıyor. Devlet sektörü, özel sektörden bağımsız önemli bir ekonomik yapı olarak varlığını sürdürüyor.

EKONOMİDE ÇOK YAPILILIK

Orta derecede gelişmiş ülkelerde, kapitalizmin egemenliği altında biçimlenen bir çok yapıllılıktan söz ediliyor.

Bugün gelişmiş ya da gelişmekte olan tüm kapitalist ülkelerde ekonomi parçalı bir yapı görünümündedir. Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde çok yapıllılık, egemen üretim biçimi kapitalizmin yanı sıra kapitalizm öncesi ilişkilerin de varlığı demektir. Yabancı sermayenin etkili varlığı da çok yapıllılığın bir başka belirtisidir. Bir yanda kapitalizm öncesi ilişkiler varlığını korurken öte yandan kapitalizmin ilk, orta ve üst aşamalarına ait üretim ilişkilerinin aynı anda varlığı çok yapıllılığın belirgin özelliğidir.

Gelişmiş ülkelerde görülen parçalı yapı ile orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerdeki çok yapıllı ekonomi arasındaki fark, ikincisinde üretim ilişkileri ile üreticiler güçlerin birbirleriyle bağlı olmakla birlikte tam olarak birbirine denk düşen bir yapı göstermemeleridir.

Çok yapıllılığın temel bir sonucu, toplumsal planda pek çok gelişkinin bir arada bulunmasıdır. Bu da işçi sınıfı partisi için artan olanak demektir.

Çok yapıllı ekonomi aynı zamanda yapısal bunalım demektir. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki devresel bunalımlardan farklı olarak bu ülkelerde yapısal bunalım egemendir.

YAPISAL BUNALIM

İkinci Dünya Savaşından sonraki yedinci bunalım olan son bunalım, ABD'deki kapitalist gelişmede yeni bir dönemin, iş alanında aktifliğin azalması ve düşüş döneminin başladığını ortaya koyuyor. Bunalımlar sürekli olarak peşpeşe geliyor ve üretimdeki devresel döngülerle izah edilemiyorlar. Ekonomideki bugünkü gelişmeler üst üste binen ve iç bağlantıları olan bunalımların ürünüdür. Bu bunalımlar, genel bunalım, yapısal bunalım ve sürekli gidip gelen devresel bunalımdır.

Devresel bunalımlar : Gerçek üretim, üretim kapasitesi ve halkın satın alma gücü arasındaki uçurum ile belirlenen kapitalist üretimdeki anarşinin sonucudur.

Yapısal bunalım : Ekonomik alanda yeni bir olgudur, bu kapitalizmin çökme ve genel bunalım döneminde, ileri teknoloji düzeyine kendini uydurmaya istekli ya da yetenekli

olmamasından kaynaklanmaktadır. Bunun sonucu olarak temel sanayiler düşük ücretli yüksek karlı ülkelere ihraç ediliyor, yerli temel sanayilerdeki sermaye yatırımlarında ise uzun bir yavaşlama dönemi görülüyor. ABD Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Gus Hall, "yapısal bunalım tünelinin ucunda hiç bir ışık görünmüyor".

Bu uç bunalımın üstüste binmesinin sonuçları, işletmelerin kapanması, yığınsal işten çıkartmalar, kimi semtlerin tamamen boşaltılması ve elbette, suç işleme, intihar ve akıl hastalıklarının artmasıdır.

ORTA DERECEDE GELİŞMİŞLİK

Orta derecede gelişmiş kapitalizm kategorisi kapitalizmin bir gelişim evresinde ortaya çıktı. Emperyalizme bağımlı kurtulmuş ülkelerin bağımlılık ve gelişmişlik düzeylerini gösteren bir kategoridir. Yoksa kapitalizmin bir gelişme dönemi değildir. Ve de hiç bir gelişmiş kapitalist ülke bu evreyi geçirmemiştir. Zorunlu bir gelişme aşaması değildir.

BAĞIMLILIK

Orta derecede gelişmiş ülkelerin en temel özelliği görece gerilik ve bağımlılıktır. Yeni sömürgecilik yöntemleri egemendir. Sömürgeci sömürüyü olanaklı kılan bazı üretim dalları bu ülkelere kaydırılarak ve onlardan nitelikçe üstün olarak bağımlılığı koruyorlar. Böylece farklı, çarpık gelişme ortaya çıkıyor. (Ucuz işgücü, hammadde ve enerji kaynaklarındaki farklılıklar).

Bağımlılığın derecesi :

- a) Yerli sermaye grupları ~~ve~~ emperyalistlerle bağlarının derecesi nedir ?
 - b) Emperyalist merkezleri ~~ve~~ yerli sermaye gruplarının faaliyetlerinin ne kadarını denetim altında tutuyor ?
 - c) Yabancı sermayenin banka sistemindeki rolü nedir ?
- Yukardaki sorulara verilecek yanıtlarla bağımlılığın derecesi saptanabilir.

TEKELCİ DEVLET KAPİTALİZMİNİN ÖZÜ

Finans-oligarşinin egemenliği ile birlikte, burjuva devletin rolü de değişir. Serbest rekabet döneminde devletin rolü, tüm kapitalist sınıfa yardım etmektir. Emperyalizmde her şeyden önce tekellerin çıkarını korur.

Devlet, emperyalizmden önce sadece sınırlı ölçüde ekonomik işlevler yürütürdü. Örneğin ; Vergi toplamak, ülke burjuvazisinin dünya pazarındaki rekabet gücünü arttırmaktı. Emperyalizm döneminde bu görevler yanında devlet üretim, dolaşım ve dağılıma doğrudan katılır.

Tekelci devlet kapitalizmi, "BURJUVA DEVLETİNİN TEKELLERLE İÇİÇE GEÇMESİ, TEKELLERİN EKONOMİK VE SİYASİ DİKTASININ BİRLEŞMESİ, DEVLETİN, TOPLUMUN EKONOMİK HAYATINA FİNANS OLİGARŞİ LEHİNE DOĞRUDAN KARIŞMASI, DEVLETİN, DEVLET CİHAZINI TEKELCİ EK KARLARINI GARANTİ ETMEDE VE EGEMENLİKLERİNİ PEKİŞTİRMEDE KULLANAN FİNANS-KAPİTAL AZINLIĞINA TABİ OLMASI DEMEKTİR."

Özet olarak, Devlet, tekelci burjuvazinin iş yapan bir kısmı haline gelmiştir. Tüm ekonomik hayat hızlı bir şekilde bürokratlaştırılır. Tekelci devlet kapitalizmi, tekellerin gücüyle devletin gücünü, tekellerin zenginleşmesini arttıracak, işçi hareketi ile ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasını sağlayacak, kapitalist düzeni kurtaracak, saldırgan savaşlar kışkırtacak, bütün bir cihazda birleştirir.

Devletin, tekelci sermayenin egemenlik sistemindeki özel yeri şu nedenlerden oluşur:

a)Günümüz burjuva devleti, devlet bütçesi, sayısız sanayi, ulaşım ve diğer üretim işletmelerini, ticaret tekellerini, kredi kuruluşlarını ve araştırma merkezlerini elinde bulundurur.

b)Hiçbir tekeli grubunun, ülke içinde işçi hareketinin bastırılması, ülke dışında saldırgan bir politika izlenmesi için ordu, polis teşkilatı yoktur. Devletin vardır.

c)Devlet eğitim, sağlık hizmetlerini örgütlediği için toplumun üstünde, kutsalmış gibi görülür. Bu ulusal çıkarlar, ekonominin silahlandırılması, krizin yükünün emekçilerin sırtına yüklenmesi gibi "tüm ulusun" istemleri olarak halka sunulur.

ZAYIF HALKA

Toplumsal devrim, 20. yüzyılda ortaya çıkmıştır. Ve bu toplumsal devrim, çöken kapitalizmle yanyana olan bir döneme rastlar.

İki toplumsal sistem, iki kutup karşı karşıyadır.

Proletaryanın toplumsal devrimi, düz bir çizgi izlemez. Bu süreçte, kesiklikler, ani dönemeçler, gerilemeler olasıdır.

Dünyada devrimler, türdeş bir ortamda değil, kapitalizmin alabildiğine eşitsiz gelişimiyle büsbütün derinleşen farklılıkların bulunduğu bir gerçek dünyada oluyor. Bununla birlikte, kapitalizm, hızlandırıcı olanaklara ve yaygınlaşma araçlarına sahiptir. Bunun anlamı şudur : Kapitalizm, dünyanın birçok bölgesindeki sayısız ülkeyi kendi yörüngesine alır. Böylece, bu ülkelerde karmaşık bir durum ortaya çıkar.

Diğer yönden, sosyalist devrimin ön koşullarını geniş açılı bir yaklaşımla bilmek zorunluluğu vardır. Kapitalizmin zayıf veya kuvvetli halkalarını bilmek bu açıdan önemlidir.

Önce kapitalizmin kuvvetli halkalarına bakalım :

En gelişkin, en güçlü ve devrim bakımından en olgun kapitalist ülkeler, avantajlarını (yani devrimi geciktirmeyi) içlerindeki toplumsal çelişkileri biraz hafifletmek için kullanma olanağına sahiptirler.

Bunun tersi olarak, kapitalist sistemin en az gelişmiş ülkelerinde, biriken çelişkiler bir patlamaya yol açma tehlikesi taşırlar.

Dikkat edilmesi gereken nokta şudur : Şu ya da bu ülkedeki çelişkilerin keskinliği ile o ülkedeki kapitalizmin gelişim düzeyi arasında doğrudan bir bağ yoktur.

Çünkü, sosyalist devrim için gerekli koşulların olgunlaşma açılımlarını, kapitalist sistemin tümünün gelişim yasaları belirler.

Devrim, her ülkede ayrı ayrı mayalanır ve tek tek patlak verir.

Devrim, kapitalist sistemi parçalar ve önce zayıf halkalarda başarıya ulaşır.

Kapitalizmin zayıf halkaları, dünya devrim sürecinin ilk

evrelerinde, pratiğin de ortaya koyduğu gibi, kapitalist sistemin en gelişmiş, dolayısıyla en güçlü, en kuvvetli noktaları dışındadır.

Örneğin, Ekim Devrimi de, kapitalizmin orta düzeyde gelişmiş bir durumda olduğu Rusya'da gerçekleşti.

Neden ? Çünkü, sınıfsal çelişkiler doruğuna ulaşmıştı, proletarya özel bir devrimci mücadeleyle harekete geçmişti, ve köylülükle bağlaşıklık içindeydi. Ne ki, ekonomik bakımdan son derece ağır görevlerle devrim, karşı karşıyaydı.

Lenin şöyle diyordu : "....devrimi Avrupa'da başlatmanın çok daha zor olduğu, bizde ise (Rusya'da) başlatmanın çok daha kolay olduğu, fakat burada (Rusya'da) onu sürdürmenin daha zor olacağı açıktı."

Sosyalizmin maddi ekonomik ön koşullarının en olgun olduğu kapitalist sistemin kalbinde bir devrimi başlatmak güçtür. Çünkü, orası, kapitalizmin en güçlü olduğu yerdir.

TÜRKİYE HALKININ ULUSAL VE SOSYAL KURTULUŞ YOLU

Ülkemizdeki ekonomik, sosyal, politik tüm gelişmelerin temelinde başlıca aşağıdaki gelişmeler yatıyor :

a) Kapitalizmin temel gelişmesi olan emek-sermaye ilişkisi. Bu ilişki bugün büyük ve tekelci burjuvaziyle geniş halk yığınları arasındaki ilişki olarak somutlanıyor.

b) Türkiye halkı ile emperyalizm arasındaki ilişki. Emperyalizm Ülkeye her alandan müdahale ediyor. Halkımızın çıkarları ile emperyalizmin çıkarları taban tabana zıttır.

c) Büyük toprak sahipleri ile köylülük arasındaki ilişki.

d) Egemen Türk burjuvazisi ile Kürt halkı arasındaki ilişki.

Tüm bunlardan da görüldüğü gibi, bir yanda emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi durmakta, diğer yanda, tam karşısında tüm öteki sosyal sınıf ve katmanlar, gruplar saf almaktadırlar. Demekki bu iki ayrı kutup arasındaki ilişki en sivrilen ilişkidir.

Emekle sermaye arasındaki temel ilişkinin çözülebilmesi için koşulların hazırlanması gereklidir. Bizde de önce yukarıda belirtilen, en sivrilen ilişkinin öncelikle çözülmesi gerekmektedir. Biraz daha açarsak, temel ilişkinin çözümü "insanın insan tarafından sömürüsünün ortadan kaldırılması"demektir. Sosyalizm demektir. Oysa bir adımda sosyalizme geçilemez. Daha önce ön koşullarının hazırlığı zorunludur.

Lenin'in "devrimde taktik ve Strateji ilkesi" devrimin iki aşamalı bütünsel süreç içinde gelişeceğini anlatmaktadır.

Her şeyde olduğu gibi devrimde bir başlangıcı olmalıdır. Barışçı, bağımsız, demokratik ve nihayet sosyalist bir Türkiyenin yolunu açmak için;

a) Amerikan emperyalizminin baskı ve dayatmalarına son vermek,

b) faşist rejimi yıkmak ve ulusal demokrasiyi kurmak zorunludur

Demekki şu andaki görev faşist diktatörlüğün yıkılması sorunu en önce halledilmesi gereken bir sorundur. Faşist diktatörlüğün yıkılması ile emekçi halkımız nelere sahip olacak ?

- Genel demokratik özgürlükler yeniden elde edilecek, yani :
- Barış savunulacak, Ülke bir nükleer felaketten korunacak,
- Ülke ABD emperyalizminin jandarması olmaktan kurtarılacak,
- Emekçilerin, köylülerin, gençlerin yağmalanan ekonomik ve sosyal hakları yeniden elde edilecek, genişletilecek,
- Kürt halkı üzerinde ulusal baskı kaldırılacak.

Bütün bunlar, yukarıda sayılan taraflardan emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin karşı cephesinde yer alanlar içinde en geniş birliği sağlayarak aşılabılır. Ulusal demokratik cephede en geniş barış ve demokrasi güçlerinin işçi sınıfınca birleştirilmesi ile

STRATEJİ VE TAKTİK

Marksçı-Leninci öğreti, komünist partilerinin izlediği politikanın teorik temelini oluşturur. Bu bilim, toplumun genel yasallıklarını inceler, ortaya koyar.

Bu yasallıklar öğrenilmeden ve uygulanmadan, ne sosyalist devrim gerçekleştirilebilir ne de sosyalist toplum kurulabilir.

Komünist partileri (KP) baskı ve sömürüye karşı verdikleri savaşında ve/veya ülkede sosyalizm kuruculuğunda izleyecekleri politikayı belirleyen doğrultular hazırlarlar.

Strateji ve taktik, bu doğrultuların somut ifadesidir.

Lenin'de strateji ve taktik kavramları beraber kullanılırken, çağdaş komünist hareket strateji kavramını başlıbaşına kullanmıştır.

Önce strateji üzerinde duralım;

Strateji : Toplumsal gelişmenin belirli tarihsel dönemi içinde işçi sınıfı hareketinin (KP'nin) izleyeceği ana yön, ulaşmak istediği temel amaçtır.

Lenin'in deyişiyle " işçi sınıfının ve O'nun öncü partisinin 'genel ve temel' ödevlerini kapsar."

Komünist partisi stratejisini açık seçik ortaya koymak zorundadır. Bunun için de, devrimin izleyeceği ana amacı belirlemek, ana düşmanı göstermek, bu düşmana karşı bağlaşıklar politikasını saptamak, strateji içinde yer alır.

Strateji, genel olarak zorlayıcı tarihsel nedenler olmadan değişmez.

Genellikle strateji, önceki stratejik ödevler, hedefler gerçekleştirildikten sonra ve ülke yeni bir gelişme aşamasına girdikten sonra, yeni stratejik ödevler öne konur.

Taktik : Belirli somut tarihsel koşullar içinde ana amacı gerçekleştirmek için, kullanılacak savaşım biçimleriyle araç ve yöntemlerin tümünü kapsayan kavrama, taktik denir.

Taktik konulara örnek verirsek : Savaşım biçimlerinden; ekonomik, politik, ideolojik, erki alma biçimi (barışçıl-barışçıl olmayan) bunların kiminin birleştirilmesi, kullanılması,

savunma ve saldırı durumları,

düşman cephesindeki sıtıklar, anlaşmazlıklar, kararsızlıklar, bunlardan yararlanma,

uygulanacak pazarlıklar ve uzlaşmalar,

işçi sınıfının proleter olmayan yığınlarla kuracağı bağlaşıklık politikası, eylem ve cephe birliği...

Lenin'in anlatımıyla " işçi sınıfını devrime hazırlama ve yönlendirme, devrimi ana amacına ulaştırma için, partinin yapacağı günlük eğitim ve örgütlenme işleri" taktiksel sorunlardır.

Lenin Marksçı taktiği şöyle tanımlıyor : " Çeşitli savaşım biçimlerini birleştirme, bir biçimden diğerine ustalıkla geçme, yığınların bilincini aralıksız yükseltme ve kollektif çalışmaları durmadan genişletme."

Taktik, stratejiye oranla daha esnek ve daha dinamikdir.

Strateji ve taktik arasında sıkı bir birlik vardır. Taktik ödevler, stratejik amacın devrimci özünü zedelememek zorundadır.

Komünist partilerinin politikası yani "strateji ve taktiği", oldukça güç ve karmaşıktır. Çünkü, strateji ve taktik, bir bilim olduğu kadar bir sanat işidir de.

Bir bilimdir, çünkü; politik ana doğrultuyu hazırlamak, toplumun derin bir bilimsel çözümlemesini yapmayı, belirli tarihsel koşullar içinde sınıfsal güçlerin konumunu, oranını bilime dayanarak ortaya koymayı gerektirir.

Diğer yönden bir sanattır, çünkü; hazırlanan bilimsel, gerçek politik doğrultuyu başarıyla pratiğe uygulamak gerekir. Bu da, başlı başına bir sanattır. Eğer, bu sanat başarılmasa, en yetkin bir politik doğrultu veya program yaşama geçemez, boş laftan ileri gidemez.

TOPLUMSAL DEVRİM

Toplumlar da gelişim içindedirler. Gelişim tek düzeyde olmaz. Bu süreç içinde dönüm noktaları vardır. Bu noktalara devrim denir. Örneğin Üretim alanındaki sanayi devrimi gibi. Fakat bu ve bunun benzerleri toplumsal devrim değildirler. Toplum bir sosyo-ekonomik kurumdur. Böyle bir kurumun daha yüksek bir kurum tarafından ortadan kalkmasını sağlayan yasaya uygun gelişme ve nitelikçe sıçrama toplumsal devrimdir. Bu nitelikçe sıçrama, bu dönüşüm, ekonomik temeli ve bu temelin üst yapısını, politik ilişkilerini vb. kapsar.

Her toplumsal devrimin belirleyici sorusu, iktidar sorusudur. Hangi sınıf hangi sınıfsal amaçla politik iktidarı ele geçirmiştir ve kullanmaktadır.

Tarih, egemen sınıfların ayrıcalıklı konumlarını hiçbir zaman kendiliğinden terketmeyeceklerini, tersine bu yeri korumak için ellerindeki tüm egemenlik araçlarından yararlandıklarını göstermektedir. Bu göz önüne alınırsa yeni toplumun kurulması da devrimsiz gerçekleşemez.

Toplumsal devrimlerin itici gücünü üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki çelişki oluşturur. belli bir aşamadan sonra eski yapıllı üretim ilişkileri, maddi üretimin kaynağı üretici güçlerin ilişkisi olmaktan çıkar. Aralarında çelişki başlar. Bu toplumsal devrimlerin kaynağı olur.

TOPLUMSAL DEVRİMLERİN TİPİ

Devrimin tarihsel tipini belirleyen, onun içeriği ve çözüm için gündeme aldığı görevlerdir.

- Hangi sınıfların devrimle iktidara geçtikleri,
- Devrimin hangi politik ilişkilerde yenilikler gerçekleştirdiği,
- Hangi yeni toplumsal düzeni kurduğu, devrim tipini belirleyici etmenlerdir.

İlkel toplumdan köleci topluma, oradan feodalizme giderek kapitalizme ve sosyalizme geçiş toplumsal devrim tiplerine örneklerdir.

DEVİRİM'de BARIŞÇI YOLMU, YOKSA SİLAHLI AYAKLANMAMI ?

Bu sorunun cevabına geçmeden DEVİRİM sözcüğü altında yatan anlamı kısa da olsa bir inceleyelim:

Gelişen üretim güçlerine ayak bağı olan halâ . hazırdaki eskimiş üretim ilişkilerinin yıkılıp, yerine bir yenisinin kurulması eylemine devrim denir.

Bu gün yeryüzünde milyonlarca insan açlığa terkedilmiştir. Bunun aksine insanoğlu üretim araçlarının teknik yapısını son derece geliştirmiştir. İnsanoğlu kendini üretim araçlarının teknik yapısına göre geliştirmek zorundadır. İnsanın en önemli ve güzel yanını çalışmadır. Oysa kapitalist ülkelerdeki işsizlik sayısı her geçen gün artmaktadır. Tekniğin yapısı geliştikçe işsizlik artmaktadır deyince, gelişen üretim güçlerine bir engel var demektir. Bu engel ise, kapitalizmin mülkiyet ilişkisidir. Yeryüzünde bir çok ülkede kapitalist ilişkiler, insanlığın gelişmesine ayak bağı olmaktadır. Kapitalizmin elindeki temel üretim araçlarının bir devrim sonucu toplumsal mülkiyete geçirmek işi tüm insanlığın önünde duran sorundur. Ancak bu hangi yolla yapılmalı? Acaba barışçıl bir geçişimmi yoksa silahlı bir ayaklanmamı?

Bu gün sosyalist mücadelenin can alıcı sorunu, devrime giden yolun hangisini seçmek sorusunda yatmaktadır. Devrimci mücadele şeklini seçerken, söz konusu olan ülkedeki kurumları, toplumun geleneklerini, göreneklerini de hesaba katmak gerekmektedir.

Evvela baştan devrim yolu seçme sorunu, devrimci bir taktik sorunudur. Devrimci taktikler, subjektif değil objektif yasallıklara göre saptanır. Nesnel koşulların olgunlaşması durumunda ise işçi sınıfı silah seçmeyi burjuvaziye yaptırır. Burjuvazinin seçtiği silaha göre silah seçilir. Deyilse, her hangi bir öznel istem doğrultusunda yol seçimi kırım yaratır.

Engels, işçi sınıfına, burjuvazinin bıraktığı her boşluktan yararlanmayı, ve bunu da daha geniş emekçi yığınlara devrimci ruhu aşılamak için kullanmayı öğütlüyor.

Marksist-Leninist ilkeler kan dökmek için deyil, toplumsal emeğin en az kayıpla hürrüyetine kavuşması için yaratılmıştır. Sınıfına en önemli silahı vermiştir.

LENİN; gelecekteki gelişmelere bağlı olarak iktidara gelme yöntemi olarak her iki yolu, barışçı yahut silahlı, devrim sürecinin unsurları olarak kabul etmiştir, ve silahlı bir ayaklanmayı daha muhtemel görmüştür.

Lenin, 1905-1907 devrimci dönemlerindeki çalışmalarında Rusya işçi sınıfının çarlığa karşı silahlı mücadelesinde şöyle diyordu:

" Son tahlilde , siyasal özgürlük ve sınıf mücadelesi sorunlarını sadece kaba kuvvet çözümler ; bu kuvveti hazırlayıp örgütlemek ve onu salt savunmak için değil, aynı zamanda saldırı için de kullanmak, bizim görevimizdir. " (a.g.e., c.9, s.30)

Burada dikkat edilirse, Lenin, SON TAHLİLDE diyor. Bizim de buradan şunu çıkarmamız gerekli: Silahlı mı?-Barışçıl mı? seçeneklerine cevap vermeden ülkemizin içinde bulunduğu yeryüzü genelini iyi araştırıp, ülkemizin içinde bulunduğu durumunu gözden geçirip, örgütlü gücün konumuna göre yol seçmeliyiz.

Yine Lenin'den bir örnek, 1917 devriminden hemen önceki duruma göre devrimci yolun seçimine:

"Rus devriminin barışçı gelişimindeki tüm umutlar kesinlikle yok olmuştur. Nesnel durum şudur:Ya askeri diktatörlüğün tam zaferi, yahut işçilerin silahlı isyanının zaferi. (Bütün iktidar Sovyetlere) belgisi, Nisan ayında, Mayısta ve Haziranda, 5-9 Hazirana kadar, yani erkin gerçekten askeri diktatörlüğe geçmesine kadar mümkün olan devrimin barışçı gelişiminin belgisi olmuştu. Şimdi bu belgi yanlıştır, çünkü bu erkin geçişi farkedilmiyor ve sosyal devrimciler ve Menşevikler devrimi satmışlardır. Ne macera, ne ayaklanma, ne bireysel direniş, ne de çıkışı olmayan denemeler, tek tek gericiliğe karşı koymak için davaya hizmet etmezler, aksine sadece durumun, işçiler ordusunun dayanıklılığını ve konumlarını, güçlerin silahlı isyana hazırlanmalarını, onların burada değinilen gerçeklerin ve akımların bir araya gelmesi halinde mümkün olan zaferi için olağanüstü zor koşulların varlığını açıklıkla görülmektedir.

Hiç bir şekilde anayasal ve cumhuriyetçi hayal yok, barışçıl yol üstüne hayal yok, şimdi kazakların provakasyonlarına gelmek yok, aksine güç toplamak, örgütlenmek ve silahlı ayaklanmaya inatla hazırlanmak var. Eğer krizin gidişi, onu yığınların gerçek katılımında bütün halkın dayanışması ile yapılmasına olanak verirse. Toprağın köylülere verilmesi, gerçek isyan olmadıkça gerçekleşemez, çünkü erki almayı başarak karşı devrim, toprak sahipleri ile sınıf olarak birleşmiştir.

Silahlı isyanın hedefi, partimizin programını gerçekleştirmek için, sadece erkin fakir köylünün destek verdiği proletaryaya geçişi olabilir. " (Lenin, 10 (23) Temmuz 1917, Band III, Sayfa 322)

Lenin, tüm koşulları iyice değerlendirdikten sonra, hatta devrim hareketinin başlamasından bir kaç ay öncesine kadar değerlendirme yaptıktan sonra böylesi bir karara varmıştır. Bizim de yapacağımız budur. Şimdi iki yolu da bir gözden geçirelim:

1. Silahlı ayaklanma ile devrim:

Tarihte bir çok örnekler göstermiştir ki, gerekli objektif koşullar mevcut olduğu zaman açık bir silahlı eylem yoluyla devrimci şittet, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesi için en etken yoldur. Ancak, burjuvazi, işçi sınıfının legal mücadelesinin yollarını engelleyip yani kapatıp, açık bir zorba yoluyla silahlı direnmeye baş vurduğu zaman ve işçi sınıfının büyük çoğunluğunu silahlı bir mücadeleyi kavradığı zaman böylesi bir mücadele yolu seçilir. Burada işçi sınıfının örgütlü gücünün önemi büyüktür. Çünkü işçi sınıfının örgütlü gücü olmadan eylem hedefine ulaşmaz.

Lenin, silahlı ayaklanma şekline şu sıralamalarla yol gösteriyor:

"

1. Ayaklanmayla asla oynamayın; ve ona başladığınız zaman, sonuna kadar gitmeniz gerektiğini iyice anlayın.
2. Belirleyici noktada ve belirleyici anda güçlerin büyük üstünlüğünü sağlayın, aksi taktirde, daha iyi hazırlanma ve örgütlenme avantajına sahip olan düşman, ayaklanmayı bastıracaktır.
3. Ayaklanma bir kez başladıktan sonra, çok büyük kararlılıkla hareket etmelisiniz; ve ne olursa olsun, mutlaka saldırıya geçin. Savunma, her silahlı ayaklanmanın sonudur!
4. Düşmanı gafil avlamaya ve güçlerinin dağınık olduğu zamanı ayarlamaya çalışmalısınız.
5. Ne kadar ufak olursa olsun (Bir kasaba söz konusuysa, saatlik de olabilir), günlük başarılar için mücadele etmelisiniz; ve her ne pahasına olursa olsun, moral üstünlüğünüzü korumalısınız. "

Görüldüğü gibi bu işler öyle kolay cinsinden işler değildir. Bu tür bir ayaklanmaya ustalık ve yürek gerekir. Bu ayaklanmalar sırasında Lenin'in önerileri, önemli merkezleri, haberleşme noktalarını ve ekonomik kilit noktalarını ele geçirip, ne pahasına olursa olsun korumalı ve düşmanı yalıtlayarak askeri destekten uzak tutmayı ögütlemektedir. Silahlı ayaklanmaların önemli koşullarından birisi de askerler içinde siyasal çalışmanın önemidir. Hiç olmazsa askerlerin bir kısmını devrime kazanmalıdır. Ancak bu da yetmez: Ayaklanma koşullarının olgunlaşması ve siyasal bir devrim ordusunun oluşturulması, güçlerin toplanmasıyla ve işçi sınıfının bağlaştığı olan diğer katmanlarla sıkı bir ilişkinin kurulması zorunludur. Nesnel koşullar ne kadar hazır olursa olsun, öncü güç silahlı ayaklanmaya devrimci bir çalışma yapmadan, işçi sınıfının kitle desteği çalışmalarını yani müttefikleriyle ilişkilerini kurma yolunda çalışma yapmadan yola çıkmak kırım demektir. Bu ise sonuçta karşı güce güç verecektir. Karşı gücün elindeki olanaklar, hiç bir zaman göz ardı edilmemelidir.

2. Barışçı yoldan iktidara geliş:

Yeryüzünde barışçı yoldan iktidara geliş bazı ülkelerde olmuştur. Ancak, bu ülkelerde de çatışmalar olmuştur. Salt barışçı yoldan, hiç zora baş vurmadan iktidara geliş hâlâ hazırda görülmemiştir.

1919 yılında Macaristan'da barışçı yoldan iktidara geliş denebilecek gelişmeler yaşanmıştır. Bu da yine o zamanki dünyanın içinde bulunduğu koşullara bağlı olarak gerçekleşmiştir. 1918 yılında monaşi idaresi, burjuva-demokratik devrim yoluyla erkten uzaklaştırılmıştır. Liberal burjuvazi iktidara gelmiştir. Burjuvazi koolisyon hükümeti kurmuştur. Bu hükümet, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarını korumak için sürekli işçi ve köylü hareketlerine karşı durmuş ulusal azınlıkların bağımsızlıklarını kabul etmemiştir. Hükümetin güvendiği dal, burjuvazi ve ağalardır. Ancak, iç ve dış politikada halkın desteğinden yoksun kalınca iflaz etmiştir. Bunun üstüne, işçi sınıfı inisiyatifini eline alıp sosyalist bir cumhuriyet istekini ileri atmıştır. İşçi sınıfının bu istemlerini köylüler, kentli küçük burjuvazi destekledi. Komünist görüşler, yığınlar arasında hızla yaygınlaştı ve benimsenmeye başladı. Tabandan korkan sosyal demokratlar, komünistlerle birleşti. Halk, silahlıydı ve savaşmaya hazır vaziyetteydi. Ülkede işçi sınıfına ve yandaşlarına karşı koyacak güç yoktu. Devrimcilerin gücünden korkan burjuvazi, savaşmamaya karar vermek zorunda kaldı.

Barışçı yoluyla devrim, iktidara geliş, Doğu Avrupa'da bazı ülkelerde, Hitler faşizmi yıkıldıktan sonra gerçekleşmiştir. Çünkü bu ülkelerde Hitler faşizmi ile işbirliği içinde olan egemen güçlerin en gerici kesimi ülkedeki prestijlerini kaybetmişlerdir. Komünist partileri halkın yanında değer kazanmıştır. Buradaki komünist partileri özellikle yığınlar arasında çalışmaya ve yığın bağlarını güçlendirmeye önem vermişlerdir. Yığınlara giderlerken bağımsızlık politikasını öne çıkarmışlardır. Devrimci sloganlarını öne çıkartırlarken, halkı devrimci biçimde eğitmişlerdir. Halkı harekete geçirmişlerdir. Mitingler, grevler ve barışçı gösteriler düzenleyip halka kendilerini kabul ettirmişlerdir. Ancak bu arada gerici güçler de karşı devrim örgütlenmesi içindeydiler.

Çekoslovakya örneği bir başka açıdan örnek olarak incelenebilir: 1948 yılında çok gergin bir durum vardı. Gerici burjuvazi, sağ kanat sosyaldemokratlarla birlikte Ulusal Cephe'yi devirmek, komünistleri hükümetten uzaklaştırmak ve tekrar burjuvazi-demokratik bir düzeni kurmak için darbeye hazırlanıyordular. Komplocular uluslar arası emperyalizm'den büyük yardım ve destek görüyorlardı. Nihayet 1948 yılında, 12 tane gerici bakan,

zamanın başbakanının kendilerini destekleyeceklerini kabul ederek istifalarını bastılar. Böylece komünistler iktidardan atılacak, kendilerinin tarafında yer alacağını sandıkları başbakan ise komünistlerin olmayacağı bir hükümeti kuracağını hesaplamışlardı. Komünist partisi ise derhal halka bir çağırısı yaptı: Halk demokrasisi çağırısıydı. Halk'ta işçi sınıfının güçlü desteğiyle hükümeti destekledi. Böylece hükümet, işçi ve köylü temsilcileriyle desteklendi.

Barışçıl yoldan iktidara gelen devrimciler, devrim öncesi dinamik çalışmalarını devam ettirmelidirler, çünkü karşı devrimciler her an karşı bir devrim hareketini örgütleyebilirler. Devrimci hükümet, halkın çıkarları doğrultusunda cesaretle kararlar almalı uygulamaya çalışmalıdır. Barışçı yoldan sosyalizme geçiş çok karmaşık bir sorundur. Parlamentoyu, gazete ve dergileri, radyo ve televizyonu, burjuvazinin pisliklerini ortaya dökmek için kullanmak etkili bir girişimdir. Bu zor bir görevdir de.

Barışçı yolla iktidar olmayı tek bir yol olarak benimsemek, çalışmalarını buna göre yapmak, devrimci hareketi çıkmaza, kırıma götürür. Bu yolda, işçi sınıfı geniş bir parlamento çoğunluğunu sağlamak zorundadır. Bu durumda, devrim, hem tavandan, hem de tabandan gelişmelidir.

Markşçılık-Lenincilik, olası bir barışçı yoldan iktidar olmayı hayal etmenin budalalıktan başka bir şey olmadığını vurgulamaktadır. Her duruma hazır olunmalıdır. Tarih henüz ketiksiz bir barışçıl veya silahlı devrime tanık olmamıştır. Bu güne kadar pratik bize şunu yaşatmıştır: Barışçı olan ile barışçı olmayan iç içe yaşanmıştır. Barışçı dediğimiz örneklere bakıyoruz; her an elde silah, bazı ülkelerde patlak veren savaşçı durumlar, bazı ülkelerde tetikte bekleme.....

Bu nedenle devrim tiplerinin yalnız bir tanesini mutlaklaştırarak çalışma yapmak yanlıştır. Birisinde sol oportünizme, diğerinde sağ oportünizme düşülür. Her ikisi de halkı ve devrimci güçleri kırdırır.

Bizim için söylenecek şudur: Somut durumun, somut tahlilini yapmak. Bu tahlillere göre taktik kararlar almak.....

ULUSAL DEMOKRASİ

Temel devlet tipleri yanısıra, karmaşık sınıf yapılarına sahip ara devlet tipleri de vardır.

Kimi zaman erkler, iki sınıfın ittifakına dayanabilir. Tarihte buna örnek olarak, 1848'den sonra Almanya'daki biçimle, 1917 Rusyası Şubat'ındaki biçim gösterilebilir.

Bilindiği gibi, sosyalist devlet, genellikle bir halk demokrasisinden ya da ULUSAL DEMOKRASİ devletinden sonra gelir.

TKP'nin yeni Program'ına göre, sosyalizme yolu açacak, antiemperyalist demokratik halk devrimi devleti olacaktır. Birinci aşamanın ilk evresini ise, ULUSAL DEMOKRASİ oluşturacaktır.

Bu konuda Lenin, kapitalizmin geri bir gelişme düzeyinde bulunduğu ülkelerde bir halk devleti (ne ki, henüz sosyalist değil) doğması olasılığını kabul ediyordu.

Böyle devletler; İŞÇİ SINIFI ile KÖYLÜLÜĞÜN, egemenliğinden oluşacak, öncülük işçi sınıfının olacaktır.

Kapitalizm aşamasından geçmemiş, ne ki bağımsızlık kazandıktan sonra bağımsız gelişme yoluna giren ülkelerin çoğu ULUSAL DEMOKRASİ DEVLETİ kurmaktadır.

Bunun yanısıra çağımızda birçok ülke, bağımsız bir ulusal demokrasi devleti yaratmak zorundadırlar.

Bu, siyasal ve ekonomik bağımsızlığı tutarlı bir biçimde savunan, emperyalizme ve askeri bloklara, toprakları üstündeki savaş üslerine veya kurulmasına, sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe, karşı mücadele eden bir devlettir.

Bu devlet, zorbaca iktidar yönetimlerine karşıdır.

Halka güvence altına alınmış geniş demokratik haklar ve özgürlükler verir. Örneğin : Konuşma, düşünme, yazma, basın, toplantı, politik partiler, kamu örgütleri, vb. gibi...

Bu devlet, halkı devlet politikasının saptanmasında söz sahibi yapar. Onlara toprak reformu ve öteki demokratik ve toplumsal değişikliklerin yapılması için yetkiler verir.

Bu devlet güçlendikçe, toplumsal ilerleme alanında hızla yol alır. Barış, demokrasi ve eski-yeni sömürgeciliğin kökünün kazınması için verilen savaşımда etkin rol oynar.

Kaynak : Diyalektik ve Tarihi materyalizm. Bilim y. Sayfa 233-234

HALK

HALKIN ÖNEMİ

VE HALK DEVRİMİ

Tarihin yaratıcısı ve toplumsal ilerlemenin gerçekleştirilmesinde belirleyici güç, halk yığınlarıdır.

Devrimin öznesi olan halk yığınlarına hangi sınıf ve katmanların girdiğini bilmek olağanüstü önem taşıyor.

Halk : Toplumun maddi zenginliğini üreten emekçi yığınlardan ve nesnel konumları gereği belirli bir çağda, belirli bir ülkede ilerici tarihsel görevleri çözebilen tüm sınıf ve katmanlar "halk" kavramı içinde yer alır.

Emekçiler, her zaman halkın belirleyici kesimini oluştururlar. Üretimin taşıyıcısı olarak, toplumsal ilerlemenin temel koşulunu meydana getirirler ve sömürülü toplumlarda her zaman baskı ve sömürü altındadırlar. Bu nesnel nedenlerden dolayı, toplumsal sorunlara sürekli ilgi duyarlar ve her zaman ilerlemeden yana olurlar.

Çıkarları tarihsel ilerlemeye karşı olan sınıf ve katmanlar, halk yığınlarını sömüren ve baskı altında tutanlar, halktan sayılmazlar. Bunlar halkın düşmanıdırlar.

Halk kavramında dikkat edeceğimiz nokta, belirli bir zaman içinde ve öne konan hedefler açısından, halk kavramı içinde yer alan güçlerin değişebileceğidir. Ne ki, emekçiler halk yığınları içinde sürekli yer alan bir ana güçtür.

Bunu örneklersek : 1979 İran Devrimi'nde Şah karşıtı değişik burjuva güçler halk içinde yer alıyordu. Çünkü, tarihsel aşamada öne konan amaç, şahlığın yıkılması ve yerine daha ilerici bir erkin kurulmasıydı. Bunun için İran Devrimine, HALK DEVRİMİ diyoruz. Diğer taraftan, TKP'nin öngörüsüne göre, Ulusal Demokrasi hedefine vardıktan sonra, gelecek aşama HALK DEVRİMİ'dir. Bu aşamada, burjuvazinin hiçbir kesimi yer almayacaktır. Bu aşamada, halk işçi sınıfı, emekçiler, köylüler ve orta katmanlardan oluşacaktır.

Lenin, devrim ve halk devrimi konusunda, şu örnekleri göstererek şöyle diyordu : " 1905 Ocak^{Burjuva} Rus devrimi, gerçekten bir halk devrimiydi, çünkü bu devrimde halk yer aldı, aktif katıldı, istemlerini savundu.

1908 Osmanlı burjuva devrimi ise, bir halk devrimi değildi. Çünkü, halk bu devrimde aktif yer almadı, katılmadı, istemlerini savunmadı.

ULUSLAR TEORİSİ

İnsanlığın ilerlemesi her zaman sınıf, ulus, vb. insan topluluklarının birbirinin ardısına ya da yan yana ortaya çıkışına yol açmıştır.

Tarihsel bir insan topluluğu biçimi olan ulus, özü olsun, özellikleri olsun son derece karmaşık bir organizmadır. Marksçılık-Lenincilik ulusların ortaya çıkışını doğrudan doğruya kapitalist çağa bağlar. Toplumsal gelişme sürecinde kapitalizmin evresinin kaçınılmaz bir ürünü olarak ortaya çıkan uluslar sosyalist toplumda da varlıklarını sürdürürler.

Yükselen kapitalizmin koşullarından hareket eden Marks ve Engels "ULUS" un oluşumundaki var oluş koşullarını şöyle saptamışlardır:

- A) Toplumsal gelişmenin bir biçimi olan ulus, kapitalizmin doğuşunun ve gelişmesinin ardından, yasal düzenliliklere uygun olarak sahneye çıkar.
- B) Ulusların kurulmasında, ilerlemesinde ve ulusal düzeydeki ilişkilerin gelişmesinde ekonomik etkenlerin, özellikle ortak ekonomik yaşamın temeli olan ortak pazarı belirleyici rol oynar.
- C) Sınıfsal etkenler belirir, bunun sonucu bir tarafta proletarya enternasyonalizmi, diğer tarafta burjuva milliyetçiliğinin nüfusunu büyük ölçüde etkiler.
- Ç) Ulusların kuruluşunda ortak dil ve ortak toprak önem taşır.
- D) Uzlaşmazlıklar barındıran toplumlarda sınıfsal bakımdan "Ulusal kültür" çelişkiler içerir. Bu ulusal kültür, ulusal bilinç ve ulusal karakteri güçlü bir şekilde etkiler.

Yukarda sayılan özellikler içinde "Ortak pazar" a sahip olmak maddesi ulusun var olma koşulları için vaz geçilmez bir karakter taşır. Yani diğer özelliklerin olmaması ulusa ulus olma niteliğini kaybettirmezken, "Ortak bir pazara sahip olmak" özelliği olmaz ise ulus olma niteliği zedelenir.

Şimdi karmaşık bir konu olan "Ulusal sorun" ile ilgili bazı önemli soruları Lenin'e yönelterek onun ağzından cevaplayalım :

Lenin, ulusal sorunun çözümünü, emekçilerin sosyalizm için verdikleri savaşımın ayrılmaz bir parçası olarak gördü.

SORU: Bu onun ulusal sorunu ikinci dereceye attığı anlamını mı taşır ?

Kesinlikle hayır. Lenin işçi sorununa kıyasla, yani sosyalizm ve işçi sınıfının toplumsal kurtuluşu için savaşıma oranla ulusal sorunu kuşkusuz birinciye bağımlı kıldı, ona bağladı. Sadece ve sadece sosyalist devrim ulusların eşit haklı, ulusal baskı ve düşmanlığın aşılmasının yolunu açar. Ama Lenin şundan da emindi ; emekçilerin toplumsal kurtuluşları, ulusal baskı kalkmaksızın olanaklı değildi. Görülüyorki bura da hepsi bir biri ile bağımlıdır.

Anti-komünizm Marks, Engels ve Lenin'i ulusal sorunu proletaryanın sınıf savaşımı çıkarına bağımlılığının altını çizdikleri gerekçesi ile "ulusal nihilizm ile suçlarlar. Bilimsel komünizmin kurucuları, ulusal sorunu sosyalizme bağımlı kılmakla onun içeriğini boşaltma veya ikinci dereceye alma arasında benzerlik aramadılar. Ama sınıf mücadelesini uzlaşmaz toplumun gelişiminin itici gücü olarak gördüler. Aynı zamanda da insanların sadece sınıflara ait olmadıklarını, değişik ulus ve haklardan geldiklerini de dikkate aldılar. İşte bu nedenle pek çok yönden sosyalizmin kadere ulusal sorunun doğru çözümüne bağlıdır. Marks, Engels ve Lenin uzlaşmaz sınıflar ortadan kaldırılmaksızın ulusal baskının da aşılmayacağını belirttiler.

Halkın % 40'ı Ekim devriminden önce Ruslardan ve % 60'ı Ukranyalılar, Belorusyalılar, Ermeniler, Özbekler ve diğer uluslardan oluşan Rusya için yaşamsal önemi olan konu şuydu ; Ülkede sosyalizmin kadere içi birinci derecede önemli olan bu % 60'ın kiminle yürüyeceği, devrim savaşımında barikatın neresinde duracağıdır.

Temelde ulusal sorun, Rus işçi sınıfının köylülük ile bağlaşıklığına bağlı idi. Bu bağlaşıklığı Lenin her zaman toplumun sosyalist dönüşümlerinde belirleyici güç olarak kabul etti.

Lenin çok uluslu bir birlik devleti, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğini kurdu. Aynı anda ulusların ayrılma hakları içinde olmak üzere kendi kaderlerini tayin hakkını savundu. Bu 1903 Rus komünistlerinin ilk programında ulusal soruna ait temeli oluşturdu.

SORU: Burada bir çelişki yokmu ?

Hayır, hiç bir çelişki yok. Lenin ulusların birliği konusunda aşağıdaki noktadan hareket etti : "Biz kendi kaderinin kendisi tarafından belirlenmesi hakkını istiyoruz, yani bağımsızlık, ezilen ulusların ayrılmalarının özgürlüğünü istiyoruz. Ekonomik bakımdan parçalanmış veya küçük devlet fikrini düşlediğimizden değil, aksine tam karşıtı büyük devlet ve yakınlaşma ve ulusların kaynaşmasını arzu ettiğimiz içindir. Ama bunlar gerçek demokrasi, gerçek enternasyonalizm temeli üstünde olabilir. Ayrılma özgürlüğü olmaksızın da bu temel kurulamaz.

Lenin'in karşıtları ulusların ayrılma hakları projesinin sadece propaganda olduğunu iddia ediyorlar.

SORU: Bu sav doğrumu ?

Gerçek tam bunun karşıtlığını onaylıyor. Sovyet hükümeti Lenin'in başkanlığında örneğin 1918 de daha önce Rus imparatorluğuna bağlı Finlandiyaya bağımsızlık tanıdı. Çünkü bu ülkenin temsilci organları ayrılmayı arzuladıklarını bildirmişlerdi. Ayrıca devrimin ilk gününden itibaren komünist partisi ulusal sorunun pratikte çözümüne başladı. Tüm ulusal ve sosyal öncelikler kaldırıldı. Tüm halklar Sovyet devletlerinin inşa edilmesinde görev aldılar. Ekonomik yaşamda, kültür, eğitim vb. alanlarda eşitliği sağlamak aşırı zordur. Lenin Rusyanın geri kalmış fakir uluslarından ve halkından sosyalist olmalarını çok zor olacağının bilincindeydi. Bu nedenle bütün Rusyanın bir kültür devriminin ve ekonomisinin sosyalistçe yeniden yapılandırılmasının planı üstüne çalışmayı başa aldı.

KAPİTALİZMDEN-SOSYALİZME GEÇİŞTE SOSYALİST DEVRİM VE

SOSYALİST TOPLUM KURMANIN GENEL YASALLIKLARI :

- Proletarya devrimini yapmak,proletarya diktatörlüğünü kurmak. İşçi Sınıfının Marksçı-Leninci partisi tarafından emekçi yığınların yönlendirilmesi.
- İşçi Sınıfıyla köylülüğün ve diğer emekçi katmanların bağlaşıklığının kurulması.
- Başlıca üretim araçları üzerindeki kapitalist mülkiyetin tasfiyesi ve bunlar üzerinde toplumsal mülkiyetin kurulması.
- Tarımın aşama aşama sosyalist dönüşümü
- Ulusal ekonominin planlanması
- Aydınlar kadrosunun yetiştirilmesi
- Ulusal baskıların tasfiyesi,halklar arasında eşitliğin ve kardeşliğin kurulması
- Sosyalizmin kazanımlarının iç ve dış düşmanlara karşı korunması.
- Proletarya enternasyonalizmi.

GENEL YASALLIKLARIN UYGULANIRKEN DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN ÖZGÜL KOŞULLAR :

- Ülkenin doğal koşulları(toprağın verimi,gerekli madenlerin oluşu)
- Ülkenin coğrafi konumu
- Ekonomik ve politik gelişme düzeyi
- Politik erkin karakteri(cumhuriyet,diktatörlük,faşizm,vb.gibi)
- Devletin askeri ve politik aygıtının gücü
- Sınıf yapısı,sınıflar arası güç dengesi
- Politik partiler,partilerin karşılıklı ilişkileri ve yığınlar üstündeki etkileri
- Yığınların tarihsel gelenekleri ve politik deneyimleri(devrimci, ve parlamenter)
- Köylülerin özel mülkiyete bağlılığı
- Halkın dinsel inançları,dinin halk üstündeki etkisi
- Ülkenin ulusal özellikleri,nufusta ulusal ve etnik karakter
- Sömürgecilik kalıntıları
- Proletaryanın politik olgunluğu,örgütlülük derecesi,ülkenin en büyük işletmelerindeki ve en önemli ekonomik merkezlerdeki yoğunluğu.
- Burjuvazinin gücü ve direnç derecesi,yığınları seferber etme ve aldatma,oyalama,etkileme yeteneği
- Uluslararası durum

6 Aralık 1987 - FKP programı

(alıntılar)

A. EKONOMİYİ DEMOKRATİKLEŞTİRMEK, SERMAYENİN SULTASINDAN ÇIKARMAK.

4. FRANSA'NIN ULUSLARARASI İŞBİRLİĞİNİ GELİŞTİRMEK

Dinamizmini ve tam egemenliğini yeniden bulan ve ekonomisinin büyümesini garanti altına alan bir Fransa aynı zamanda diğer ülkelerle işbirliğini geliştiren bir Fransa emektir. Bunun için şunlar gereklidir :

1 - Donanılar konusundaki açıkların azaltılmasına öncelik tanıyarak, Federal Almanya, ABD, Japonya, İtalya ile değiş tokuşumuzu (échange) yeniden dengelemek.

2- Paramızın dolar ve mark karşısında değerini yeniden kazandırmak. Bu , uluslararası finans pazarlarının , bizim finansmanımızdaki rolünün azaltılmasını, değiş tokuşlarımızda doların kullanılmasını içerir.

3- AT içinde uygulamaya konan kemerleri sıkma, esneklik, yıkma, kamu fonlarının saptırılması(kaçıırılması), düzenleme bozuklukları, önlemlerini reddetmek. Bu yönde yapılmış anlaşmaları iptal etmek. Araştırma ve üretimi geliştirmeyi, iş alanları yaratmayı, halkların gereksinimlerini karşılamayı hedef alan her ulusun egemenliğine saygı temeli üzerine oturtulan işbirliği anlaşmaları önermek. Bu anlaşmalar tüm Avrupa ülkelerine açık olmalı ve ~~xxx~~ daha ileri giderek ABD ve Japonya karşısında ekonomik ve teknolojik konumları yeniden kazanmaya katkıda bulunmalıdır.

4- Dolar'ın hegemonyasına karşı durmak ve Avrupa'da büyümeyi ve en iyi bir dengeyi kolaylaştırmak için , Avrupa Para Sistemi dönüşürmelidir. Eğer böyle bir dönüştürme reddedilirse Fransa Avrupa Para Sisteminden çekilmelidir. Bu durumda, Avrupa'da ~~xxxxxxx~~ ~~xxxxxxx~~ her türlü egemenliği reddeden yeni bir para işbirliği için görüşmeleri sürdürebilecektir.

5- Sosyalist Ülkelerle değiş tokuşun (echange) fevkalade potansiyeli kullanılmalıdır. Fransa'nın sosyalist ülkelerle işbirliğinde geride kalmasının yarattığı boşluğu kapatması ülkenin çıkarıdır. Bu, özellikle iş alanları yaratmak bakımından önemli bir kaynak

olacaktır.

Öte yandan, sosyalist ülkeler ve diğer ülkelerle araştırma, donatım malları, mekanik inşaat, enerji, zırai-kimya, elektronik, telekomünikasyon, aeronotik, espace alanlarında büyük planların oluşturulması olanakları vardır.

6- Gelişmekte olan ülkelerle işbirliğinin geliştirilmesi ile edeme ve gelecek için vageçilmez birşeydir. Fransa bu yönde girişimlerde bulunmalıdır. Öncelikle Afrika ülkelerinininki olmak üzere borçları iptal etmelidir. - Yenilerde Kanada bunu yaptı. - Aynı şekilde işbirliği, ortak üretim anlaşmalarının gerçekleştirilmesi ile bağlı olarak, bu ülkelerin üretim kapasitelerini artırmaya ve gıda yetersizliğini giderme, donanım, taşıma araçları, sağlık, kadro yetiştirme... alanlarında gelişmelerine yardımcı ~~olacaktır~~ olacak yeni krediler açmalıdır.

B. KURUMLARI DEMOKRATİKLEŞTİRMEK ÜLKENİN ÖZGÜRLÜĞÜNÜ GARANTİ ALTINA ALMAK

2.- FRANSA'NIN EYLEM ÖZGÜRLÜĞÜNÜ GARANTİ ALTINA ALMAK

1) Halk egemenliğinin kullanılması Fransa'nın eylem özgürlüğünü, tam bir bağımsızlığını içerir. Fransız halkının iradesinin ~~ifadesi~~ ifadesi, yasa^{lar} uluslarüstü organların kararlarına bağımlı olamaz. Fransa'da yasama konusunda yalnızca Fransız parlamentosunun üstünlüğü vardır. Ülkemizin, ~~ekonomik~~ ^{ekonomik} sosyal, kültürel çıkarlarına zararlı her türlü karar ve düzenlemeler geri çevrilmelidir. AT çerçevesinde, her durum için, oybirliği kuralı konulmalıdır.

2.) Sosyal ve ulusal alanda gerilemeleri, ~~ekonomi-~~ ekonomimizin yabancı sermayenin egemenliği altına girmesini hızlandırıcı etkileri olan ve ~~Fransa'nın~~ Fransa'nın bağımsızlığına ve kimliğine zararlı olan Tek Bağıt söz konusu edilmeli, Büyük Avrupa Tek Pazarı projesine ilişkin direktiflerin uygulamaya konmasına karşı durulmalıdır. Uluslararası ilişkilerinin bütününde olduğu gibi AT içinde de, Fransa, kendi egemenliğini koruyacak, kendi seçmelerini kendi yapacak biçimde hareket etmelidir.

D. İNSAN HAKLARI VE FRANSA'NIN DÜNYADAKİ ROLÜ

.....

4.) Türkiye'nin AT'ye üye olması projesine karşı çıkılmalıdır.

Demokrasi yerleştirilmediği ve Kıbrıs'ın birbölümünü işgalde devam ettiği sürece, bu ülkeye mali yardım söz konusu olmamalıdır. Fransa ~~xxxxxxx~~ 1915 Te Ermeni halkının uğradığı sokırımını resmi olarak tanımalıdır.

A. SİLAHSIZLANMADAN YANA AKTİF BİR FRANSA İÇİN. BARIŞÇI BİR FRANSA'NIN HİZMETİNDE BAĞIMSIZ BİR MİLLİ SAVUNMA İÇİN.

2) Fransa her tür Avrupa Ordusu'na hayır demelidir; hangi biçim altında olursa olsun Federal Almanya'nın nükleer silahlara sahip olmasını reddetmelidir; her türlü ortak kumandayı, Atlantik bütünleşmiş Askeri Örgütü NATO'ya açık ya da örtülü biçimde olsun her türlü geri dönüşü, milli savunma için gerekli silahların her türden ortak üretimine karşı çıkmalıdır.

YENİ

B. ~~XXXX~~ ULUSLARARASI İLİŞKİLER KURMAK .

1. AVRUPA KİTASI ÜZERİNDE YUMUŞAMA VE İŞBİRLİĞİ İÇİN

1. Her devletin egemenliğine ve bağımsızlığına saygı içinde, Atlantik'ten Urallar'a kadar çatışmanın yerini yumuşama ve işbirliği almalıdır.

~~xxxxxxx~~ Fransa, Avrupa'da Kollektif bir güvenlik ~~başlamasına~~ varılması için ve mevcut Viyana Konferansının başarısı için çaba göstermelidir.

2. Fransa, Helsinki Belgesi'nin uygulanması ve zenginleştirilmesi için çalışmalıdır. Bu ise ~~xxxxxxx~~, silahsızlanma ve karşılıklı güven için ~~xxxxxxx~~, ekonomik, sanayi, bilim, uzay, çevre korunması alanlarında işbirliğinin geliştirilmesi için, (kültürel, sportif...) insani ilişkilerin yeni bir atılım kazanması, insanların ve fikirlerin serbestçe dolaşımı, savunma ve insan haklarının genişletilmesi için politik önlemler alınmasını içerir.

3. Emekçilerin, ekonomik ve Sosyal gelişmenin Avrupa'sını kurmak gerekir. Avrupa'da sermayenin değil emekçilerin karşılıklı çıkarlarını gözetken güçlü işbirlikleri oluşturmak gerekir. Yeni bir büyüme için iş yaratan alanları ve meslek eğitimini finanse etmelidir. Her halk kullanımına hazır zenginlikleri çoğaltacak biçimde pazarlarını yeniden örgütlenmelidir. Yeni ücretlilere haklar tanınmalıdır. Sosyal yasalar ~~xxxxxxx~~ yukarıdan uyumlaştırılmalıdır. Bu temel üzerinde dünyanın bütün ülkeleri ile değiş tokuşu geliştirmeli ve ABD ve Japonya'ya karşı bağımsızlığımızı garanti altına almalıdır.

4) Avrupa'da boykot ve amborga politikalarını terketmelidir, "stratejik" diye nitelendirilen malların sosyalist ülkelere ihraç edilmesini engelleyen ve bu ülkelerle değış tokuşu ciddi bir biçimde engelleyen COCOM kuruluşundan çekilmelidir.

5) Kıta düzeyinde fevkalade işbirliği olanakları vardır. Avrupa Halklarının ~~ortak~~ uzun bir ortak tarihleri, ortak kökleri ve ortak uygarlıkları vardır. Fransa bütün ülkelerle işbirliğinin geliştirilmesine katkıda bulunmalıdır. Çok biçimli kültürel değış tokuşu geliştirilebilir ve geliştirilmelidir. Bilimsel ve teknik, elektronik, enformatik, telekomünikasyon, okyanusun ve uzayın olanaklarının araştırılması, biyoteknoloji, robotik... alanlarında fevkalade işbirliği potansiyelleri vardır. BU aynı zamanda demiryolları taşımacılığı veya zirai alet-makinaları alanları içinde de geçerlidir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI KURUMU
TÜSTAV

AVRUPA TEK BAĞITI :

FRANSA VE FRANSIZ HALKI İÇİN CİDDİ BİR TEHDİT

Maxime GREMETZ

Cumhurbaşkanı ve Başbakan, kendi ifadelerine göre " nüks farkı" bile olmaksızın, tam bir anlaşma içinde şu ünlü 1992 Avrupası'nı hazırlıyorlar. İşte bugün, her alanda ~~ulusların~~ ^{ülkenin} görüşünü hazırlayan, onu çok uluslu/sermayenin isteklerine boyun eğdiren Avrupa kapitalist bütünleşme ateşini birlikte körüklüyorlar.

Bir ulusun dış politikası her zaman iç politikası ile bağımlıdır. Bazan ikisi arasında belli bir ayrımın bulunduğu görülebilir-çok sayıda ülke kapitalist mantığa uygun bir sosyal ekonomik politika uygulamakla ~~birlikte~~ birlikte aynı zamanda bir barış ve silahsızlanma politikası izlemekten de geri kalmıyorlar- ama temel olarak bir ülkenin yetkilileri seçtikleri temel hedeflere göre bir/politika izlerler.

Fransa'ya gelince, her gün gittikçe daha açık bir biçimde görülüyor ki - Sosyalist Parti'nin, RPR ve UDF'nin ve belirtmeye gerek var mı bilmem Milliyetçi cephenin yöneticilerinin ortak yönde yaptıkları politik seçmelerde ~~ya da~~ sosyal, ekonomik, politik ve askeri hedefler ulusal ve uluslararası planda sıkı bir biçimde birbirine bağlıdır. Durumun ciddiyetini daha kavramak ve sürdürülecek yapıcı bir savaşım için bunların oluşturulduğu uluslararası durumu gözden geçirmek yararsız olmayacaktır.

HANGİ ULUSLARARASI ORTAMDA ?

Uluslararası ortam, gelişmiş kapitalist ülkelerde(kemerleri sıkma, sefalet, yoğun işsizlik, sanayiın tahribi, ~~birçok~~ on milyonlarca bireyin yaşam güvensizliği) nin eşlik ettiği krizin yoğun bir derinleşmesi ile belirleniyor. Aynı zamanda borçlarla, haksızlıklarla, sosyal eşitsizliklerle boğulmuş olan gelişmekte olan ülkelerde ve halklar için de durumun daha da kötüleşmesi olarak görülüyor. Üstelik bunlar, olağanüstü teknik gelişmelerin(insanların hizmetine konulması halinde) ihtiyaçların giderilebileceği bir dönemde oluyor.

Ama aynı zamanda, emekçilerin, halkların bu politikalara karşı daha güçlü ve kararlı bir direnme içine girdiklerini ve sosyalist ülkelerde derinlemesine bir değişme hareketinin geliştiğini de görüyoruz.

Durumun karmaşıklığını basitleştirmeden ve önemini gözden kaçırmadan

milyarlarca insanda şu düşünce yavaş yavaş oluşmaya başlamaktadır: birbirine radikal olarak karşıt iki tip toplum seçimi, gene aynı şekilde karşıt sonuçlara götürür. Bu, Sovyetler Birliği ve Sosyalist ülkelerin iyi niyetlerini eylemlerle uluslararası kamuoyuna kanıtladıkları barış ve silahsızlanma alanında belli bir süredenberi görülmektedir. İnsanlığın geleceği için belirleyici olan bu boyutun da ötesinde, dünyanın barış, halkların kurtuluşu, sosyalizm yönünde gelişmesini gösteren değişiklikler de söz konusudur. Bu ise büyük sermayenin çıkarlarını dışa dışı ^{savunmayı} seçmiş olan güçlerin önünde ciddi ~~xxxxxxx~~ bir sorun yaratmaktadır.

Temelde, Amerikan emperyalizmi bugün, yeniden saldırıya geçme yollarını arama biçiminde yaptığı seçmenin yarattığı gelişkilere çarpmaktadır.

Uzay da içinde olmak üzere silahlanma yolunu seçmesi bir yandan hem kendinin hem bağlaşıklarının açıklarını derinleştirdi, ekonomisini zayıflattı, öbür yandan uluslararası düzeyde derin bir barışçı hareket seferberliğine yol açtı. Daha yeni olarak, Sovyetler Birliği'nin barış ve silahsızlanma politikası, bu seçimleri bir politik "pranga" biçimine dönüştürdü ve ABD'nin dünyadaki konumlarını zayıflattı. ~~ABD'nin~~ ABD'nin Fransa'nın da yardımıyla Pers Körfezi'nde bile bile yarattığı tehlikeli gerilim bu değerlendirmeyi yalanlamıyor.

Böylece yaratılan durum, büyük kapitalist ~~gmxm~~ gurupları sürekli olarak peşinde oldukları mali rantabiliteyi elde edebilmek için uluslararası düzeyde yeniden yayılma ~~xx~~ (yeniden açılma)ya götürmektedir. Bu yeniden açılma, emekçileri sövmeyi yoğunlaştırma "özgürlüğü" ne konacak bütün "köstek"lerin ortadan kaldırılmasını öngörmektedir. "Batının savunulması" ve "liberalizmin erdemleri" örtüsü altında amaçlanan sosyal hakların büyük ölçüde geriletilmesidir.

KAPİTALİST AVRUPA BÜYÜK SERMAYENİN PROJELERİNDE

Bugün hiçbir ülkenin kendi geleceğini uluslararası işbirliğini düşünmeksizin öngöremeyeceği açıktır. Ama tüm sorun bunun nasıl, hangi amaçla, niçin olacağını bilmekte yatıyor. Herkesin kendine özgün nedenleri var. Amerika ve Japonya kapitalist gurupları sömürü alanlarını genişletmek için gereksinim duyuyorlar. Gelişmekte olan ülkeler yıllar boyu süren sömürgeciliğin ve yeni sömürgeciliğin sonuçlarının acısını çekmektedirler ve çok uluslu tekeller gene de onların suyunu sıkmaya devam etmek istiyorlar. Ama bunun da bir

sınırı var. Bir yandan halklar için içine karışmaya başladılar. Diğer yandan diktatörlükleri izleyen hükümetler ciddi güçlüklerle karşı karşıyadırlar.

Sosyalist Ülkeler, bazılarının çeşitli biçimlerde önlemler almayı çalıştıkları önemli sorunlarla karşı karşıya bulunsalar da geçtiğimiz yıllardan dersler çıkardılar ve kapitalist krediden çok kendi aralarında karşılıklı yarar sağlayan işbirliğine yöneliyorlar.

Bu durumda, çok uluslu tekeller, bir yandan dünyamız için tehlikeler yaratan insanlığı yıkıma götürecek bir silahlanmayı sürdürmeye çalışırken diğer yandan çabalarını "Avrupa Pazarı" üzerinde yoğunlaştırıyorlar. ~~EmxXX~~ Bir Avrupa kapitalist "bütünleşmesi" ~~üzzerin~~ projeleri yönünde atılan adımlar dün başlamadı. Avrupa Ekonomik Topluluğu geçenlerde 30 uncu yılını doldurdu ve oniki ülkeyi kapsıyor. Şimdi herşey gösteriyor ki 1992 ye kadar niteliksel olarak yeni bir üst aşamaya geçilmek isteniyor. Bunun en önemli göstergelerinden birisi (en önemli göstergesi) 1985 te kararlaştırılan ve ulusal parlamantolar tarafından onaylanan (Fransa'da yalnız komünist milletvekilleri ~~X~~ karşı oy verdi) Avrupa Tek Bağıtı'dır

FRANSA ULUSLARÜSTÜ BÜTÜNLEŞMENİN SIVRI UCUNDA

Avrupa Tek Bağıtı projesi onaylanmak üzere Millet Meclisi'nin Dış İlişkiler Komisyonu'na geldiği zaman taşıdığı ciddi tehlikeleri ortaya koyan yalnız komünist milletvekilleri oldu. Aynı tutum Meclis'te de gözlemlendi : Bir metin daha olsa ne olacak, temelde büyük sonuçlar getirmez, deniyordu. Ama pek te öyle değildi. Kabul edilen metin ,gerçekte, her alanda tam bir uluslarüstü topluluk yaratmanın yollarını açıyor ~~em~~.

~~Ekonomik boyut bugünkü kadar ~~xxxxxx~~ genişletilemeyecektir ~~xxxxxx~~~~
Bağıtın ~~Şimdiye~~ ~~Şimdiye~~ kadar hemen en ~~çok~~ fazla bir birliktelik içinde "itiraf" ettikleri boyutu, ekonomik boyut oldu. Yani Ünlü " Büyük tek iç Pazar."

Değiş tokuşun (échange) tam bir kanalizasyonunu, arz ve talebin daha iyi ayarlanmasını, sanayi ve teknik kapasitelerin yeniden dağıtımını, üretkenliğin ve etkinliğin artırılmasını sağlayacaktır, deniliyordu... Bu güzel sözlerin arkasında bugün uygulamaya konulan sert gerçekler ~~xxx~~ vardı. Çünkü "tek pazar" tek hedef olarak sermayelerin büyümesini seçmiştir. ~~Sonuçlardan~~ Sonuçlar daha şimdiden iş (istihdam) alanında gerileme, aşırı sömürüdür. Bunlar ~~xxxx~~ Avrupa'yı kurmak için hedeflenen "inşa" tipinin ~~xxx~~

ve sus", işte tüccarların Avrupası'nın sosyal politikası budur.

Yaratmak istedikleri gelecek, ülkemizi kendi ekonomik ve sosyal politikasını seçmek hakkından mahrum edecektir, demek pek te abartılı birşey olmayacaktır. Avrupa'nın "uyumluluğu"ndanberi emekçilerimize, çiftçilerimize sayısız olumsuz kararlar daha şimdiden dayatılmış durumda değil mi? 28-29 haziran(1987) de Bruksel'de toplanan -Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın tek sesle konuşulduğu olgusunu kutladıkları- ~~Avrupa Topluluğu~~ Avrupa Topluluğu Konseyi toplantısında varılan sonuçlar, öngörülen hedefleri açıkça ortaya koyuyor: "Topluluğun temel görevlerinden biri tek pazarın gerçekleştirilmesini ve ekonomik ve sosyal uyumluluğun sağlanmasını içeren ortak bir ekonomik alan(espas) oluşturmaktır." Metin ayrıca ~~ayrıca~~ belirtiyor: "Üye devletlerin ekonomik ve parasal yönden uyumlu bir yönelime (convergence) girmeleri ve özellikle Avrupa Para Sistemi'nin güçlendirilmesi bunun temel elemanlarından."

Avrupa Topluluğu Konseyi, (kamu pazarları açılması, sermayelerin yakınlaşması, sigortalar, diplomaların karşılıklı olarak tanınması, ve bir Avrupa Hukuk Kurumu yaratma hedefleri yönünde) alınması gereken kararları sayarak şunun ısrarla belirtiyor: " Bu kararlar 1988'in sonundan önce etkisini duyurmalı ve böylece bu hedeflerin gerçekleştirilmesi ekonomik uygulayıcılar ve sosyal partönerler(işçi işveren ilişkilerindeki yanlar anlamına) tarafından geri dönülmez şeyler olarak kabul edilmeli." Ve nihayet, " yapısal fon "(fonds structurel) için ayrılan fonlar 1992 ye kadar iki misline ulaşmış olmalıdır. Bunu para planında açılan tartışmalarla bir arada düşününce ulusal egemenliğin söz konusu edildiğini söylemeye hak kazanmış oluyoruz.

Bundan birkaç ay öncesine kadar (ister sağ partilerden, ister sosyalist partilerden olsun) fransız politikacıları daha tedbirli bir tutum içindeydiler. Mitterand'ın her zaman çokça "avrupacı" olduğu biliniyor. Gollist dönemden ve halkımızın (partimizin aktif bir biçimde katıldığı) savaşımlarından miras kalan bir tür ulusal "konsansüs" onları eylemde tam olarak değilse bile (partimiz daha Giscard d'Estaing döneminde atlantikçisapmadan söz etmişti) sözlerde tedbirli olmaya zorluyordu.

Konu böylesine ciddi olmasa, Chirac'ın François Mitterand'ın artık "Gollist olduğu", çünkü dış politika da içinde olmak üzere ~~hava~~

her noktada anlaştıklarını ima eden konuşmalarını tebensümle karşılayabilirdik. Üstelik bu, Cumhurbaşkanının şu açıklamayı yaptığı bir zamanda oluyor : " Bütün halklar çatlıyor (parçalanıyor, ^{dağlıyor} anlamına), bütün sınırlar bu çeşitli baskılar altında ortadan kalkıyor. Fransa bütün gücüyle bu döneme girmeye hazırlanmalıdır. "

Farklı amaçlara yönelen eylemleri gizlemek için farklı sözler söyleme tedbirliliği de artık bırakıldı. Avrupa Tek Bağıtı bir kez imzalandı ya artık kapitalist bütünleşme hareketini hızlandırmak için sürekli olarak kullanılan bir alet haline geldi : Oybirliği kuralı kalmadı artık, bundan böyle " çoğunluk" karar verecek. Laurent Fabius ve Michel Rocard Avrupa parasına doğru adımların hızlandırılmasını ve dış politikada Federal Almanya'nın görüşü alınmadan bir tutum tesbit edilmemesini istiyorlar.

Tek Bağıt ta bunu öngörüyor zaten : " Devletler...birlikte ortak bir dış politika oluşturmak için çalışırlar." ve " dış politikanın ~~xxxxxx~~ genel çıkarlarla ilgili tüm sorunları ~~xxxx~~ ... için " devletler kesin tutumlarını tesbit etmeden önce karşılıklı danışmalarda bulunurlar."

" 92 HEDEFİ " : İÇ POLİTİKA BOYUTLARI

"1992 Perspektifi"nin ideolojik planda, ^{aşırı kemer sıkma} ~~halkımıza~~ halkımıza dayatmak istediği ~~semer sıkma~~ girişimi için nasıl kullanıldığı ortada. Ülke içinde inandırıcı kanıtları olmadığı için (daha az iş, daha az sosyal korunma, daha az hizmetler ve sonuçta bunu "modernizm" diye yutturmak güçleşmeye başladı) bizi şimdi Avrupa'nın geleceği adına uyutmaya çalışıyorlar. Ama direnme gittikçe güçleniyor. Sınıf bilincini ve ilerici değerlere bağlılığı ^{paralel} geriletme konusunda sağın ve Sosyalist Parti'nin yürüttükleri çabalar pek ~~çok~~ etkisiz olmadıysa da, toplumun yeniden düzenlemesine bağlı, bizim politik peyzajın yeniden biçimlendirilmesi diye adlandırdığımız şeyin, yaşama nedeni olarak yalnızca mali rantabiliteden (rentabilite ~~finansiere~~) başka birşeyi olmayanların uzun bir dönem için kaygılardan uzak kalmalarını garanti alacak bir duruma ~~gelmedi~~ geldiği ise pek te söz konusu değildir.

Ama Bunun için herşeyi yapıyorlar. Başını kaldırmaya kalkanlara ya da başka bir politika öngörenlere vurulan darbeler ağırdır : yersiz ağır önlemler, cezalar, işten ~~çıkarmalar~~, kovuşturmalar.. hiçbirşeyden geri durulmuyor bu yönde. Bunlar da yeterli gelmiyor. Cumhur-

başkanının "Avrupa sayıklamalarındaki çılgınlık" ta buradan geliyor. Başbakan da onunla paralellik içinde, bir zamanlar geçerli olan farklı farklı Avrupa kavramlarının ~~varlığını~~ varlığını hatırlatarak " biraz da ideolojik olan bu muhalefet", " Avrupa politikasının gelişmesi boyunca çok zayıflamıştır" ve " bugün, yarın Avrupası'nın ne olması gerektiği konusunda hemen hemen genel bir anlaşma vardır." biçiminde konuşmaktadır.

Gerçekte yapılanları gözlediğimiz zaman, sağ partilerin de sosyalist Partinin de ^{Fransa'nın} dış politikasının hem de sosyal ekonomik politikalarının ulusal düzeyde değil "sözde "avrupalı" denilen bir düzeyde belirlenebileceği bir durum yaratma peşinde olduklarını düşünmekten kendimizi alamıyoruz. Böylece, eğer halkımızın çoğunluğu bir başka seçme yapma isteği gösterse, büyük sermayenin çıkarlarını koruma yolunda halkın iradesini hiçe indirmek için " korkuluklar" ortaya ~~dükülecektir~~ dükülecektir. (burada korkuluk kelimesi köprü, merdiven korkuluğu anlamındadır.)

ASKERİ BOYUT "AVRUPACI" DÜZENLEMENİN MERKEZİNDEDİR.

Güçlendirilmekte olan Avrupa bütünleşmesi sürecinin yaşama geçirilmesinde askeri sorunlar özgün bir yer tutuyorlar. Ülkemizde önemli sayıda iyi niyetli insan Cumhurbaşkanının barış ve silahsızlanma konusundaki olumsuz tavrını şaşkınlıkla karşılıyor. Nedir ki bu tutum dün başlamadı. François Mitterand'ın amerikan pershingII ve cruise füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesine destek verdiği ve uzayın silahlandırılmasında çıkar gördüğü hatırlardadır. (1984 şubatında LA HAYE da, " Uzay konusunda bir Avrupa birliği bana göre, yarının askeri gerçeklerine en iyi adapte olabilmeyi sağlayacak bir cevaptır." diyordu.) Ama, fransız yetkililerinin - Ülkemizi, bundan böyle olanaklı duruma gelmiş olan ~~sıxık~~ nükleer silahsızlanma sürecinin en kararlı biçimde karşısına koyan- bugünkü tutumunu, ülkemize uluslararası planda oynatmak istediklerin rolün ne olduğu ile birlikte görmedikçe anlayamayız.

askeri
Fransız dış politikasında ^{askeri} bütünleşmeye verilen özgün yer üzerinde daha önce de durduk. 1985 te Bonn zivesinde François Mitterand ABD'nin Cenevre Konferansı'ndaki uzlaşmaz tutumunu desteklemiş ve Sovyetler'in görüşmelerdeki ve nükleer denemeler konusundaki önerilerine karşı tavrı almıştır.

Geçen yıl Tokyo'da Yedilerin toplantısında (bu Chirac ve Mitterand'ın birlikte oturma politikası ~~xx~~ dönemindeki ilk toplantıydı) ~~piç~~ akort-

suz hiçbir ses çıkarmayan bir "duo"nun görüldüğünü belirtmiştik. Cumhurbaşkanlığı sözcüsü de ikiye arasında amerikaya tam bağıllık biçimi altında gerçek bir "ortak program " olduğunu söylemişti. Tavr almalar - ve girişimler- o gündenberi daha da ciddi bir durum kazandı.

Avrupa Tek Bağıtı'nın Millet Meclisi'nde komünist grup dışında tüm guruplar tarafından onaylanması "enformasyon" aracı denilen büyük basın yayın tarafından önemsiz ~~birşey~~ birşey gibi sunuldu. Aynı şey, gene ~~kemi~~ yalnız komünist milletvekillerinin muhalefet ettiği Askeri Programlama ~~Yasası~~ Yasası için de yapıldı. Ama bunlar kamuoyunun dikkatinden kaçmadı: Beş yıllık programda yeni nükleer silahlar üretmek, uzayın askerileştirilmesine katılmak, kimyasal silahlar ve nötron bombası imal etmek, Mururoa'daki nükleer denemeleri sürdürmek, ve silah satışını daha da yoğunlaştırmak için 474 milyar frakk. Fransa'nın Sovyetler Birliği önerileri ile açılan silahsızlanma perspektifine verdiği cevap işte bu.

Öyle ki ABD'nin bile, bazı çekincelerine rağmen, örneğin en azından Avrupa'daki orta ve kısa menzilli nükleer silahlar konusunda ciddi olarak tartışmak istiyor görüldüğü bir zamanda oluyor bu. Fransa'nın bu konuda sözde "zaten kendisi ile ilgisi olmadığı" nı ekleyerek karşı bir tavır almayacağını söylemesi için önce Federal Almanya'nın "evet" demesi gerekti. (yani *Fransa'nın Avrupa'dan gelişmesi konusunda*)

~~xxxxxxx~~ Bunlar Avrupa'nın askerileştirilmesi sürecini hızlandırmaktan başka birşey yapmadı.

Birçok yorumcular kendilerine sormaya başladılar : Acaba Fransız yetkilileri ülkeyi ne pahasına olursa olsun bir Batı Avrupa boyunduruğu içine sıkıştırırken ve bunu, ekonomik planda Federal Almanyanın daha da egemen olacağını bile bile yaparken (ülkenin düşmekte olduğunu ~~kendi~~ gerçeğini inkar edip onu yeniden düzene koymaya soyunan bu aynı kişiler) , askeri planda - özellikle nükleer alanda- Fransa'nın Avrupa'da ve dünyada önemli bir rol oynamasını garanti altına almak gibi bir seçme yapmadılar mı? temel olarak ? Böylece diğer alanlarda adımların hızlandırılması için askersel bütünleşme alanındaki adımlar zorlanmakla kalmıyacak ~~xxx~~ bir çeşit Fransız " özgünlüğü" olarak yerleştirilecektir. Bu yaz ayları boyunca Raymond Barre, Jacques Chirac, Michel Rocard, François Mitterand'ın birkaç gün ara ile yaptıkları konuşmalar bunun böyle olduğunu açıkça gösterdi. Hepsi önce Avrupa üzerine yemin ediyorlar. Hepsi ekonomik, parasal ve politik birlik öngörüyorlar. Ve hepsi Avrupa savunmasına büyük ve önemli bir yer veriyorlar.

Raymond Barre " sürekli mükemmelleştirilmesi güvenliğimiz için temel eleman olan caydırıcı nükleer gücümüz"den söz ederek ~~xxxxxx~~ bizi " sonuçta yalnızca ulusal olabilecek bir strateji içine hap- solmamaya" davet ediyor. " Biz, diye ekliyor, ortak stratejik uzayın örgütlenmesi aşamasına girmeliyiz." Ve " gerçekte bizim stratejik uzayımız Avrupa uzayı değil midir?" diye sorarak " Avrupa konusun- da en ~~xxxxxx~~ büyük ölçüde bir Avrupa dayanışmasını oluşturmak için insiyatif almaya"çağırıyor. Onun ~~ixix~~ göre önce Federal Al- manya ile başlamalıdır bu.

Aynı kaygıyı Rocard'da da görüyoruz. ABD'yi ziyaretinde Schultz ve Weinberger'in kendisine ~~xxxxxxx~~ silahsızlanmada " sıfır noktası" nın (option zero) Avrupa'nın nükleer silahlardan arındırılmasına götürmeyeceğini söylemelerinden ile "temin edildiğini" söylüyor. Rocard kaygılarının bir "Avrupa savunması" ile gideril- diğini görmeyi dilemektedir. Bu savunma "yeni bir uluslararası anlaşma"yı görmektedir. "ABD ile karşılıklı iyi bir anlayış hava- sı içinde Avrupa savunmasını geliştirerek" buna Federal Almanya ile başlanabilir. Michel Rocard klasik (konvansiyonel) silahlar aña- nından başlamayı ~~engörüyorsa~~ öneriyorsa da partisinden meslek- taşı Jean - Pierre Chevenement başka bir aşama öngörüyor. Avrupa savunması için öngörülen şemasın ne olabileceği üzerine sorulan bir soruya : "Federal Almanya'ya en azından iki düzey içeren bir caydırma konsepti temeli üzerinde ortak bir savunma önermelidir. Birinci düzey klasik (konvansiyonel)....Jutland'dan Alplere kadar yayılan 35 tümenlik fransız-alman gücü, ikinci aşama ise ~~xxxx~~ fransız nükleer şemsiyesinin alman toprağı üzerine genişletilmesi."

Bu düşünceler Savunma Bakanı André Giraud'ya da uygun gelmektedir. O da şöyle söylüyor : " Avrupa'nın ekonomik değişiklikleri elbette ki politik değişikliklerin eşliğinde olacaktır.ve Avrupa güvenli- ğine doğru bir değişikliğe yönelmedikçe politik değişiklik ola- maz." Ve " sonbahara kadar Batı Avrupa Birliği vasıtasıyla ortak açık düşünceler ileri sürülebileceğini" ümit ederek " fikirlerini daha da belirginleştiriyor:" Bunlara bir örnek verelim: mesela nükleer gücün gerekliliği bütün Avrupalıların üzerinde anlaştığı bir düşün- ce. Bir Avrupa savunmasını yalnızca konvansiyonel silahlar üzerine kuramayız." Sonra aynı anlayış içinde bir "silahlanma ortak pazarı" kurmayı öngörüyor.

Başbakan Chirac ta bu konuda bir kenarda kalmıyor. Cumhurbaşkanı'nın onayı ile, " ilkeleri bakımından Batı Avrupa Birliği'ndeki ~~xxx~~ desteğ- rimiz tarafından kabul edilen " diye tanımladığı bir " Avrupa Güvenliği

Charte'ı" (Avrupa Güvenliğinin ilkelerini gösteren bir metin) takdim ettikten sonra Fransız- Alman yakınlaşması konusunda François Mitterrand'a saygılar iletiyor : " kabul ediyorum ki savunma alanında yirmi yıllık bir gecikmeyle Elysee Anlaşması ruhuna yeniden gelmek için Mitterrand'ın girişimini beklemek gerekti.-Muhalefette olduğum ~~bu~~ dönemde ben de belirtmiştim bu ihtiyacı.- "

François Mitterrand geçtiğimiz 14 temmuzda görüşlerini daha da belirginleştirdi : " Yarın için dileğimiz bir Avrupa savunmasının oluşturulması, Avrupa,Batı ülkelerinin kendi güvenliklerini kendilerinin garanti altına almasıdır. Elbetteki bu,onları ABD'ye bağlayan ittifakın çerçevesi içinde olacaktır..." Söz konusu ülkelerin farklı askeri statüleri olmasından (özellikle Federal Almanya'nın nükleer gücü bulunmayışından) duyduğu üzüntüyü bildirerek " bir Avrupa güvenliği oluşturmak için fransız-alman ilişkileriyle başlayan akıllı bir yaklaşım" önerdi ve sonra da ekledi " ekonomik Avrupa oluşuyor, politik Avrupa yavaş yavaş kuruluyor... askeri Avrupa ise bunun vazgeçilmez çimentosudur."

Federal Almanya'ya nütron bombası yerleştirilmesinin gerekliliği konusunda Pierre Messmer ve Charles Hernu benzer açıklamalar yapmaktan ~~keskin rahatsızlık~~ rahatsızlık duymuyorlar. Bir fransız-alman tugayı oluşturulması onaylandıktan sonra 16 temmuzda alınan bir fransız-alman helikopteri yapma kararı artık ciddi bir anlam kazanıyor. Fransız kamuoyunda görülen kaygılar nedeniyle tedbirli olmakla birlikte,söz konusu olan, bugün artık bazılarının " fransız savunma politikasının gollist dogmaları" diye nitelendirdikleri yaklaşımı adım adım ortadan kaldırmaya gitmektir. İşte bu yöneliştir ki bir gazeteciye Raymond Barre, Jacques Chirac,Michel Rocard,ve François Mitterrand'dan " Ulusal bağımsızlığın artık yıpranmış ve tiftiklenmiş - evet,bu nitelermeyi yapmaya cüretetti-bayrağın ana gene de hâlâ hep birlikte yükseltilmeye devam eden bayrağını" terk ederek son tabuları da yıkmalarını istemeye kadar götürdü. Geçtiğimiz günlerdeki bir açıklamasında Laurent Fabius'un yaptığı da tam buydu işte.

BAGIMSIZLIK,ULUSAL EGEMENLIK VE YENI ISBIRLIGI

Adalet,özgürlük ve barış komünistlerin önümüzdeki 26. Kongrelerinde tartışacakları programın ^{uc} temel eksenini oluşturuyor. Bunlar sermaye güçleri ile direk çatışma alanlarıdır. Geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan olgular bizim Merkez Komitesinin mayıs toplantısında söylediğimiz şu sözlerde ne kadar haklı olduğumuzu gösteriyor : " Bizim

partimiz dışında bütün partiler, Avrupa burjuvazileri ile tam eksiksiz bir konsansüs içinde, ülkemizin egemenliğini sınırlandırarak uluslararası bir yapıyı yerleştirmeye çalışıyorlar."

Diğer partiler, sosyalist parti, UDF, RPR ve Milliyetçi cephe bu konuda sınıfsal bir seçme yaptılar : Birkaç gurubun tatlı karlar getiren birtakım alanlarda - askeri- mali rantabilitesini garanti altına almak için, Fransa'yı ABD ile bütünleyici olarak Atlantik Anlaşması'nın Avrupa ayağının baş elemanı durumuna getirmek istiyorlar. Sözü ettiikleri "Avrupa" yalnızca batılı, kapitalist ve emperyalizme tabi bir avrupadır. Metinlerini Cumhurbaşkanı'na ve Başbakan'a göstermek sizin pek konuşma yapmayan Dışişleri Bakanı bun çok çığ bir biçimde söylüyor : " Sorun bir kriz durumunda düşmanın baskılarının Avrupa topraklarında amerikan nükleer silahları olduğu zaman mı yoksa olmadığı zaman mı daha güçlü olacağını bilmektedir. Ben diyorum ki Avrupa topraklarında amerikan nükleer silahları bulunması baskı yapılmasını zorlaştırmaktadır." Ve ekliyor " onlar caydırıcılığın bizzat kendisidir." Bu sözler karşısında bağımsızlığın ve ulusal egemenliğin ucuzluk pazarında satışa çıkarıldığını söylemek pek te abartılı olmayacaktır.

Komünistler hangi durumda olursa olsun ulusal egemenliğin, yani ülkemizin tam bağımsızlığının ve eylem özgürlüğünün korunmasından yanadırlar. Biz elbette karşılıklı çıkarların gözetimi üzerine kurulu her türlü uluslararası işbirliklerinin gelişmesinden yanayız. Bizim her alanda, ve özellikle Fransa'nın Avrupa'da karşı karşıya olduğu gerçekleri gözardı etmeyen önerilerimiz var.

Fransa kendi iç pazarını savunmalı ve onu kazanmalıdır. Bu ise iş (istihdam), meslek eğitimi, ilerleme ve sosyal adaletle bir yenilik getirici ve yaratıcı ekonomik ve sosyal politika ile olabilir. Bu aynı zamanda hiç vakit geçirmeksizin yeni işbirlikleri aramayı ve örgütlemeye başlamayı da içerir. Elbette Avrupa'da, ama onu AT ile sınırlamaksızın, Atlantik'ten Urallar'a kadar Avrupa kıtasının bütün potansiyelini kullanan bir işbirliği oluşturulabilir. Helsinki süreci içinde Viyana'da tartışılmakta olan da budur.

Ne yazık ideolojik nedenlerle ülkemiz sosyalist ülkelerle olan çok geniş işbirliği olanaklarını bir yana koyuyor ve bu tutum iş (istihdam) konusunda ve ulusal çıkarlar konusunda ~~xxxxxx~~ ülkenin zararına oluyor.

Aynı zamanda gelişmekte olan ülkelerle işbirliği. Onlar da bizden

yalnızca bunu bekliyorlar. Ama, ya askeri tehditlerle karşılaşılıyorlar ya da uluslararası kurumlardan tatlı vaatler veya buyruklar alıyorlar.

Egemen, bağımsız, bağlantısız büyük bir dış politika. Bu aynı zamanda (2000 yılına kadar bütün nükleer silahları ortadan kaldırmak için, bir diyalog, yumuşama ve karşılıklı anlayış ortamı yedleştirme için, tehdit değil karşılıklı saygı ve güven içinde ortak araştırma temeline dayanan herkesi güven altına alan yeni bir kolektif güvenlik sisteminin oluşturulması yolunda çalışmak için) insiyatifler alan ve almaya teşvik eden bir barış ve silahsızlanma politikasıdır.

Çok uzun vadeli bir hedef mi bu ? Önemli sayıda güçler dünyada bu yönde tavır alıyorlar. Halkımız bu avrupalılık perdesi arkasında neler döndüğünden iyice bilgilenebilse bu kötü oyuna karşı durabilir ve Fransa'nın, kendi seçme özgürlüğünü koruyarak, gelişmiş modern bir ülke olarak çıkarları ile uyumlu olan evrensel istemlere koşut bir konuma girmesi için ağırlığını koyabilir.

Komünistler artsız arasız bu yönde çalışıyorlar. "1992 kaçınılmaz olarak büyük sermayenin yapmak istediği biçimde olacaktır" diye henüz hiçbir yere yazılmış değildir.

Cahiers du Communisme
Eylül 1987

Maxime GREMETZ
FKP MK Sekreteri, PB üyesi
Dış politika bölümü Sorumlusu

MAXIME GREMETZ'İN YAZISI ÜZERİNE BAZI NOTLAR

- Yazı 1987 eylülünde yazıldığı için burada geçen güncel olayları ve kişileri o günkü ilişkiler içinde düşünmek gerekiyor. Yani o zaman "birlikte oturma"dönemiydi. Cumhurbaşkanı Mitterand Sosyalist Parti'den, Başbakan ve bakanlar sağcı koalisyondaydı. Bu bakımdan Cumhurbaşkanı ile hükümet üyeleri arasında ortak yönelimlerin üzerine özellikle basılması "Avrupa sorunları" konusunda sosyalist parti ile sağ partiler arasındaki görüş ve eğilimlerin paralellliğini vurgulama amacını taşıyor.
- Yazıda iş olarak çevirdiğim kelime fransızcada politik ve sosyal edebiyatta iş, çalışma, çalışma alanları, işsizlik gibi ~~xxxx~~ ~~xxxxxx~~ geniş bir çerçeveyi çağrıştıran bir kelimedir. Türkçesini bulamadım. Bu bakımdan genişliğini anlatmak için parantez içine istihdam kelimesini koydum.
- Avrupa Tek Bağıtı (Acte Unique European) : Avrupa bütünleşmesinin her yönünü kapsıyan anlaşma, bağıt. Türkçesinin nasıl kullanıldığını bilmiyorum.
- Sosyal korunma, fransızcada Protection sociale kelimesinin çevirisi . Sosyal güvenlik kavramı da içinde olmak üzere insanların ve özellikle emekçilerin toplumsal olarak korunmalarını garanti altına alan her türlü önlemleri kapsayan bir kavram.

YAZIDA ADI GEÇEN KİŞİLER HAKKINDA

SOSYALİST PARTİDEN :

- Michel Rocard - Bugünkü Başbakan
- Jean Pierre Chevenement - Eski Sosyalist Hükümette Milli Eğitim, Şimdi Milli Savunma Bakanı
- Charles Hernu - Eski Sosyalist Hükümette Milli Savunma Bakanı. Şimdi hükümette değil
- Laurent Fabius - Eski Sosyalist Hükümetin Başbakanı Şimdi Millet Meclisi Başkanı

SAĞ PARTİLER BAĞLAKLIĞI'NDAN :

- Raymond Barre - Eski Başbakanlardan. Geçen dönem C. Başbakan adayı.
- André Giraud - Chirac Hükümeti'nin dışişleri Bakanı. ~~Eski~~ Fransa'nın eski Moskova Büyükelçisi
- Pierre Messmer - Eski De Gaulle'ün Bakanlarından Bu dönem başbakanlıkta yaptı.

Türkiye'nin AET'a üyeliği konusunda sol basında çıkan görüş-
ler.

Bilim ve Sanat; Mayıs 1988: Panel "Türkiye'yi nasıl bir gelecek
bekliyor". İlhan Tekeli.

"Türkiye'nin bütün isteklerine rağmen AET kendi preferisini
daha fazla büyütmek istemiyor. Türkiye'yi gelecek için bir
yedek pazara gibi tutuyor ve bu noktada Türkiye'nin bu siya-
sal baireyi aşması mümkün görülüyor. Avrupa'nın gelişmesi
içinde yeniden büyük bir emek ihtiyacı doğarsa, belki, yeni
bir formülasyon ortaya çıkabilir".

Bilim ve Sanat; Mart 1987: "AET üyeliği ve demokratikleşme". Işık
Doğan.

"AET üyeliğinin Türkiye açısından ekonomik sonuçları olumsuz
olacaktır.(...) Kapitalizmin işleyiş yasaları değişmediğine
göre, ekonomik koşulların Türkiye'nin AET üyeliği açısından
taşıdığı olumsuzluklar, azalma yerine artacaktır".

"Türkiye'nin AET üyeliğine, demokrasinin AET ile uyumlu olma-
dığını ileri sürerek karşı çıkan liberallerin muhalefeti, ü-
yelik görüşmelerinde Türkiye'den daha fazla ödün koparma is-
teğine dayanmaktadır(...) Bu nedenle Türkiye'de demokrasinin
kurulması ve yaşatılması için desteği AET üyelerinde değil,
o ülkedeki gerçek demokrasi yanlısı güçlerde aramak gerekir"

"AET üyeliği için Türkiye'deki siyasal iktidarın atacağı a-
dımın, vereceği ödünlere kalıcı olacağı konusunda bir gü-
vence söz konusu olamaz".

Bilim ve Sanat; Mayıs 1987: Haluk Gerger.

"AET'a kabul süreci 15-20 yıl kadar sürecektir. Bu süre için-

de, kuşkusuz, Türkiye'de yapısal değişiklikler yapılacaktır ama bu, sanıldığı gibi demokrasi ve insan hakları konularında olmayacaktır".

"Öncelikle, ekonomik yapıda radikal değişiklikler tamamlanacak, toplumsal tepkiler de 'yapılanlar AET ile bütünleşmenin gereğidir' diye törpülenecektir. Yabancı sermaye ve tekeller kapılar alabildiğince açılacak, koruyucu son duvarlar yıkılacak, 'pazar' olmanın tüm yapısal gerekleri yerine getirilecektir".

"Hukuk alanında ise, sözkonusu yarıyı güçlendirecek düzenlemeler yapılacak, bürokrasi kaldırılıyor ve Avrupa'ya uyuluyor diye, vurgun düzeninin son mevzuat değişiklikleri gerçekleştirilecektir. Ulusal egemenliğin temeli olan yasama yetkisi büyük oranda AET komiserlerine verilecektir."

"...Türkiye'de bu temel üzerinde çağdaş bir demokratik yapı zaten kurulamayacaktır. Bu durumda Türkiye kullanılmış bir peçete veya sıkılmış bir limon gibi Suidi-ABD rabbitalarına atılacak ya da Avrupa tekellerinin pazarı olarak eritilecektir."

"Bugün AET rabbitalarından demokratik gelişmeler bekleyenler, yarın başka karanlık rabbitaların bataklığında, demokrasinin ekonomik ve toplumsal temellerinin çürüdüğü bir Türkiye bulacaklardır. AET düşünün peşinde geçecek önümüzdeki 15-20 yıllı kabuslarla dolu olacağı kuşkusuzdur."

Bilim ve Sanat; Haziran 1987: Işık Doğan, "Türkiye'nin AET üyeliği"

"Özellikle Türkiye solunda 1960'larda ve 70'lerde AET konusu"

da var olan görüş birliğinin önemli ölçüde zedelendiği görülmüyor. Üyeliğin ekonomik sonuçlarına ilişkin olumsuz değerlendirmeler konusunda bugün de görüş birliği olduğu gözleniyor. Farklılık daha çok siyasi değerlendirmeden ortaya çıkıyor. Esas kiden karşı çıktıkları AET üyeliğini bugün destekleyenler, böylece Türkiye'deki demokrasi güçlerinin yeni destekler ve müttefikler bulacağını, üyeliğin Türkiye'de demokrasinin yerleştirilmesine ve sürdürülmesine önemli katkılarda bulunacağını ileri sürüyorlar. Bu görüşün ortaya çıkışında 12 Eylül sonrasındaki giderek yaygınlaşan yenilik duygusunun ve yalçınlığının büyük etkisi olduğu açık. Benzer biçimde, bu dönemde Avrupa'daki belirli kişi ve kuruluşların tavır, tutum ve davranışlarının Türkiye'deki demokratik açılımların gerçekleşmesinde oynadıkları, önemli yadsınamaz rol de etkili oluyor. Ancak, bunlardan yola çıkarak AET üyeliğini desteklemek bazı önemli gerçekleri gözardı etmeyi getiriyor."

"Türkiye'de demokrasinin kesintiye uğradığı her dönemin bir ekonomik bunalımın ardından geldiğini anımsamakta yarar var. Ondan sonra da şu soruyu yanıtlamak gerekiyor. AET üyeliğinin getireceği ekonomik yıkım ortadayken bu üyelik sürecinde sağlanması umulan demokratik kazanımlar ne denâtekalıcı olabilir

Toplumsal Kurtuluş; Aralık 1988: İlhan Akalın.

"Tekelci rejim Ortak Pazar'a girdiği takdirde politik muhalefete işkence yapamayacağını hesaplıyor. Ortak Pazar ülkelerinde solcular üzerinde işkence ve polis baskısı görülüyor. Tekelci rejim bunun, Ortak Pazar ülkelerinde ciddi bir muhalefet hareketinin kalmamış olmasından kaynaklandığını öğrenmiş bulunuyor. Bunun için Türkiye'de de Ortak Pazar'a girinceye

kadar ciddi bir muhalefeti bırakmamak için amansız bir baskı politikasını sahneliyor".

Toplumsal Kurtuluş; Temmuz 1987: Mesut Otman

"Demokrasi ve özgürlükler için AT'a girmeyi onaylamak ya da sempatiyle karşılamak, tümünden yanlıştır. Bir kez, özgürlüklerin güvencesini Batı'da ve başkalarında aramak, çok eski ve aşağılayıcı bir hastalıktır. Mutlaka sağaltılmalıdır. İkincisi, son derece dayanıksız bir beklentidir. Dünya kapitalizminin ekonomik, siyasi ve askersel bütünleşmelerinin içine girilerek ilerici-devrimci hareketlerin özgürleştirildiği görülmüş şey değildir. Üçüncüsü, 'AET'a evet'ile 'NATO'da kalıp onurlu bir çizgi izlemek gerekir' arasında bir adım bile yoktur. O yarım adım da atılınca aymazlık tamamlanmış olur. AT'a girmenin getireceği özgürlükleri reddetme özgürlüğü ve sorumluluğu vardır(...) Artık herhalde çocukluğunu yaşamayan Türkiye 'sol'u için 'AT'a girmeli, NATO'da kalıp onurlu bir çizgi izlemeli' demek bağışlanmaz bir ayıptır".

Toplumsal Kurtuluş; Ekim 1988: İlhan Akalın.

"Solun bir bölümünün sosyalizm yolundan tövbe ederek 'barış ve demokrasi' programını bir siyasal hedef sayması da Türkiye'nin Avrupa'ya yatmasını kolaylaştırdı. Hem Avrupa Parlamentolarının ve Avrupa'daki meslek kuruluşlarının Türkiye'deki işkence ve baskılara duydukları ilgi, hem de sosyalizm yolundan tövbe edenlerin zamanını doldurmuş demokrasi hedefini birincil siyasal program sayması, Avrupa'nın kurtarıcı olarak görülmesine yol açıyor(...) Türkiye'deki tekellerin Avrupa devleti içinde yer almadaki temel amacı sosyalizmi önlemektir

2000'e Doğru; 24 Nisan 1988: Taner Akçam.

"Türkiye'nin önündeki seçeneklerden birinin bu olduğunu (AET Üyeliği) ve var kabul ederek kendi tavrımızı buna göre geliştirmeliyiz. Şüphesiz bu ülkelere (İspanya, Portekiz ve Yunanistan) demokrasiyi getiren AT değildir. Türkiye'ye de AT getirmeyecektir. Fakat bu ülkelerdeki demokratikleşme ile AT üyeliği arasında bir ortak süreç paralellliği vardır(...) Batı demokrasileri bir bütün olarak eleştirilmeden ve bunun olumlu bir alternatif almayacağı gösterilmeden AT'a girmeye karşı çıkan tezler çok inandırıcı olmayacaktır".

"Ekonomik Kalkınma, sanayileşme ve büyüme gibi iktisadi kategorilerle AT üyeliğine karşı çıkmak bugün artık bana çok inandırıcı gelmiyor(...) insanların tercihlerinde -örneğin işkence görmemek vb.-başka faktörler önemli oluyor."

"AT'a karşı çıkarken temel tezimiz, AT üyeliğinin Batı düzeyine ulaşmamızı engelleyeceği olmamalıdır. Batı medeniyeti seviyesine ulaşmak için zorunlu ulusal sanayileşmeyi engelleyeceği için değil, bu toplumun sunduğu modeli seçenek olarak görmediğimiz için AT üyeliği reddedilmelidir".

"AT bir tek iktisadi birlik değildir. Kültürel, sosyal, politik, ahlâki, tüm boyutlarıyla bir medeniyettir. Dolayısıyla AT üyeliği bu medeniyet dünyasının bir parçası olup olmamayı bir gelecek olarak önermeyeceğimiz noktasından tartışılmalıdır".

"Sorun belki bugün fazla soyut ve ütöpik gelebilir. Ama toplumsal bir buhran durumunun var olduğu Türkiye'de AT'un sunduklarının olumsuzluğunu gösterecek kendi alternatifimizi sunmak durumundayız. AT'ın kendisi eleştirilmeden, kendisi yanlı"

rupa'ya kapak atmakta buluyor. Oysa ülkemizin emekçilerinin çıkarı kapitalizmin payandalanmasında değil, sömürü ve baskıdan, yani kapitalizmden kurtulmakta. Onun için AT'a katılmak burjuvazinin çıkarına olsa dahi -ki o da kuşkuludur- milyonlarca emekçinin çıkarlarıyla hiç mi hiç bağdaşmaz."

"Türkiye bir zenginler klübü olan NATO'da zaten öğreti duruyor. Adeta bu klübün bekçisi gibi. Oysa dünyada hiçbir bloka bağlı olmayan yüz küsür ülkenin oluşturduğu koca bir bağlantısızlar hareketi var. Bağlantısız oldukları için hiçbir şey ko betmiyorlar. Aksine ne yaptığını bilenler kazançlı çıkıyorlar. Alalım bir Hindistan'ı. Uluslararası platformda Hindistan'ın sahip olduğu ağırlığa ve prestije sahip olmak neler kazandırır maz?".

Sosyal Demokrat; Temmuz-Ağustos 1988:Duran Yazır. (Ziraat Yüksek

Mühendisi. AET Komisyonu(ADEK) Türkiye sorumlusu)

"AET'ye tam üye olduktan sonra, AET bütünleşmesi sürecine girecek bir Sivil Toplum Entegrasyon Projesi hazırlamalıyız. Anılan Entegrasyon Projesi'nde, ulusal kişiliği olan Liberty (özgürlük), çoğulcu politika, çağdaş teknolojiye dayanan liberal ekonomik inşaa, kırsallığı ortadan kaldıracak, çevreyi koruyacak, modern ulusal altyapı, tarımda köylülüğten ve kırsallıktan arınmış bioteknolojiye dayanan tarım işletme modeli politikada AET'nin politik örgütü olan Avrupa Parlamentosu ile düşünümüne oturan çoğulcu politik sistem, bireyi ulusal kişiliği yapan toplumsal ekonomik refah, kültür üretme, bilimsel yaratıcılık boyutları yer almalıdır(...)

AET'ye tam üyeliğimize, bizlere çağı yakalama fırsatı vereceği gibi, Teknolojik Toplumun kapılarında da bize açacaktır(...)

Önümüzde iki seçenek var, 21'nci asra Teknolojik Toplum olarak girmek ya da sosyo-ekonomik hastalıklı Kırsal Toplum olarak saf dışı kalmak olguları önümüzde durmaktadır".

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV